

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ILONA ANDREWS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Temiz Süpürme

Andrews, Ilona

NYLA (2013)

Etiketler: Fantezi > Şehir, Büyü ve Büyücüler, Bilim Kurgu & Fantezi, Paranormal, Teksas, Bilim Kurgu & Fantezi > Fantezi, The Edge Serisi, Kurgu, Bilim Kurgu, Cadı, Şehir Fantezisi, Kate Daniels - Kurgusal Karakter, Büyü, Ilona Andrews, Cadılar ve Büyücüler, Kate Daniels Dünyası, Bestseller, Bilim Kurgu ve Fantezi, Çağdaş Fantezi, Vampirler, The Edge, Fantezi, New York Times Bestseller, Tür Kurgu

Kitap Açıklaması:

Dışarıdan bakıldığında, Dina Demille normalin özüdür. Küçük bir Teksas kasabasında Viktorya döneminden kalma şirin bir pansiyon işletmektedir, Beast adında bir Shih Tzu'su vardır ve en büyük sorunu misafirlerine kahvaltıda ne ikram edeceği olan mükemmel bir komşudur. Ama Dina... farklıdır: Süpürgesi ölümcül bir silahtır; Hanı sihirlidir ve kendi kendine düşünür. Diğer dünyadan gelen ziyaretçiler için bir konaklama yeri olarak tasarlanan hanın tek daimi misafiri, milyonlarca insanın ölümünden sorumlu olduğu ve birileri onu gördüğü yerde vurabileceği için araziyi terk edemeyen emekli bir Galaktik aristokrattır. Bu şartlar altında, Dina için "normal" biraz zorlamadır.

Ve şimdi, kötü pençeleri ve derin su dişleri olan bir şey geceleri avlanmaya başlamıştır....Kendini komşularından sorumlu hisseden Dina, olaya dahil olmaya karar verir. Çok geçmeden, sinir bozucu derecede çekici, eski komşusuyla uğraşmak zorunda kalır.

Bir yandan hanını ve misafirlerini güvende tutmaya çalışırken, bir yandan da yeni komşusu Sean Evans -alfa soyundan bir kurt adam- ve aynı derecede etkileyici kozmik vampir asker Arland ile mücadele etmek zorundadır. Ancak karşı karşıya olduğu düşman, daha önce karşılaştığı hiçbir şeye benzememektedir. Zeki, acımasız ve ölümcüldür ve kendini bu yaratıkla komşuları arasına koymak her şeyine mal olabilir.

"Andrews, türü ne olursa olsun otomatik olarak satın alınacak bir yazar!" -
Romantik Zamanlar

"Şehir Fantazyasını tanımlayan bir yazar varsa, o da Ilona Andrews'tur." -Annie Tegelan, Fresh Fiction

"Şehir fantezisinin en parlak seslerinden biri ve benim en sevdiğim yazarlardan biri. Ilona Andrews sadece en iyisini sunuyor." - NYT ve Uluslararası çok satan yazar Jeaniene Frost

Yazar Hakkında:

Ilona Andrews, karı-koca bir yazar ekibinin takma adıdır. Ilona doğuştan Rus, Gordon ise ABD Ordusu'nda eski bir iletişim çavuşu. Sanılanın aksine Gordon hiçbir zaman öldürme yetkisi olan bir istihbarat subayı, Ilona da onu baştan çıkaran gizemli Rus casusu olmamıştır. Üniversitede, Ilona'nın daha iyi bir not aldığı İngilizce Kompozisyon 101 dersinde tanıştılar. (Gordon bu konuda hâlâ kızgındır.)

Gordon ve Ilona şu anda iki çocukları ve çok sayıda köpek ve kedileriyle birlikte Teksas'ta yaşamaktadır. Ortak yazarlıkları var

Kate Daniels'ın çok satan şehir fantezisi ve The Edge'in romantik şehir fantezisi olmak üzere iki seri.

[Kate Daniels hakkında daha fazlasını okuyun...](#)

TEMİZ SÜPÜRME

Telif Hakkı © 2013 Ilona Andrews, Inc. E-

kitap ISBN: 9781625173430

Sanatçı: Doris Mantair

Kurgu: Anne Victory

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, yerlerle veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir şekilde dağıtılamaz.

Bazı cihazlarda görüntülerden sonra boş bir sayfa görüntülenebilir. Bu rahatsızlıktan dolayı özür dileriz.

TEMİZ SÜPÜRME

Ilona Andrews

Birinci Bölüm

Brutus ölmüştü. Cesedi Henderson'ların bahçesindeki bir meşenin altında yatıyordu. Küçük bir grup komşu cesedin etrafında toplanmıştı, yüzleri üzgün ve şaşkıındı.

Çok güzel bir sabah olmuştu. Teksas yazı nihayet biraz serinlemiş, hafif, mutlu bir esintiye izin vermişti. Mavi gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu ve yirmi dört saat açık olan benzin istasyonuna doğru yürümek son derece keyifliydi. Normalde Cuma sabahı yedi buçukta benzin istasyonuna alışverişe gitmezdim ama bir oda-kahvaltı işletiyorsanız, özellikle de ömür boyu üyelik için ödeme yapmışlarsa, konuklarınızın isteklerini karşılamak iyi bir politikadır. Bu yüzden sarı saçlarımı at kuyruğu yaptım, çiçekli eteğimi ve bir çift sandaletimi giydim ve mağazaya doğru yarım mil yol aldım.

Aldıklarımı taşıyarak geri dönüyordum ki komşularımın ağacın altında toplandığını gördüm. Ve işte o anda mutlu günüm durdu.

"Hey, Dina," dedi Margaret Pineda.

"Merhaba." Cesede bir göz attım. Bir saniyelik bakış bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Tıpkı diğer ikisi gibi.

Brutus pek de iyi bir köpek sayılmazdı. Büyük boy siyah bir Chow Chow'du, herkesten şüphelenirdi, huysuzdu ve çoğu zaman kendi iyiliği için fazla gürültücüydü. Bay Byrne'ün bahçesinden kaçmayı başardığında yaptığı en önemli şey çöp tenekelerinin arkasına saklanmak ve oradan geçmeye cüret eden herkese gürültülü havlamalarla saldırmak olmuştu. Ama ne kadar sinir bozucu olursa olsun, ölmeyi hak etmemiştir.

Hiçbir köpek bu şekilde ölmeyi hak etmiyor.

"Belki de bir dağ aslanıdır," dedi Margaret. Bronz tenli, zayıf, yüzünü çevreleyen kabarık koyu kıvırcık saçlarıyla Margaret kırklı yaşlarının ortalarındaydı. Cesede baktı

tekrar arkasını döndü ve parmaklarıyla ağzını kapattı. "Bu çok korkunç."

"Gerçek bir dağ aslanı gibi mi?" Kayley Henderson başını telefonundan kaldırdı. On yedi yaşında olan Kayley drama için yaşıyordu.

David Henderson omuzlarını silkti. Ağır bir adamdı, şişman değildi ama ortası kalındı. O ve karısı kasabada bir havuz malzemeleri dükkânının sahibi idi ve Kayley'e ebeveynlik yapmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

"Burada mı? Bir alt bölgede mi?" David başını salladı.

"Neden olmasın?" Margaret kollarını kavuşturdu.

"Baykuşlarımız var." "Baykuşlar uçar," diye işaret etti David.

"Tabii ki uçuyorlar. Onlar kuş."

Bir dağ aslanı değildi. Bir puma köpeği kısıtıp ensesinden ısırıktan sonra sürükleyerek götürür ya da en azından karnını ve iç organlarını yedi. Brutus'u öldüren şey kafatasını yıkıcı bir darbeye parçalamıştı. Sonra köpeğin yanlarını deşmiş ve karnını yararak bağırsaklarını serbest bırakmış ama tek bir ısırık bile almamıştı. Bu, herkesin bulması için bırakılmış bölgesel bir cinayetti - bakın ben ne kadar kötü ve zekiyim.

"İki hafta içinde bu üçüncü köpek," dedi Margaret. "Bu bir dağ aslanı olmalı."

İlki bir sokak ötedeki sevimli ama aptal bir kaçış sanatçısı boksördü. Aynı şekilde, posta kutularının yanındaki çitlerin arkasında karnı deşilmiş olarak bulunmuştu. İkincisi Thompson adında bir beagle'dı, biçilen her çim parçasına bir hediye eklemeyi hayatının misyonu haline getirmiş kötü şöhretli bir çim haydutuydu. Bir çalının gölgesine bırakılmıştı. Ve şimdi de Brutus.

Brutus'un çok fazla kürkü vardı. Yanlarındaki yarıkları her ne açtıysa uzun pençeleri olmalıydı. Uzun, jilet gibi keskin ve el becerisi yüksek parmaklardan çıkma.

"Ne düşünüyorsun, Dina?" Margaret sordu.

"Bu bir dağ aslanı," dedim. "Kesinlikle."

David burnundan nefes verdi. "Bununla işim bitti. Kayley'i okula götürmem ve on beş dakika içinde dükkânı açmam gerekiyor. Byrne'ü arayan oldu mu?"

Brutus, Bay Byrne'ün gururu ve neşesiydi. Her öğleden sonra onu alt mahallede gezdirir, insanlar durup ona iltifat ettiklerinde gülümserdi.

"Evet," dedi Margaret ona. "Torunlarını okula götürmeye gitmiş olmalı. Bir mesaj bıraktım."

Merhaba, köpeğinizin korkunç bir şekilde öldüğünü söylediğim için çok üzgünüm. Durması gerekiyordu. Şimdi.

Bir adam sokakta ilerliyordu. Adımlarında, isterse koşabileceğini ve çok hızlı koşabileceğini söyleyen hafif bir yayla yürüyordu. Sean Evans. Tam da görmek istediğim şeytan.

Sean Evans, Avalon Alt Bölgesi'ne yeni katılmıştı. Söylentilere göre eski askermiş. Söylenti muhtemelen doğrudur. Benim tecrübelerime göre, eski askerler iki tipti. Birincisi saçlarını uzatır, sakal bırakır ve silahlı kuvvetlerdeyken yapamadıkları her şeyi yaparlardı. İkincisi ise hiç çıkmamış gibi davranmak için ellerinden geleni yaparlardı.

Sean Evans ikinci kategoriye aitti. Kızıl kahverengi saçları kısa kesilmişti. Kare şeklindeki çenesi sinekkaydı tıraşlıydı. Uzun boylu ve geniş omuzluydu, güçlü ve fit bir vücudu vardı, egzersizle zayıf ve kaslı bir hale getirilmişti. Elli kiloluk bir sırt çantasını alıp şehrin bir ucundan öbür ucuna koşabilecek, sonra da arka planda bir şeyler dramatik bir şekilde patlarken çıplak elleriyle sayısız düşmanı kanlı bir posa haline getirebilecekmiş gibi görünüyordu. Son derece kibar olduğu söylenirdi ama bakışlarındaki bir şey açık bir "bana bulaşma" mesajı veriyordu.

"Sean!" Margaret el salladı. "Bir ölü köpeğimiz daha var!"

Sean rotasında ufak bir ayarlama yaparak bize doğru yöneldi.

Kayley, "O kadar ateşli ki hasta ediyor," diye gönüllü oldu.

David'in yüzü mosmor oldu. "Adam yirmi yedi yaşında. Senin için çok yaşlı."

"Onunla çıkmak istediğimi söylemedim baba. Tanrım."

Benim için seksilik beyin, mizah ve diğer bazı Şeyleri içeren karmaşık bir meseleydi, ancak tüm bunlar bir yana, Sean Evans'ın güzel göründüğünü kabul etmeye hazırdım. Ne yazık ki, iki gece önceki olayların ışığında, köpek cinayetlerinin de baş Őphelisiydi.

Sean durdu ve Brutus'e baktı. O başını kaldırınca gözlerini kontrol ettim. Kehribar rengindeydiler, kahverenginin özel bir tonuydular, güneş ışığında neredeyse turuncu bir renk alıyorlardı ve ŐaŐırmıŐlardı. Brts' ldrmemiŐti. Sessiz bir nefes verdim.

Siyah bir SUV virajda durdu. Bay Byrne. Olamaz.

Margaret cipe el sallarken Henderson'lar stratejik bir geri çekilme hareketi yaptı. Sean köpeğe biraz daha baktı, başını salladı ve cesedin yanından geçti. Havalanmak zereydi. Onu durdurup dikkatini çekmek berbat bir fikirdi. Bu l köpek meselesine herhangi bir Şekilde dahil olmak daha da kötü bir fikirdi. Ama diğer seçenek hiçbir Şey yapmamaktı. İlk iki seferde hiçbir Şey yapmamıŐtım ve köpeklerin seri katili durma belirtisi göstermiyordu.

"Bay Evans?" Ben seslendim. "Bir dakikanızı alabilir miyim?"

Sanki beni daha önce hiç görmemiŐ gibi baktı. "Seni tanıyor muyum?"

"Benim adım Dina. Bu pansiyonun sahibiyim."

Önümden geçip alt bölümün ağzında duran eski eve baktı. "Bu canavarlık mı?"

Tatlı değil misin?

"Evet." "Senin için ne yapabilirim?"

Cip caddede gıcırdayarak durdu. Bay Byrne dışarı ıktı. Kısa boylu, yaşlı bir adamdı ve köpeğinin cesedine yaklaŐtıkça daha da küçülmüŐ gibiydi. Yüzü bir çarŐaf gibi bembeyaz olmuştu. Sean da ben de kısa bir an için ona baktık.

"Bunun daha ne kadar devam etmesine izin vermeyi düşünüyorsun?" Sessizce sordum.

Sean kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

"Belli ki bir şey bölgenizdeki köpekleri öldürüyor. Bununla ilgilenmek isteyeceğinizi düşünebiliriz."

Sean bana binlerce metrelik bir bakış fırlattı. "Hanımefendi, neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Hanımefendi? Hanımefendi mi? Ondan en az dört yaş küçüktüm.

Bay Byrne, Brutus'un cesedinin yanında çimlerin üzerine diz çöktü. Yüzü gevşedi.

"İlk iki köpek gizliydi ama bu köpek göz önünde. Onları öldüren her neyse giderek artıyor ve sizinle alay ediyor. Öldürdüklerini herkesin görebileceği bir yere bırakıyor."

Sean'ın yüzü saçmalıktan hoşlanmayan bir ifade kazandı. "Bence sen delirmiş olabilirsin."

Bay Byrne devrilmeye hazır görünüyordu.

"Affedersiniz." Elimdeki poşeti çimlerin üzerine bıraktım, Sean'ın etrafından dolaştım ve yaşlı adamın yanına çömeldim. Elini yüzüne götürdü.

"Çok özür dilerim."

"Anlamıyorum," dedi Bay Byrne, sesi boğuk çıkıyordu. "Bu sabah onu bahçeye çıkardığımda gayet iyiydi. Anlamıyorum... Nasıl dışarı çıktı ki?"

Margaret kaçmak için iyi bir an olduğuna karar verdi ve geri çekildi.

"Neden eve geri dönmüyorsun?" Dedim. "Arabamı alıp Brutus'ü sana getireceğim."

Eli titriyordu. "Hayır, o benim köpeğim. Onu veterinerine götürmeliyim..."

"Sana yardım edeceğim," diye söz verdim.

"Bagajı kaplamak için bir şey getireyim," dedi Sean. "Bana bir dakika ver."

"Yapamam..." Bay Byrne'ın yüzü sertleşti.

"Ben ilgilenirim," dedi Sean. "Kaybınız için üzgünüm."

Sean elinde şeffaf bahçe plastiğiyle döndü. Brutus'ün kalıntılarını sarmamız yaklaşık beş dakika sürdü ve Sean paketi SUV'un arkasına taşıdı. Bay Byrne bindi, Sean ve ben aracın kalkışını izledik.

"Sadece herhangi bir yanlış anlamayı önlemek istiyorum," dedim. "Bölgeni savunmayı reddettiğine göre, bununla ben ilgilenmek zorunda kalacağım."

Bana doğru eğildi. "Bayan, size daha önce söylediğimi sanıyordum."

--Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Evine dön ve verandayı süpür ya da orada ne yapıyorsan onu yap."

Kalın kafalıymış gibi davranmak istedi. Bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu. Belki de korkağın tekiydi, ama öyle birine benzemiyordu. Belki de umursamıyordu. Ben umursuyordum. Bu yeterli olmalıydı.

"Pekâlâ. Yoluma çıkmadığınız sürece bir sorunumuz olmayacak. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum Bay Evans."

Sokaktan evime doğru ilerlemeye başladım. "Hanımefendi, siz delisiniz!" diye seslendi arkamdan.

Deli olabilirdim ama çok nadiren yanılırdım ve Red Deer, Teksas'ın banliyölerindeki hayatın çok daha karmaşık hale geldiğine dair güçlü bir his vardı içimde.

*** **

Gertrude Hunt Pansiyonu, Avalon Alt Bölgesi'nin girişinde, büyük bir kısmı meyve bahçesi ve bahçeyle kaplı üç dönümlük bir arazi üzerinde yer alıyordu. Birkaç olgun meşe ağacı evi gölgeliyor ve dört metrelik bir çit, sokağa bakan taraf boyunca çimleri sınırlıyordu. Binanın orijinal balık pulu ahşap dış cephe kaplaması uzun süre önce çürümüş ve yerini koyu avcı yeşili renginde daha pratik ve modern bir versiyona bırakmıştı. 1880'lerin sonunda inşa edilen üç katlı han, Amerikan Kraliçe Anne tarzının tüm özelliklerini taşıyordu: girişi koruyan kısa Korint sütunlarıyla derin bir sundurma, üç küçük ikinci kat balkonu, sarkan saçaklar ve görünüşte rastgele yerlerde çıkıntı yapan hem cumba hem de cumbalı pencereler. Eski Viktorya dönemi evlerinin çoğu gibi han da asimetrik bir yapıya sahipti ve kuzeyden ve güneyden bakıldığında aynı ev gibi görünmüyordu. Doğu duvarı

küçük bir kulesi vardı; batı tarafında ise yuvarlak, çıkıntılı bir güneşlenme odası bulunuyordu. Sanki bir ortaçağ şatosu ile güneyli, antebellum bir malikânenin bir bebeği olmuş ve bu bebek gotik bir düğün pastası dekoratörü tarafından dünyaya getirilmiş gibiydi.

Han, iğ işçiliğiyle doluydu, bir anlam ifade etmiyordu ve fazla özenliydi, ama bir canavarlık değildi.

Verandanın merdivenlerinden çıktım ve solgun sütunu okşadım. "O kaba bir aptal. Ona aldırış etme. Bence çok çekicisin."

Ev cevap vermedi.

İçeri girdim ve ön odada asılı duran ailemin fotoğrafına başımı salladığımda kalbim göğsümde sessiz bir sıçrama yaptı. Ne zaman dışarı çıksam, küçük bir parçam geri döndüğümde onları koridorda beni beklerken bulmayı umuyordu.

Yutkundum, sola döndüm, geniş merdivenlerden ikinci kata çıktım ve Majesteleri Caldenia ka ret Magren'in çayını içtiği kuzey balkonuna çıktım. Altmışlı yaşlarının ortalarında görünüyordu ama bu, yıllarca lüksün kucağında yaşadıkten sonra elde edilen türden bir altmışlılıktı. Platin grisi saçları yüzünden geriye doğru düzgün bir düğüm halinde toplanmıştı. Klasik Yunan burnu, belirgin elmacık kemikleri ve komik bir şey bulmadığı sürece genellikle hafif kederli bir bakışa sahip olan mavi gözleriyle güçlü bir profili vardı. Çay fincanını son derece zarif bir şekilde tutuyor, hafif alaycı ve melankolik bir tavırla sokağa bakıyordu.

Bir gülümsemeyi sakladım. Caldenia dünyevi, bilge ve modaya uygun bir şekilde hayattan bıkmış biriydi. Müstakil havasına rağmen, o güzel geceye nazikçe gitmeye hiç niyeti yoktu ve yakın zamanda ölmeyeceğinden emin olmak için büyük çaba sarf etmişti.

Plastik alışveriş torbasını açtım ve sarı plastik bir paketle sarı bir kutu çıkardım. "Funyuns ve Mello Yello'nuz, Majesteleri."

"Ah!" Caldenia canlandı. "Teşekkür ederim."

Parmaklarının bir hareketiyle çantayı açtı ve birkaç Funyun halkasını bir tabağa salladı. Uzun parmakları bir tanesini kopardı ve bariz bir zevkle ısırıp çiğnedi.

"Kurt adamla işler nasıl gitti?" diye sordu.

Sandalyeye oturdum. "Deli olduğumu ve neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranıyor."

"Belki de bastırılmıştır."

Kaşlarımı kaldırdım.

Caldenia bir Funyun'u daha nazikçe çiğnedi. "Bazıları kendilerini bu şekilde zihinsel olarak hadım ediyor, canım. Kontrolcü, dindar anne; zayıf, pasif baba -nasıl olduğunu bilirsin. Genetik hafızanın sınırları var. Şahsen ben hiçbir zaman dürtülerimi inkar eden biri olmadım."

Evet ve birkaç milyon insan bunun bedelini ödedi.

Caldenia küçük tırnağını Mello Yello kutusunun kenarına dayadı ve çevirdi. Metal gıcırdadı. Tırnağı açtı ve kutunun üstünü düzgünce kaldırdı. Kesiğin kenarı jilet keskinliğindeydi. İçindekileri çay fincanına boşalttı ve gülümseyerek içti.

"Bastırılmış değil," dedim. "Son iki ayını kendi bölgesi olarak gördüğü yerin her santimini işaretleyerek geçirdi."

Caldenia kaşlarını kaldırdı. "Onu gördün mü?"

Başımı salladım. Karanlıkta bile Sean Evans'ı başkasıyla karıştırmak zordu. Hareket ediş şeklinden belliydi -sinsi sinsi dolaşan esnek, güçlü bir yırtıcı.

"Ekipmanına bir göz attınız mı?"

"Dürüst olmak gerekirse, şimdi..."

Caldenia omuz silktili. "Sadece yeterli olup olmadığını bilmek istiyorum. Doğal bir merak."

Elbette, merak. "Hiçbir fikrim yok. Bu konuda oldukça mütevazıydı ve ben de oyalanmadım."

"İşte senin hatan." Caldenia çayını yudumladı. "Carpe diem quam minimum credula postero, canım."

"Sean Evans'ın hiçbir gününe el koymakla ilgilenmiyorum. Sadece köpek katilini durdurmasını istiyorum."

"Bunların hiçbirisi senin sorunun değil, biliyorsun. Han tehdit altında değil."

"Bu insanlar benim komşularım." Sizinkiler de. "Neyle uğraştıkları hakkında hiçbir fikirleri yok. Katil giderek cesaretleniyor. Ya sırada bir çocuğu öldürmek varsa?"

Caldenia gözlerini devirdi. "O zaman evrenin bu köşesinde kolluk kuvvetleri adına ne varsa bununla ilgilenecektir. Muhtemelen fevkalade başarısız olacaklar ama fail ya daha fazla dikkat çekmemek için duracak ya da belki Senato bununla ilgilenmesi için birini gönderecek. Her iki durumda da, canım, senin sorunun değil."

Sokağın aşağısına baktım. Balkondan, gülünç bir şekilde Camelot Yolu olarak adlandırılan yolun ilk virajına kadar yaklaşık üç yüz metre aşağısını görebiliyordum. İnsanlar işe gitmek için acele ediyordu. Sağ tarafta birkaç küçük çocuk üç tekerlekli bisikletlerini evlerinin önündeki beton yolda bir aşağı bir yukarı sürüyordu. Solda Margaret kuş yemliğini doldururken, Pomeranian cinsi olduğu sanılan küçük, kabarık, kırmızımsı bir tüy yumağı ayaklarının dibinde bir aşağı bir yukarı zıplıyordu.

Onlar benim komşularımdı. Normal hayatları ve sıradan sorunları vardı. Banliyöde yaşıyorlar, borçla ve bocalayan bir ekonomiyle mücadele ediyorlar ve çocuklarının üniversiteleri için para biriktirmeye çalışıyorlardı. Çoğu, keskin dişleri ve geceleri onları takip eden yırtıcı bir zekası olan şeylerle başa çıkacak donanıma sahip değildi. Çoğunun böyle şeylerin varlığından bile haberi yoktu.

Hayalimde uzun pençeleri olan bir şeyin çitlerin altından fırlayıp yürümeye başlayan bir çocuğu yakaladığı canlandı. İçinde yaşadığım kurallar ve yasalar bu işe karışmamam gerektiğini söylüyordu. Tanım gereği tarafsızdım, bu da bana belirli korumalar sağlıyordu ve tarafsızlığımdan ödün verdiğimde, o pençelerin sahibi her neyse onun için adil bir oyun olacaktım.

"Misha!" Margaret seslendi.

Pomeranian onun etrafında koşturuyor, yeşil çimlerin üzerinde uçuyordu.

"Misha! Gel buraya, seni küçük velet!"

Misha oyunun tadını çıkararak diğer tarafa doğru koştu. Bir dakika içinde Margaret sabrını kaybedecek ve onu kovalayacaktı.

Onları bir canavarla kendi başlarına baş etmeleri için bırakmak için kalpsiz bir yılan olmanız gerekir. Caldenia, ikiz kalbine rağmen oldukça kalpsizdi ama bu benim de öyle olmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

Caldenia bir Funyun daha kırdı.

Gülümsedim. "Biraz daha Mello Yello, Majesteleri?" "Evet, lütfen."

Çantadan bir kutu daha çıkardım. Elimden gelse artık ölü köpek olmayacaktı.

*** **

Gözlerimi açtım. Yatak odam kasvetle örtülmüştü, ay ışığı eski ahşap zemin üzerinde uzun gümüşü çizgiler çiziyordu. Büyü kafamın içinde cınladı. Bir şey hanın arazisinin sınırlarını aşmıştı. Sihirli bir şekilde aktif olan ya da ağırlığı elli kilodan fazla olan bir şey. Han, potansiyel bir tehdit ile arazide dolaşan rastgele vahşi yaşamı ayırt etme konusunda oldukça iyiydi.

Oturdum. Yatağın yanında, Beast köpek yatağından minik kafasını kaldırdı.

Dinledim. Cırcır böcekleri cıvıldıyordu. Açık pencerenin perdesinden serin bir esinti süzülüyor, bej perdeleri karıştırıyordu. Ahşap zemin çıplak ayaklarımın altında serinlik hissi veriyordu. Buraya gerçekten bir halı almalıyım.

Bir başka yumuşak çan sesi. Sanki biri durgun suya bir taş atmış ve dalgalar tenime çarpmış gibi hissettim. Kesinlikle davetsiz bir misafir.

Ayağa kalktım. Canavar çılgınca bir hamle yaptı ve bileğimi yaladı. Süpürgeyi duvardaki yerinden aldım ve yatak odasından çıktım. Önümde uzun bir koridor uzanıyordu, serin karanlık ve büyük cumbalı pencerelerden gelen ay ışığı ile beneklenmişti. Koridor boyunca yürüdüm ve rahatsızlığa odaklandım. Shih Tzu yedi kiloluk siyah-beyaz bir paspas gibi uyanık bir şekilde yanımda tırıs gidiyordu.

Han ve ben o kadar sıkı bağlanmıştık ki neredeyse benim bir uzantım gibiydi. Herhangi bir davetsiz misafiri tam isabetle hedefleyebilirdim. Bu davetsiz misafir hareket etmiyordu. Tek bir noktada dolanıyordu.

Ev karanlıktı ve etrafım sessizdi. Koridoru geçtim, döndüm ve batı balkonuna açılan kapının önünde durdum. Aşağıda, meyve bahçesinde bir şey hareket ediyordu. Bakalım gece ne getirecekti. Ses çıkarmadan kapı önümde açıldı ve balkona çıktım.

Meyve bahçesinde, evden yirmi metre ötede, Sean Evans elma ağacıma işiyordu.

Şaka yapıyor olmalısın.

"Kes şunu," diye tiyatral bir fısıltıyla tısladım.

Beni görmezden geldi. Sırtı bana dönüktü ve üzerinde hâlâ o sabah onu gördüğüm kot pantolon ve gri tişört vardı.

"Sean Evans! Seni görüyorum. Elma ağacımda bölgeni işaretlemeyi bırak."

"Merak etme," dedi dönmeden. "Elmalara zarar vermez."

Sinir. "Sen nereden bileceksin ki? Muhtemelen hayatın boyunca hiç elma ağacı yetiştirmedin."

"Benim halletmemi istedin," dedi. "Ben hallediyorum."

İdare ediyordu, tamam. "Bir şeyleri işaretlemenin herhangi bir etkisi olacağını düşündüren nedir? Köpek katili daha önce işaretlerinizi görmezden geldi."

"Bu iş böyle yapılır," dedi. "Bu tür şeylerin belli bir adabı vardır. O bana meydan okudu, şimdi ben de ona meydan okuyacağım."

"Benim bahçemde olmaz. Çık dışarı."

Beast destek vermek için bir kez havladı.

"Bu da ne?" diye sordu.

"O bir köpek."

Sean kendini toparladı, arkasını döndü ve bir meşe ağacına doğru koşmaya başladı. İzlemesi inanılmaz bir şeydi: Meşeden altı metre ötede yukarı ve öne doğru sıçradı, kabuktan yukarı doğru iki büyük dalın gövdeden ayrıldığı noktaya sıçradı, ağırlıksızmış gibi onları itti, balkona doğru uzanan dalın üzerine indi, incelene kadar boyunca koştu ve çömeldi. Bütün bunlar iki saniyeden az sürdü.

Gözleri bir zamanlar parlak altın kehribar rengiyle parlıyordu. Yüzü tehlikeli bir keskinlik kazanmıştı, yırtıcı ve hafif vahşi. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Hayır, bastırılmamıştı. Azıcık bile değil.

Bir kurt adam kötü haberdi. Her zaman. Onunla bu şekilde sokakta karşılaşmış olsaydım, yatıştırıcı sesler çıkarmaya ve çıkış stratejileri düşünmeye başladım. Ama benim bölgemdeydik.

"O bir köpek değil," dedi Sean.

Beast bu hakaret karşısında şaşkınlıkla küçük bir hırıltı çıkardı.

"Kaç kiloydu, 6-7 kilo mu? Şimdi, uzak geçmişte bir yerlerde atalarından birinin bir köpek olabileceğini kabul etmeye hazırım. Ama şimdi o büyük boy bir çinçilla."

"Önce evime hakaret ettin, şimdi de köpeğime hakaret ediyorsun." Süpürgeme yaslandım.

Sean, Shih Tzu'nun gözlerinin üzerindeki iki minik at kuyruğunu başıyla işaret ederek, "Küçük at kuyrukları var," dedi.

"Tüyleri gözlerine kaçıyor. Bakım zamanı geldi."

"Aha." Sean başını yana eğdi. Artık tamamen vahşi görünüyordu. "Benden iki at kuyruğu olan bir köpeği ciddiye almamı istiyorsun."

"Senden bir şey yapmanı istemiyorum. Sana söylüyorum: Mülkünden defol."

Hafif dengesiz bir gülümsemeyle bana dişlerini gösterdi. Aç görünüyordu. "Yoksa ne olur? Bana süpürgele mi vuracaksın?"

Onun gibi bir şey. "Evet."

"Şu anda o kadar korkuyorum ki neredeyse titriyorum."

Hanın sınırları içindeydi. Ben açıkça bir hancıydım - süpürge bunu açıkça gösteriyordu. Yine de hiç saygı göstermedi. Bazı kibirli kurtadamlarla tanışmıştım -son derece etkili bir ölüm makinesi olduğunuzda, dünyanın sizin istirdiyeniz olduğunu düşünme eğiliminde olursunuz- ama bu seferki pastayı aldı. "Git buradan, siri." İşte böyle. Bu onu düzeltirdi.

"Adım Sean." Başını tekrar eğdi.

Hakarete tepki vermedi. Ya kurşun geçirmez bir egosu vardı ya da ona kendi dilinde sümüklü bir korkak dediğimi bilmiyordu.

Sean başını öne eğdi. "Peki senin gibi bir kız kurtadamları nereden biliyor?"

"Benim gibi bir kız mı?" "Kaç yaşındasın?" "Yirmi dört."

"Tanıdığım yirmi dört yaşındaki kadınların çoğu daha açık bir şeyle uyuyor. Daha yetişkin bir şeyle."

Kaşlarını kaldırdım. "Hello Kitty tişörtümde hiçbir sorun yok." İnce ve rahattı ve uyluğumun ortasına kadar uzanıyordu, bu da gecenin bir yarısı davetsiz misafirleri göndermek için kalkmak zorunda kalırsam, bunu kışım kapalı ve alçakgönüllülüğüm bozulmadan yapabileceğim anlamına geliyordu.

Sean kaşlarını çattı. "Tabii, eğer beş yaşındaysan. Gelişiminde bir duraksama mı var?"

Argh. "Yaşadığım şey seni ilgilendirmez." "Uyuyor," dedi. "Ne?"

"Tişört. Tüm yaşam tarzınıza uyuyor. Eminim sen de buralarda büyümüşsündür."

Bununla nereye varmaya çalışıyordu? "Belki."

"Muhtemelen kasabadan hiç ayrılmadın, değil mi? Hiç yabancı bir yere gitmedin, hiç çılgınca bir şey yapmadın ve şimdi bu pansiyonu işletiyor ve balkonda yaşlı kadınlarla çay içiyorsun. Güzel, sakın bir hayat."

Ha! "Sakin ve güzel bir yaşamda yanlış bir şey yoktur."

"Elbette." Sean omuz silkti. "Yirmi dört yaşındayken dünyayı görmek istiyordum. Bir yerlere gitmek ve insanlarla tanışmak istiyordum."

Dayanamadım. "Ve onları öldür."

Bana dişlerini gösterdi. "Bazen. Mesele şu ki, hayatın boyunca buralarda yaşadıysan, kurtadamları nereden biliyorsun? Kilometrelerce uzakta bir tane bile yok, varsa da uykudalar. Bu bölgeyi almadan önce taradım. En yakın kurt adam Houston'ın bir banliyösünde ve onunla konuştuğumda, yıllardır bu bölgede aktif bir kurt adam olmadığını doğruladı. Peki sen kurtadamları nereden biliyorsun?"

"Kendi türünüzden pek hoşlanmıyorsunuz, değil mi?"

"Her zaman sorulardan kaçır mısın yoksa ben özel miyim?" "Sen özelsin," dedim ona, alaycı bir tavırla.

Elimden geldiğince. "Şimdi kışt. Git hadi."

Başını eğdi ve kışın ortasında avını gören bir kurt gibi gözlerini kırpmadan, odaklanmış bir yoğunlukla bana baktı. Ay ışığını yakalayan gözleri parlıyordu. Ensemdeki bütün tüyler diken diken oldu.

"Öğreneceğim. Döngü dışında kalmayı sevmiyorum."

Ve şimdi de beni tehdit ediyordu. Bu kadar yeter. Bir kelime daha ederse ağzını açtığına pişman olacaktı. "Git buradan. Şimdi." Kurt adam bana sırıttı, gözleri vahşilikle doluydu. "Peki, tamam,

İyi. İyi uykular."

Daldan düştü, iki kat aşağıya düştü, yumuşak bir yarım çömelmeyle yere indi ve koşmaya başladı. Uzun bacakları onu meyve bahçemden dışarı taşıdı ve bir saniye sonra büyü kafamın içinde çınlayarak onun han arazisinden ayrıldığını duyurdu.

Dönüp yatak odama doğru yürüdüm, balkon kapısı usulca arkamdan kapandı. İğrenç ukala. Asla

hiçbir yerde bulunmadım, hiçbir şey yapmadım, huh. Tutuklanmış gelişim, ha. Gecelerini komşularının çitlerine işeyerek geçiren bir adamdan geldiğini düşünürsek, bu zengindi. Kahretsin, bunu ona söylemeliydim. Artık çok geç.

Yatağa geri tırmandım. Onun gibilere boşuna deli demiyorlardı. En azından köpek katili hakkında bir şeyler yapmaya karar verdi.

Yarım saat sonra kurt adamlarla ilgili esprili ve yaratıcı hakaretler düşünmeyi bırakmanın zamanı geldiğine karar verdim. Ev sessizdi. Beast usulca horluyordu. Esnedim, sıcak yastığımı ters çevirdim ve yorganın altına girdim. Uyuma vakti...

Büyü dalgalandı, bir gelgit gibi üzerime sıçradı. Birisi hanın arazisinin kenarında koşuyor, araziyi sıyıırıyordu. Hızlı hareket ediyordu, bir insan için çok hızlıydı. Sean olabilirdi ama nedense bundan şüpheliydim.

İkinci Bölüm

Davetsiz misafirin hanın sınırından saptığı yerde diz çöktüm. Sert toprakta dört adet üçgen girinti vardı; pençe izleri. İzinsiz giren kişi, ayağının üzerinde dönüp hızla uzaklaşırken pençelerini yere batırmıştı. Onu kıl payı kaçırmıştım.

Önümdeki sokak sessizdi, ağaçlar sadece kömür gölgeleriymi ve rüzgârda birbirlerine sürtünen kâğıtlar gibi usulca hışırdıyorlardı. Mahalle pek hareketli değildi ve Cuma geceleri bile gece yarısına doğru hareketlilik azalırdı. Saat bire yaklaşıyordu.

Sessizce nefes aldım, dinledim, izledim. Hiçbir yerde hareket yoktu. Başboş sesler yok. Üzerime bir şort ve daha kalın bir tişört geçirip saçıma lastik bir bant takmak için üç değerli saniye ayırmıştım ve şimdi pençeli şey gitmişti.

Elimi kaldırdım, gücümü parmaklarımın ucuna odakladım ve sonra girintiye dokundum. Yerde soluk sarı bir iz tutuştu. Neredeyse anında kayboldu ama yönünü fark etmeden önce değil. Sokağın aşağısına, alt bölümün derinliklerine doğru gidiyordu.

Onu kovalamak, en güçlü olduğum yer olan hanın arazisinden ayrılmak anlamına gelirdi. Bundan uzak durmalıyım. Arkamı dönüp yatağıma gitmeliydim. Bu beni ilgilendirmezdi.

Eğer bir çocuğu öldürseydi, kendimle yaşayamazdım. Kararımı vermiştim, iyi ya da kötü. Şimdi şüphe duymanın zamanı değildi.

Bir silaha ihtiyacım vardı. Erişimi olan bir şey. Konsantre oldum. Süpürge elimde aktı, sapının "plastığı" eriyerek parlak, parlak mavi kılcal kırıklarla dolu koyu metale dönüştü. Bir ucunda jilet keskinliğinde bir bıçak oluşurken, süpürge sapı yedi metreye kadar uzadı. İtalyan dövüş sanatları el kitabından eski bir cümle aklıma geldi

Mızrak ne kadar uzun olursa o kadar az aldatıcı olur. Yedi ayak yeter.

Son mavi çatlaklar da eridi. Artık teflonun koyu grisi olan mızrak elimde rahatlatıcı bir his uyandırıyor. Gölgelerden uzak durarak yola çıktım. Parlayan iz soldu. Onu yeniden canlandırmayı çok isterdim ama hanın arazisinden ayrılmıştım ve eğlenceli numaralar çantam küçülmüştü.

Avalon Alt Bölgesi, hayatı buna bağlı olsa bile düz bir çizgi çizemeyecek bir ayyaş tarafından inşa edilmişti. Sokaklar sadece dönmekle kalmıyor, sanki bir devin parmak izinin kıvrımları gibi kıvrılıyor ve kendi üzerlerinde dönüyorlardı. Camelot Yolu, alt bölgenin ana caddesiydi ve o bile evler ormanının içinden sürünerek geçen bir yılan gibi kıvrılıyordu. Yan sokaklardan geçtim, her birine kısaca göz attım. Gawain Sokağı, Igraine Yolu, Merlin Çemberi... Sokaklar bomboştı. Orada burada ışıklar hâlâ yanıyordu ama ev sakinlerinin çoğu yatmaya gitmişti.

Galahad Yolu.

Uzakta bir projektör parlıyordu. Muhtemelen hareket tetikleyiciydi. Biri ya da bir şey dışarıda hareket ediyordu.

Devam mı edeyim yoksa kontrol mü edeyim? Eğer hiçbir şey değilse, bu bana zaman kaybettirirdi. Ama bir şeyse, bakmayı bırakabilirdim.

Caddenin karşı tarafına geçtim ve olgun meşelerin gölgesine saklanarak koştum. Sadece bir dakika sürerdi.

Bir kavak ağacının gölgesinde bir ev duruyordu. Gri Teksas kireçtaşı, iki katlı, cumbalı, iki arabalık garajlı - alt bölge için oldukça standart. Garaj yolunda bir araba duruyordu, bir Honda Odyssey, her iki yolcu kapısı ve bagaj kapağı açıktı, kargo bölümünde muhtemelen yirmi dört saatlik bir marketten alınmış beyaz plastik torbalar görünüyordu. Arkada bir çocuk koltuğunun tanıdık şekli kıvrılmıştı. Evin kapısı aralık duruyordu.

Yolculuktan dönen bir çift olabilir mi? Yarın dışarı çıkmak zorunda kalmamak için yolda markete uğramış, eve gelmiş, park etmiş ve çocuklarını almış olmalı.

İçeride. Muhtemelen bir şey yoktu ama yakından bakmadan bilemezdim.

Kireçtaşının tam karşısındaki ev hiç korunak sunmuyordu ama hemen önündeki arazide güzel, kalın bir çit vardı. Çitin yanına gizlice yaklaştım ve çitin kenarına çömelip mızrağımı çimenlere dayadım.

Alt mahallenin derinliklerinde bir yerde bir araba çalıştı ve motorunun sesi azalarak uzaklaştı. Geceyi sessizlik kapladı. Ay pırıl pırıl parlıyordu, parlayan gümüş bir para, ince bulut parçalarının üzerine tül gibi ışıklar saçıyordu. Orada burada yıldızlar karanlığı deliyordu. Sol tarafta bir uçak gökyüzünde soluk bir iz bıraktı. Hava taze kokuyordu, gece esintisi tenimde hoş bir serinlik yaratıyordu.

Sessiz ol.

Bir gölge ışıklandırılmış garaj yolundan hızla geçti, Odyssey'nin arkasından bir market poşeti aldı ve gecenin karanlığına gömülmeden önce avludan evin yanına doğru koştu.

Yakaladım seni, ürkütücü piç. Gözümü kırpmış olsaydım, kaçırabilirdim. Bu haliyle, maymunu ve iri, yamalı kürkle kaplı bir şeye dair belli belirsiz bir izlenim edindim.

Evin yan tarafındaki şey çantayı parçaladı ve parçaları ay ışığıyla aydınlanmış çimlerin üzerine fırlattı. Sadece ön ayakları görünüyordu - sıçan gibi, insan elinden daha büyük, kemikli tüysüz parmakları keskin siyah pençelerle silahlanmıştı. Sarı bir strafor tepsinin parçaları torbayı takip etti ve yaratık içindekileri parçaladı. Çıtırdayan bir ses kuş kemiklerinin ezildiğini haber veriyordu. Çok güzeldi.

"Bebeğim, yiyecekleri getirdin mi?" Evin içinden bir kadın sordu.

Boğuk bir erkek sesi cevap verdi.

Evde kal. Güzel, güvenli evde kal.

Kapı aralığında bir kadın belirdi. Otuzlu yaşlarının başındaydı ve yorgun görünüyordu, omuz hizasındaki kahverengi saçları dağınık, tişörtü buruştu.

Yaratık çaldığı eti düşürdü.

Evde kal.

Kadın eşiği geçti ve arabaya doğru yöneldi. Yaratık gölgelerin içinde eridi. Ya korktuğu için saklanıyordu ya da saldırmak üzereydi.

Kadın bagajı kontrol etti, tek başına duran market poşetini aldı, içine baktı ve kaşlarını çattı. "Malcolm? Tavuğu içeri mi aldın?"

Cevap yok.

Canavar görünürde yoktu. Çantanı al ve içeri gir.

Kadın arka yolcu kapısına doğru eğilmiş, kendi kendine konuşuyordu. "Yemin edebilirim ki... aklımı kaçıyorum."

Evin yan tarafında, yerden yaklaşık on beş metre yüksekte bir hareketlilik oldu. Gerildim, koşmaya hazırdım.

Canavar, devasa bir kertenkele gibi on beş metre yukarıdaki dik duvar boyunca sürünerek ışığa doğru ilerledi. En az bir buçuk metre uzunluğundaydı, belki de beş buçuk. Benekli siyah ve mavi kürkü omurgası boyunca yer yer uzanıyordu; geri kalanı pembemsi buruşuk bir deriyle kaplıydı. Kafatası neredeyse ata benziyordu, eğer atlar etobur olabilseydi. Kafasına göre çok büyük olan uzun çenesi öne doğru çıkıntı yapıyor, geniş ve yassı burnunu gülünç derecede küçük gösteriyordu. Çenelerden kan kırmızısı keskin dişler fışkırıyor, beyaz dudaklar tarafından zar zor gizleniyordu. Ama gözler, gözler hepsinden kötüydü. Küçük ve kafatasının derinliklerine gömülmüş olan bu gözler kötücül bir zekâyla yanıyordu.

Yaratık büyük parmaklarıyla tuğla duvarı kavradı ve bir maymun gibi çevik, mızrak fırlatamayacak kadar hızlı bir şekilde arabaya doğru koşmaya başladı. Bir an sonra duvardan atladı, tek ve güçlü bir hamleyle arabayı sıyırdı ve Honda'nın arkasına indi.

Lanet olsun. Mızrağımı kaldırdım ve koştum. Kadın doğruldu.

Canavar öne doğru eğildi, dört uzvundaki kaslar gerildi. Şimdi devasa görünüyordu. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük Danua dört buçuk ayak uzunluğundaydı. Bu canavarın tam bir ayağı vardı.

Yaratık ağzını açtı ve hırladı. Derin, gırtlaktan gelen bir hırıltı geceyi dalgalandırdı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Sesi bir köpeğe benzemiyordu. Tehlikeli ve vahşi bir şeye benziyordu.

Kadın dondu kaldı.

Kaçmayın, dedim, onlara doğru ilerledim. Ne yaparsan yap, kaçma. Eğer kaçarsan, seni kovalar ve öldürür.

Kadın kapıya doğru küçük bir adım attı.

Yaratık onun arkasına geçti ve sanki bir düzine insan aynı anda ağıt yakıp mırıldanıyormuş gibi fısıltılar ve iniltiyle dolu garip bir dilde bir şeyler mırıldandı.

"Tanrım," diye inledi kadın ve kapıya doğru bir bebek adımı daha attı.

Canavar tiz bir kıkırdama çıkardı. Neredeyse varmıştım.

Kadın hızla eve girdi. Canavar onu kovaladı. Kapı çarparak kapandı ve yaratık kapıya kafa üstü çarptı. Kapı yüksek bir gümbürtüyle sarsıldı.

Hayır, yapamazsın. Mızrağı çevirdim ve sapladım. "Ağırlığını ver, hayatım!" Annemin sesi anılarımdan geliyordu. Tüm gücümü mızrağa verdim. Mızrağın ucu yaratığın kaburgalarının arasındaki pembe, buruşuk eti kesti.

Canavar uludu. Yaranın etrafından beyaz kan fışkırdı.

Mızrağa doğru eğildim ve döndüm, kazığa oturmuş yaratığı kapıdan uzaklaştırıp çimlerin üzerine ittim. Canavar çimenleri tırmalıyordu, mızrağım bir zıpkın gibi kaburgalarına saplanmıştı. Aşağıya doğru hamle yaptım, onu kısırdım ve mızrağa tüm gücümü vererek ittim, canavarı çimlerin üzerinden evin yan tarafındaki karanlığa doğru ittim.

Kalbim dakikada yaklaşık bir milyon kez atıyordu.

İğrenç şey çılgın atarak mızrağın ucunda kıvrandı. Eğer insan olsaydı, ölmüş olurdu. Kalbini vurmalıydım ama ölme belirtisi göstermiyordu. İşini bitirmeliydim ve

Çabucak, tüm alt mahalle çılgılığını fark edip araştırmak için dışarı çıkmadan önce. Hayati organlarının ne olduğu ya da nerede bulundukları hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Hassasiyeti hedefleyemezsem, büyük bir travma yaratmam gerekirdi. Mızrağı keskin bir çekişle serbest bıraktım. Canavar inanılmaz bir hızla ayaklarının üzerinde döndü ve orak gibi uzun pençeleriyle saldırdı. Yana doğru kaçtım. Keskin pençeler sol tarafımı tırmaladı, kaburgalarımı sıcak bir acıyla yaktı. Bir çılgılık attım ve mızrağımı karnına sapladım. Canavar mızrağımı omzuyla kenara savurdu. Silahı savurdum ve mızrağın kabzasını boğazına saplayarak onu evin kenarına sabitledim. Canavar hırıltılar çıkarıyor, pençeleriyle havayı kazıyarak beni parçalara ayırmaya çalışıyordu. Şimdi, nefes almak için mücadele ederken, ya da asla. Mızrağı çevirdim ve büzüşmüş göğsüne sapladım.

Kemikler çatırdadı. Mızrağı serbest bıraktım ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde tekrar tekrar sapladım. Kararlı, güçlü darbeler. Bir çıtırtı daha. Yarıklardan beyaz kan sızıyordu. Ter yüzümü ıslattı. Mızrak çok ağır geliyordu.

Bir daha, bir daha, bir daha.

Pembe kümelerle renklendirilmiş kalın beyaz irin yaralardan akıyordu.

Canavar sarktı. Korkunç pençeli elleri son bir kez kalktı ve sonra gevşeyerek yere düştü.

Emin olmak için tekrar bıçakladım. Yaram sanki biri yan tarafıma kızgın iğneler batırıyormuş gibi yandı. İki büklüm oldum. Ow. Ow, ow, ow.

Her ne kadar acı içinde dramatik bir şekilde yere yığılmak istesem de, şimdi ne yeri ne de zamanıydı. Biri beni görmeden önce o lanetli şeyi buradan çıkarmalıydim.

Canavarı inceledim. Sıska bir canavardı ama yine de 1.80 boyundaydı. En az yüz kilo olmalıydı. Onu taşımak söz konusu bile olamazdı. Sadece çok ağır olmakla kalmıyor, aynı zamanda aşındırıcı veya zehirli olabilecek beyaz balçık akıtıyordu. Onu sürüklemek en iyi seçeneğimdi.

Konsantre oldum ve mızrağa zihinsel bir görüntü gönderdim. Elektrik mavisini damarlar silahın içinden fııskırdı. Mızrağın ucu hilal şeklinde dikenli bir kancaya dönüştü. Şaftın dibine doğru bir çapraz sap oluştu. Bu iş görürdü. Canavarı kancaya taktım ve çektim.

Ceset çimlerin üzerinde kaydı. Lanet şey çok ağırdı.

Bir gümbürtünün ardından hafif bir gıcırtı evin kapısının açıldığını duyurdu. Harika, tam da ihtiyacım olan şey. Seçeneklerimi tartarak döndüm. İki evin arasındaki dar bir alandaydım. Arkamda, arka bahçeleri koruyan ahşap bir çit vardı. Önümdeki çimenlik hiçbir koruma sağlamıyordu. Sol taraftaki ışığa doğru hareket edersem, insanlar beni görebilirdi. Gidecek yerim yoktu.

Bir adam küfretti. "Kapıya bak."

Bir kadın "Aman Tanrım" dedi.

Aman Tanrım, haklısın.

Bir cep telefonu bipledi. "Bir saldırı ihbarında bulunmam gerekiyor," dedi adam. "Bir şey karımı kovaladı..."

Bölgenin polislerle dolmasına dakikalar vardı.

Bu çok güzel değil mi?

Sol taraftaki eve ait çitin bir kapısı vardı. Kilidi bulmak için el yordamıyla üzerine uzandım. Parmaklarım metale dokundu. Zafer! Mandalı çevirdim. Kapı açıldı. Yaratığı kancaya taktım, komşu arka bahçeye sürükledim ve kapıyı arkamdan kapattım. Buraya kadar her şey yolunda.

Arka bahçe boştu. Genç meşe ağaçları gölgelerini çimlerin üzerine düşürüyordu ve sağ tarafta ahşap bir oyun evi gölgelerin içinde çömelmişti. İyi bir saklanma yeri sunmak için çok küçük ve çok açıktaydı. Ayrıca geceyi oyun evinde geçiremezdim. Polislerin ne kadar kalacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve canavarı gündüz vakti eve sürüklemek de bir seçenek değildi.

Yaratığı çimlerin üzerinden bahçenin karşı tarafına çektim ve çiti denedim. Eski ve hava koşullarına yenik düşmüştü.

Uzaktan gelen bir siren sesi geceyi yuvarladı. İçime bir alarm ateşi düştü. Eski gri tahtayı tuttum ve çektim. Bir çivi gıcırdadı, tahta patladı ve bir tahta elimden kurtuldu. Bir sonrakini yakaladım.

Siren yaklaşıyordu.

İkinci tahtayı da çitten söktüm. Umarım evdekiler mışıl mışıl uyuyordur.

Siren çığlık attı, çok yakındı.

Bir tahta daha söktüm, sonra bir tane daha. Boşluk yeterince geniş olmalıydı. Canavarı kaburgaların altından geçirdim ve delikten içeri ittim. Sıkıştı, sıkıştı. Bacaklarını tuttum ve balçığa dokunmamaya dikkat ederek teker teker içeri soktum. Hadi, geç bakalım, seni çirkin şey.

Siren sustu. Omzumun üzerinden baktım. Kırmızı ve mavi ışıklar arkamdaki geceyi aydınlatıyordu. Süvariler gelmişti.

Son hayvanı da boşluktan ittim ve arkasından tırmandım. Sağ tarafımda kısa bir palmiye yapraklarını açmış, fil otlarıyla çevrelenmişti. Su sıçradı.

"Bunu duydunuz mu?" diye sordu bir kadın.

Büyümenin arkasına çömeldim. Hayır. Hayır, hiçbir şey duymadın. Bana aldırmayın, çiçek tarhınızın arkasına iğrenç bir yaratığın cesedini saklamıyorum. Hayır. Hayır. Burada gecenin karanlığında sevimli sevimli koşuşturan tavşanlardan başka bir şey yok.

"Neyi duydun?" diye sordu bir

adam. "Sirenleri, Kevin."

"Hayır."

Kevin benim tarzımda bir

insandı. "Kevin..."

Su sıçradı. "Önemsediğim tek siren burada."

Merhaba, Bay Smooth.

Kadın kıkırdadı.

Öne doğru eğildim ve yeşilliklerin arkasından dışarı baktım. Önümde bir havuz uzanıyordu. Güneş ışıkları suyun üzerinde yüzüyor, dibi kırmızı ve sarı dairelerle aydınlatıyordu. En uçta kırk yaşlarında bir adam ve kadın, yarı suya batmış halde bir basamağa oturmuşlardı.

"Hadi," diye mırıldandı Kevin. "Çocuklar uyuyor, su ılık, ay çıktı... Şarabım var. Şarabı içmeliyiz ve sonra..."

"Oynaşmak ister misin?" diye sordu kadın. "Karşı çıkmazdım, hayır."

Kollarını onun boynuna doladı. "Yaşlandıkça romantikleşiyor musun?"

Havuzun kenarındaki çalılar çok kısaydı. Dikkatleri dağılmışken hızlı hareket edersem gizlice geçebilirdim. Eğer cesedi sürüklemeye çalışırsam, beni kesinlikle görürlerdi.

Eve baktım. Tam önümde, ikinci katta perdeler açıktı. Pencere kenarında, doldurulmuş bir oyuncak ayının yanında bir iPod şarj istasyonu duruyordu. Çocuk odası.

Daha fazla kıkırdama.

Çalıların arasından gizlice geçtim, evin yanına doğru koştum ve nefesimi tuttum.

"Mmm, durumun kontrolünü ele almak..." diye mırıldandı kadın.

"Bayılıyorsun, bebeğim."

Neredeyse kendimi kötü hissedecektim ama başka seçeneğim yoktu. Elimi eve dayadım. Hanın dışında çok daha güçsüzdüm ama yine de basit bir itişi başarabilirdim.

Evin iç işleyişi önümde uzanıyordu; yapısal kırılganlar, uzun borular ve örümcek işi kablolar. Doğru kabloyu seçtim ve nazik bir dürtme gönderdim.

iPod istasyonu bangır bangır Nicki Minaj'ı geceye yayıyordu. Havuz sessizliğe gömüldü.

Üstüme bir şey düştü. Müzik kesildi.

"Anne?" dedi genç bir kadın sesi. "Sen misin?"

"Evet," diye yanıtladı kadın. "Uyumaya devam et."

"Babam mı o? İkiniz havuzda mı yapıyorsunuz? Ew!" Kevin homurdandı.

Bir pencere daha açıldı ve bir çocuk sesi duyuldu. "Neler oluyor?"

"Annem ve babam havuzda yapıyorlar."

"Ugh."

"Kimse bir şey yapmıyor!" Kevin havladı. "Yatağına dön!"

"Bunu yaparsanız hastalık kapabileceğinizi biliyorsunuz, değil mi?"

Havuz suyu hijyenik değil..."

"İşlerini bitirdikten sonra kesinlikle hijyenik olmayacak," diye espri yaptı çocuk.

"Yatağına dön!"

Hemen!" Pencere kapandı.

Kevin inledi. "Liseyi bitirip üniversiteye gitmelerine ne kadar var?"

"Üç yıl."

"O kadar uzun süre dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Neden şarabımızı alıp içeri götürmüyoruz?" dedi kadın. "Devasa konforlu yatak odamıza gidebilir, kapıyı kilitleyebilir ve şarap içebiliriz. Yatakta."

"Bu harika bir fikir."

Birkaç dakika sonra kapı gümbürdeyerek kapandı. Ne olur ne olmaz diye bir süre daha bekledim ve sürüklenmeye devam ettim. Kollarım kopmazsa, polisler beni yakalamazsa ve aşk dolu banliyö sakınları evlerinde kalırsa, yarım saat içinde eve bile varabilirdim.

*** **

Bir saat sonra ahşap çitimin yan kapısına doğru yürüdüm. Beklentiyle açıldı ve hanın arazisine doğru adım attım. Güç içime aktı. Mızrak kancası süpürgeye geri aktı.

Kuzey girişindeki köpek kapısı açıldı ve Beast dışarı fırladı. Ayaklarımı yaladı, ölü yaratığa hırladı ve etrafımda bir daire çizerek koştu.

"Ben yokken her şey sessiz miydi?"

Canavar tekrar ayaklarıma atladı ve ayakkabımı yaladı. "Onu bodruma götürün," dedim.

Cesedin altındaki çimenlik açıldı ve ceset içinden düştü. Toprak ve çimen arkasından kapandı ve kendini düzeltti.

İçeri girdim. Lobinin döşeme tahtaları yaklaştığımda ayrıldı, kendi üzerlerine katlandılar ve evin altına giden bir merdiven oluşturmak için aşağı indiler. Merdivenler çelik kapıya doğru uzanıyordu. Aşağı indim ve metale dokundum. Büyü avucumu yaladı. Kapının üzerinde koyu mavi kılcal çatlaklardan oluşan karmaşık bir desen oluştu ve kapı yana kayd. İçeri girdim.

Odanın ortasında asılı duran lamba tutuştu ve altındaki çelik masayı beyaz bir ışıltıya boğdu. Ölü yaratık masanın üzerinde yatıyordu ve hatırladığım kadar iğrenç görünüyordu.

Sağda ve solda, duvar apliklerinde, laboratuvar lambasının sterilliğiyle keskin bir tezat oluşturan sarı ışıyla rahatlatıcı ve konforlu ortam lambaları yanıyordu. Uzaktaki duvarı boydan boya kitaplarla dolu raflar kaplarken, diğer iki duvarda da her boy ve şekilde kavanoz ve kapların bulunduğu cam dolaplar yer alıyordu. Sağ tarafta, beton ve kiremitten yapılmış bir dekontaminasyon duşu, acil bir durumda parlama şansını bekliyordu.

"Teşekkür ederim." Masaya dokundum. "Güvenli, lütfen."

Metal şeritler masanın köşelerinden kıvrılarak yaratığın dört uzvunu yerinde kilitledi. Hayata döneceğini sanmıyordum ama asla bilemezsiniz. Garip şeyler oldu. Bir çift önlük giydim, koruyucu gözlük taktım ve bir çift eldiven giydim.

Canavar sırtüstü yatıyordu, buruşuk, tüysüz karnı açıktaydı. Çirkin yaratık.

Yaratık Rehberi zamanı. Raftan kalın bir kitap aldım ve parmaklarımı üzerinde salladım. Kitap büyüme tepki vererek sayfaları çevirdi. Bir şeyleri elle aramak, hanlar kadar eski, yüzyıllık bir gelenektir. Bilgisayarların ortaya çıkışı hiçbir şeyi değiştirmemişti. Bir Kolluk İhlali durumunda, LEO'ların -kolluk kuvvetleri- el koyacağı ilk şey bir bilgisayar olurdu. Kısmen tam da bu amaçla üst katta göz önünde duran bir dizüstü bilgisayarım vardı. Twitter hesabıma ve komik Cadılar Bayramı kostümleri giymiş sevimli pofuduk hayvan galerime hoş geldiler. Artık kimse ölü ağaç kitaplarını kontrol etmeyi düşünmüyordu, düşünseler bile muhtemelen Rehber'i yeni bir cilt sanacaklardı.

Yaratık Rehberi'nin bu kopyası eskiydi. Hanın kendisi On dokuzuncu yüzyılın sonlarıydı ama Yaratık Rehberi'nin alacalı bir deri cildi ve kapağında altın işlemler vardı, bu da onu en az iki yüzyıl öncesine götürüyordu. Hanın önceki sahibine başka bir hancıdan miras kalmış olmalı. Biraz paraya erişimim olur olmaz, daha yeni bir versiyonunu almam gerekecekti.

Kitap çeşitli kriterlere göre indekslenmişti. Ben Solunum'da karar kıldım. Bu en bariz seçimdi ve listemdeki birçok türü eleyebilmemi sağlayacaktı. Sayfa bana uzun bir kod listesi sundu. Tepsiden bir çift pens aldım ve hayvanın burnunu açtım. Dört burun kanalını tıkayan hiçbir şey yoktu. Havanın üzerinde herhangi bir olumsuz ya da zehirli etkisi varmış gibi görünmüyordu. Azot, Oksijen, Argon, CO₂ ve Neon kodlarını not ettim ve devam ettim.

Simetri: iki taraflı. Canavarın vücudu boyunca burnundan kuyruğuna kadar bir çizgi çizerseniz, sol taraf sağ tarafın ayna görüntüsü olacaktır. Yaşam alanı: geçici olarak karasal. Solungaçları, yüzgeçleri, tüyleri ya da kazıcı pençeleri yoktu. Kan: Beyaz. Kimyasal testlerin yer aldığı bir sayfa önüme geldi ve birkaç örnek alıp işe koyuldum.

Yarım saat sonra kod aralığını buldum ve raftan kalın bir cilt daha aldım. "M4K6G-UR174-8LAN3-9800L- E86VA." Bunu üç kere hızlıca söyle.

Sayfalar hışırdadı. Analizim bana kabaca yüz otuz iki olasılık verdi. Şansıma, açıklamaların yanında resimler de vardı. Bir bakalım. Hayır, hayır, iğrenç, hayır, bu şey nasıl hareket ediyor, hayır... Sayfaları çevirmeye devam ettim ve tanıdık, iğrenç bir görüntü belirlediğinde neredeyse yanından geçip gidiyordum.

Ma'avi Kerras. Ma'avi Stalker ailesi. Yırtıcı, ölümcül, görerek ve koklayarak avlanır, sürüler halinde gezerler. Sürüler. Harika. Zeka ölçeğine göre takipçiler kırk altı ile elli sekiz arasında, yani ortalama bir babun kadar zekiydi, bu da onları hayvanlar alemi için oldukça zeki ve çok tehlikeli yapıyordu. Ancak hana kendi başlarına seyahat edecek kadar zeki değillerdi. Birisi bu sevimli yaratığı buraya, Red Deer'e getirmiş ve masum halkın üzerine salmıştı. Buraya bırakılmış ve ortalığı kasıp kavurmaya mı terk edilmişti? Neden? Kim tarafından? Sahipleri neredeydi?

Makaleyi tekrar okudum. Derinlemesine bir açıklamadan ziyade bir taslak, kısa bir özet gibiydi. Daha fazla veriye ihtiyacım vardı. İç çektim. Arşivlerinizin ne yazık ki yetersiz olduğunu bilmek bir şeydir, ancak burnunuz sürtüldüğünde tamamen farklı bir top oyunu.

Takipçi ölmüştü. Onu bir şekilde canlı yakalamayı başarmış olsam bile, meşhur fasulyeleri dökecek beyin gücüne sahip değildi. Onu küçük parçalara ayırmak tatmin edici olurdu -kaburgalarım hâlâ acıyordu- ama nafile.

Eldivenlerimi çıkardım. Keşke annem ve babam hala burada olsalardı.

Kalp ağrısı beni sardı. Acıya karşı gözlerimi sıkıca kapattım ve tüm gücümle kapıdan içeri girmelerini diledim. Büyüm güçlü bir dalga halinde benden uzaklaştı.

Han alarmla gıcırdadı.

İyi gidiyorsun. Evi korkutuyordum.

Gözlerimi açtım. Orada değillerdi. Tabii ki değillerdi.

"Her şey yolunda." Duvarı okşadım. "Bu sadece insani bir şey. Onları özlüyorum, hepsi bu."

Daha fazla araştırma yapmak için kafamın daha net olacağı sabaha kadar beklemem gerekecekti. Evdekilere kanıtlarımı buzdolabında saklamalarını söyledim ve duş almak, yaralarımı tedavi etmek ve birkaç ağrı kesici yutmak için yukarı çıktım.

Üçüncü Bölüm

Canavar başını kaldırdı ve hırladı. Gözlerimi açtım. Yumuşak, büyük boy bir sandalyede oturmuş, baş ağrımı bir fincan kahveyle tedavi etmeye çalışıyordum. Davetsiz misafirlerle uğraşmak bu sabah yapılacaklar listemdeki sondan bir sonraki şeydi, son şey de kurtadamlarla ilgili herhangi bir şeydi.

Yaralarımın yüzeysel olduğu ortaya çıktı. Pençeler kaburgalarımı zar zor sıyırmıştı - yine de yarın olmayacakmış gibi acıyordu - ve uygun şekilde tedavi edildiğinde çoğu iyileşiyordu. Ne yazık ki şafak vakti bana şiddetli bir baş ağrısı armağan etti ve bin miligram ağrı kesici bile bu ağrıyı dindirmeye yetmedi. Sonunda uyumaktan vazgeçtim, aşağıya indim, kahve yaptım ve huzur içinde zehrimi içmek için ön oturma alanındaki sandalyeye yerleştim.

Ailem duvardaki fotoğraftan bana baktı. Evet, otel arazisinin dışına çıktım ve kendimi korkunç bir pisliğe bulaştırdım. Benim durumumda olsaydınız siz de yapardınız.

Beast havladı, bakışları paravan kapıya sabitlenmişti. Kötülere huzur yok.

Büyü etrafıma sıçradı. Geliyor. Bir misafir olabilirdi ama çoğu misafir daha kibar olurdu.

Paravan kapıdan dışarı bakmak için eğildim. Sean Evans tehditler savurarak bahçemde yürüyordu. Yüzü acımasızdı ve gözleri çelik gibi bir kararlılığı ele veriyordu. Tüm o sert kaslar sonunda gerçek amaçlarını ortaya koymuştu - iri bedenini bana doğru endişe verici bir hızla itiyorlardı ve güçleri yoluna çıkan her şeyi biçeceğini garanti ediyordu. Kapıyı kapatırsam, içinden geçip gidecekti. Ortaçağ şövalyeleri bir kaleye saldırdıklarında böyle görünüyor olmalıydılar.

Beast'e baktım. "Asma köprüyü kaldır."

Minik köpek şaşkınlıkla bana baktı. "Sen korkunç bir bekçisin."

Sean kapının çerçevesine vurdu. "İçeride olduğunu biliyorum."

"Onu içeri alalım mı?" Beast'e sordum. "Seni duyabiliyorum," diye hırladı.

Yani yapabiliirdi. İçimi çektim. "Tamam. İçeri gel. Kapı kilitli değil."

Kapıyı çekerek açtı ve evin içine doğru yürüdü. "Nerede o?"

"Sana da günaydın, günışığım."

"Nerede dedim?"

"O kadar yüksek sesle değil. Başım ağrıyor."

Eğildi ve ellerini sandalyemin kollarına koydu. Kehribar rengi gözleri parlıyordu. Sean Evans resmen sinirlenmişti. Hak ettiğini buldun, tüy yumağı.

"Onunla ne yaptın?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Kahvemi içtim.

"Dün gece dışarı çıkıp onu öldürdün ve sonra da buraya getirdin."

Ona en masum bakışımı attım. "Efendim, bence siz delirmiş olabilirsiniz."

"Bir mil uzunluğunda bir koku izi bıraktın ve ben onu bu eve kadar takip ettim. Benim avımı aldın ve bunu yaparken yaralandın."

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Kanının kokusunu aldım. Ne halt etmeye oraya gittin? Ben hallediyorum dedim."

Oh, bu zengindi. "Neyi halletmek? Senden bununla ilgilenmeni istedim. Beni ektin ve elmalarımı zehirlemekle yetinmeye karar verdin."

"Zehirlenme mi? Gerçekten mi?" Gerçekten tükürdü.

Bu işi onun halletmesini istemiştım çünkü tarafsızlığımı bozmak istemiyordum ve o da bir şeyleri öldürmek için biçilmiş kaftandı. Ama şimdi o gemi kalkmıştı ve onun tavrına bakılırsa, onun sözde yardımını olmadan daha iyiydim.

Öne doğru eğildim

Böylece göz göze geldik. "Bu iş hallediliyor. Sizin müdahil olmanıza gerek yok. Seri işleme çılgınlığınıza devam etmekte özgürsünüz."

"Hiç
sanmıyorum."

"Sean! Git
buradan.
Uzaklaş."

Çenesini kilitledi. "Burada ne haltlar döndüğünü bilmiyorum ama bunu çözene kadar buradan ayrılmayacağım."

Tüm o kaba, kibirli moronlar arasında. "Öyle mi?"

"Evet, o şeyi bana göstereceksin ve bundan sonra onlarla ben ilgileneneceğim."

Gözlerimi kocaman açtım ve kirpiklerimi kırpıştırarak ona baktım. "Özür dilerim, taç giyme törenini kaçırmış olmalıyım. Ne aptalım."

"Dina!"

Ha! Adımı hatırladı. Parmaklarımı kapıya doğru salladım. "Kışt. Git ve çıkarken kapıyı çarpma."

Kollarını kavuşturmuş, kasları şişkin bir şekilde dikildi. "Yap beni."

Bir uyarıyı hak etmiyordu ama ben yine de ona bir uyarıda bulundum. "Bu kadarı yeter. Ben ciddiym, Sean. Git yoksa sonuçları olacak."

"Bana en iyi atışını yap."

Güzel. "Hoşgeldiniz."

Sihir Sean'a çarptı. Sean havalandı. Yan kapı tam zamanında açıldı ve Sean kapıdan geçip meyve bahçesine uçtu. Meyve bahçesi daha güvenli bir yerdi. Evin büyüklüğü onu yoldan geçenlerden ve trafikten koruyordu, bu da umarım baş belası sorulardan kaçınmamızı sağladı.

Sert bir gümbürtü duydum, sonra ayağa kalktım ve açık kapıdan dışarı baktım. Canavar bana katıldı.

Sean çimlerin üzerinde kıpırdamadan yatıyordu. Ouches. Beast'e baktım. "Onu uyarmıştım."

Sean başını kaldırdı, salladı ve ayağa kalktı. Yüzü vahşi, yırtıcı bir ifade kazanmıştı.

"Uh-oh. Kendimizi hazırlasak iyi olur." Kahve fincanımdan bir yudum aldım.

Sean koşmaya başladı ve kapıdan içeri girdi. Kapı kapanmaya başladı ve ben parmaklarımı şıklatarak hana kapıyı açık tutmasını söyledim. Kapıyı değiştirmek pahalıya mal olacaktı. Sean kapıyı itti, bir buçuk adım içeri girdi ve büyü onu tekrar yumruklayarak geriye doğru savurdu. Sean uçu, düşerken çimlerin üzerinde yuvarlandı.

O kadar içeri girmemeliydi. İçeri girememeliydi, nokta. Doğru, han uzun süredir terk edilmişti ve henüz çoğu kadar güçlü değildi ama onu dışarıda tutmalıydı.

Sean ayağa fırladı. Gözleri tamamen vahşileşmişti. Kendini sıkı bir top haline getirdi ve insanlık dışı bir hızla kapıya doğru koşmaya başladı. Hanın onu engellediğini hissettim. Görünmez bariyere çarptı ve onu yırtarak içeri iki adım atmayı başardı.

Büyü ona çarptı ve onu geriye doğru fırlattı. Elleriyle kapı çerçevesini yakaladı ve asılı kaldı.

Vay be.

Sean bir hayvan gibi hırladı. Bu, hiçbir insanın çıkarmaya hakkı olmayan, tüyler ürpertici bir sestir.

Süpürgemi aldım. Hanın biraz yardıma ihtiyacı olacaktı. "Deliliğin tanımını nedir biliyor musun Canavar?"

Sean gerildi. Kollarındaki ve vücudundaki kaslar, derisinin altındaki ipler gibi gerilerek şişti. Yavaşça bir inç kazandı. Bir santim daha. Vay canına. Son derece güçlüydü.

"Einstein'a göre, aynı şeyi tekrar tekrar yapıp farklı bir sonuç beklemektir." Süpürgeu ucuu yere indirdim. "Dışarı."

Büyüm hanın içinde büyük bir çanın gong sesi gibi yankılandı. Sesi yoktu ama ben yine de duydum. Sean bir vantilatörün akımına kapılmış bir toz zerresi gibi evden dışarı uçu ve kırk metre ötedeki bir elma ağacına çarptı. Çıtırtıyı durduğum yerden duydum.

"Karma," dedim kapının pervazını okşayarak.

Ev gıcırdadı.

"İyi iş çıkardın," diye mırıldandım. "O sadece acayip derecede güçlü."

İnanılmaz derecede güçlü. Daha önce kurt adamlarla uğraşmıştım. Psikopat ve cinayete meyilliydiler ama hiçbiri onun yaptığıyı yapamazdı.

Sean hareket etmiyordu. Belki de çarpmanın etkisiyle bir yeri kırılmıştı. İyileşmeyeceğinden değil -iyileşecekti, hem de hızlı bir şekilde- ama yine de omurgasını kırmak niyetim değildi.

Beast bileğime sürtündü. "Gidip araştıralım mı?"

Büyü beni kendine çekti. Ön kapıdan bakmak için arkama yaslandım. Siyah-beyaz bir araç garajımın önüne park etmişti ve ten rengi üniformalı bir adam garaj yolundan evime doğru yürüyordu. Red Deer polisinden bir ziyaret almak üzereydim. Arkamı döndüm.

Elma ağacının altındaki çimenler boştu. Sean Evans ortadan kaybolmuştu.

*** **

"Size çay ikram edebilir miyim, memur bey?"

Memur Hector Marais bana baktı. Sağlam ve formda, temiz traşlı, kısa kesilmiş siyah saçlarıyla mesleğinin özünü temsil ediyordu. Eğer onu kot pantolon ve kapüşonlu bir tişörtle akşam karanlığında size doğru yürürken görseydiniz, karşıdan karşıya geçmezsiniz çünkü onun polis olduğunu bilirdiniz. O temkinli otorite havasını yayıyordu ve hanın eşiğinden geçerken, sanki silah arıyormuş gibi önce beni sonra da hanın içini inceledi.

"Hayır, teşekkür ederim, Bayan Demille. Dün gece sabaha karşı bir sularında sizin bölgenizde bir karışıklık olmuş. Bir kadın saldırıya uğradı. Olağandışı bir şey fark ettiniz mi?"

"Aman Tanrım. Kimdi o? O iyi mi? Ne oldu?" Olaydan önceden haberdar olan insanlar soru sormadı.

Memur Marais beni inceledi. "Kurbanın durumu iyi. Olayı vahşi hayvan saldırısı olarak sınıflandırıyoruz. Dün gece olağandışı bir şey fark ettiniz mi? Sesler, belki de alışılmadık büyüklükte bir hayvan?"

"Hayır. Kapımı kilitlemeli miyim?"

"Kapınızı her zaman kilitlemelisiniz. Egzotik hayvan besleyen birini tanıyor musunuz?"

"Robyn Kay'in evcil bir kertenkelesi var," dedim ona. "Sanırım o bir iguana."

Memur Marais bir not defteri çıkardı ve üzerine bir not düştü. "Adres?"

"Igraine Court'ta yaşıyor. Evin numarasını hatırlamıyorum. Önünde büyük bir dikenli armut kaktüsü olan tuğla bir ev."

"Peki ya dağ aslanı ya da ayısı olan biri?"

Başımı salladım. "Ayısı ya da dağ aslanı olan birini hiç duymadım. Biz bilirdik. Bu mahalledeki insanların pek fazla sırrı yoktur."

"Şaşıracaksın" dedi. Yarısını bile bilmiyorsun.

"Son zamanlarda mahallenizdeki birkaç köpeğin öldürüldüğünün farkında mısınız?"

"Oh, evet. Korkunç bir şey."

"Bu bölgede birinin büyük bir yırtıcı hayvanı evcil hayvan olarak beslediğine inanmak için bir nedenimiz var." Beast'e başıyla onay verdi. "Köpeğinizin her zaman tasmalı olduğundan ve dışarı çıkmasına izin verildiğinde gözetim altında tutulduğundan emin olmanızı tavsiye ederim."

"O."

Memur Marais gözlerini kırptırdı. "O bir kız," dedim ona.

Beast konunun altını çizmek için bir kez havladı.

Memur Marais üzerinde mavi yazılar olan düz beyaz bir kartvizit çıkardı. "Egzotik hayvan besleyen birini fark ederseniz ya da görürseniz lütfen beni arayın. Hayvana yaklaşmayın."

"Tabii ki."

"Gençlerle başka sorun yaşadınız mı?"

Hatırladı. Üç yıl önce, hana ilk taşınmamdan kısa bir süre sonra, Caldenia peşinde küçük bir ödül avcısı sürüsüyle gelmişti. İçlerinden birkaçı onu öldürmeye çalışacak kadar aptal olduklarını kanıtlamıştı. Neredeyse anında icabına bakmıştım ama sokağın aşağısındaki Bay Ramirez polise ateş edildiğini bildirmeden önce değil. Memur Marais olay yerine gelen dört polis arabasından birindeydi.

Otel hasarı gizlediğinden ve yılbaşından hemen sonra olduğundan, bazı çocukların artık havai fişekleri ateşlediğini iddia ettim. Ne yazık ki, Bay Ramirez emekli bir denizciydi ve tüfek sesleri duyduğunu söylüyordu. Kanıt olmadığı için polislerin gitmekten başka çaresi yoktu ama Memur Marais'in hikayeme inanmadığı çok açıktı.

"Hiç sorun değil," dedim.

Memur Marais bana son bir kez baktı. "İşbirliğiniz için teşekkür ederim hanımefendi. Bu davayla ilgili herhangi bir şey öğrenirseniz lütfen bana haber verin. Güle güle."

"Güle güle."

Arabasına doğru yürümesini izledim. Çoğu insan sezgilerini var olmayan bir batıl inanç olarak değerlendirirdi. Ben daha iyi biliyordum. Ne zaman güçlerimle ilgili şımarıklık yapsam, babam bana her insanın sihre sahip olduğunu hatırlatırdı. Onlarla benim aramdaki fark farkındalık ve pratikti. Çoğu insan kendi gerçekliklerini büken şeyler yapabildiklerinin farkında değildi. Bu, derin nehirleri ya da gölleri olmayan bir ülkede büyümek gibi bir şeydi. Eğer hiç denemezseniz, yüzüp yüzemeyeceğinizi nasıl bilebilirdiniz?

Ama pratik yapmadan bile büyü kendini göstermenin bir yolunu buluyordu. Sezgi böyle bir tezahürdü. Memur Marais'in sezgileri ona yüksek sesle ve net bir şekilde bende bir sorun olduğunu söylüyordu. Ne olduğunu anlayamıyordu ama azmi yoluna devam etmesine izin vermiyordu. Olay birkaç sokak ötede gerçekleşmiş olsa da, her ihtimale karşı beni ziyaret etmeye karar verdi. Artık beni ziyaret etmek için bir nedeni vardı.

geri dönüp mahalleyi kontrol etmeye devam edersem, adımlarıma dikkat etmem gerekir.

Sezgilerden bahsetmişken. Sean'la yaptığım konuşmada bir şey beni rahatsız ediyordu. Üzerinde düşündüm ve ne olduğunu anladım. "Şu andan itibaren onlarla ben ilgileneyeceğim." demişti. Onlarla. Yani birden fazla. Yaratık Rehberi takipçilerin sürüler halinde dolaştığını söylüyordu ama Sean'ın bunu bilmesine imkân yoktu. Eğer takipçileri belirleyebilecek bir kaynağa erişimi olsaydı, beni de belirleyebilirdi ve şatomu basmak yerine tavrını değiştirirdi.

Farklı kokular almış olmalı. Belki de onu dışarı atmak o kadar da iyi bir fikir değildi. Hayır, hayır, öyleydi. Sınırlar vardı. Ne kadar güçlü olursa olsun, handa ve benim üzerimde at koşturmasına izin veremezdim.

"Onlar", olayların devam edeceği anlamına geliyordu. Bunun arkasında her kim varsa, çok geçmeden sürüden birini saf dışı bıraktığımı anlayacaktı. Misilleme yapabilirdi ve bu misillemenin ne şekilde olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yaratık Rehberi'ndeki kısaltılmış bir giriş dışında, takipçilerle ilgili yaptığım araştırmada işe yarar bir şey bulamamıştım. Nadir bir türdüler, çok fazla sayıda değillerdi ve iyi bilinmiyorlardı.

Kaynaklarımın geri kalanına bakabilirdim. Başka kitaplara da erişimim vardı ama işe yarar bir şey bulabileceğimden şüpheliydim. Diğer türlerle bağlantılı olarak avcılardan bahseden herhangi bir şey aramam gerekecekti ve diğer ciltlerin hiçbiri indeksli ya da aranabilir değildi. Çoğunlukla çeşitli hancılar tarafından kaydedilmiş anekdotlardı.

Sekiz yaşındayken ailem beni, erkek kardeşimi ve kız kardeşimi Kaliforniya'ya tatile götürmüştü. Fort Bragg kasabası yakınlarındaki Glass Beach de dahil olmak üzere pek çok güzel yeri ziyaret etmiştik. Bölgede yaşayanlar, çoğu camdan oluşan çöpleri okyanusa atarlardı ve yıllar geçtikçe dalgalar bu keskin parçaları yumuşatarak güzel cam çakıl taşlarına dönüştürmüştü ve binlercesini sahile geri bırakmıştı. Büyük ölçekte bakıldığında, avcılarını aramak, Fort Fort yakınlarındaki Glass Beach'e gitmek gibi bir şeydi.

Bragg ve binlerce cam arasından belirli bir parçayı bulmaya çalışmak. Bu uzun zaman alacaktı ve benim zamanım kısıtlıydı.

Kız kardeşimi özledim. Kendini öbür dünyadan koparabildiğinde ara sıra uğrayan kardeşimin aksine, o hiç ziyarete gelmedi. Aşık oldu, evlendi ve kocasıyla birlikte onun gezegenine taşındı. Yeni hayatının nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, umarım güzeldir.

Kestirme bir yola ihtiyacım vardı. Daha deneyimli ve pratik bilgiye sahip birine ihtiyacım vardı.

Annemle babamın fotoğrafına doğru yürüdüm ve başparmağımı çerçevedeki bir tahta parçasına bastırdım. Annemin başının üst köşesinde küçük bir not belirdi.

Brian Rodriguez, 8200 Cielo Vista, Dallas.

Çerçeveyi bıraktım ve kelimeler soldu. Brian Rodriguez bir hancıydı. O beni tanımıyordu, ben de onu tanımıyordum ama babam ondan daha önce bahsetmişti. Bay Rodriguez, Teksas'ın en eski hanlarından birini işletiyordu; Yeni İspanya Genel Valiliği'nin hâlâ gerçek bir güç olduğu zamanlarda orada duruyordu. Gertrude Hunt'ın aksine bu han, bir hancıdan diğerine aktarılan bilgi ve uzmanlıkla sürekli dolu kalmıştı. Takipçilerden anlayan biri varsa o da Bay Rodriguez'di.

Dallas arabayla dört saatten fazla uzaklıktaydı. Şimdi yola çıkarsam, teorik olarak gece yarısından önce burada olabilirdim. Tabii otoyolda bozulmazsam. Gün boyunca bir şey olacağından şüpheliydim ama karanlık çöktüğünde, bensiz han adil bir oyun olacaktı. Eğer takipçiler, onların müttefikleri ya da Sean misilleme yapmaya karar verirse, bu gece onlara mükemmel bir fırsat sunacaktı.

Oturdum ve çayımı yudumladım. Bay Rodriguez'le hiç tanışmamıştım. Babam ondan övgüyle söz etmişti ve annem portrenin üzerine adını ve adresini yazarken ben de oradaydım. Bana bilgili biri olduğu ve ondan tavsiye isteyebileceğim söylenmişti. Ancak, o

bir arkadaş değildi. Ailem ortadan kaybolduğunda ona yazmıştım ama cevap alamamıştım.

Ona telefon etmeye çalışmak işe yaramazdı - hiçbir hancı telefon sorgusuna yanıt vermezdi. Hancılar tarafsız varlıklardı ve birbirimizden gizlice ve bağımsız olarak, mesafeyle ayrılarak faaliyet gösteriyorduk. Misafirlerimizin güvenliği en büyük önceliğimizdi. İlk izlenimlere ve el sıkışmalara güveniyorduk ve sadece yüz yüze iş yapıyorduk.

Eğer Dallas'a gidersem, Mr.

Rodriguez sorularıma bile cevap verirdi.

Ne yapmalıyım?

Burada oturup takipçilerin ilk hamleyi yapmasını beklemek anlamsızdı. Saldırı yollarının ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne yapabilecekleri konusunda bile net bir fikrim yoktu. Arkalarında iplerini tutan bir istihbarat var mıydı yoksa buraya sadece kargaşa yaratmak için mi bırakılmışlardı?

Hanı terk etmek bir riskti ama almak zorunda olduğum bir riskti. Bu işe karışmayı ben seçmiştim -ki bu benim açımdan bir hata olabilirdi, ama artık bunu ikinci kez düşünmek için çok geçti- ve hanın güvenliğini sağlamak için adımlar atmam gerekiyordu. Tedbiri elden bırakmamalıydım.

Ayrıca, son üç yılda otelin güvenliğini elden geçirmiştim. Tatbikatlar yapmış ve farklı senaryoları test etmiştik. Ben yokken han ele geçirilemez değildi ama çok fazla gürültü yapmadan içeri girmek imkansızdı. İçimden bir ses gürültü yapmanın kimsenin isteyeceği son şey olduğunu söylüyordu.

Eğer gideceksem, şimdi gitmeliydim. Şu anda Caldenia benim tek misafirimdi ve odasında güvenle kalacaktı. Ancak başka bir misafir aniden ortaya çıkarsa, seyahatim iptal olurdu.

Kalktım ve üst kattaki kuzey balkonuna çıktım. Caldenia en sevdiği sandalyesinde oturmuş, sokağı seyrediyordu. Beni gördü ve uzun parmaklarıyla işaret etti. "Bak. Bunu son derece ilginç buluyorum."

Onun yanına oturdum. Altımızda bir çift polis iki tazı köpeğini sakınleştirmeye çalışıyordu. Büyük şapşal köpekler tasmalarında ileri geri sallanıyordu. Memur Marais ve başka bir polis de onları izliyordu.

Sonunda K9 memurlarından biri köpeğini kontrol altına aldı ve bir şeyler söyledi. Tazı itaatkâr bir şekilde burnunu asfalta dayadı, üç adım ileri gitti ve kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtırıp sızlanarak geri çekildi.

"Dün gece getirdiğiniz yaratığı hissediyorlar mı?" "Sean Evans'ı hissediyorlar."

Dün gece, korkunç ödülümle birlikte bir çalılıkta saklanmak zorunda kaldığımda, yaratığın beyaz kanının açık havada yaklaşık beş dakika içinde buharlaştığını fark etmiştim. Birinin beni takip edebilmesinin tek yolu sürüklenme izleri ya da koku olabilirdi. Bu yüzden risk alarak yola koyuldum ve cesedimi en ufak bir gürültüde kaçmaya ya da saklanmaya hazır bir şekilde sürüklemeye başladım. Sonunda Igraine Yolu'na bağlanan Uther Sokağı'na ulaşmıştım. Igraine'e dönmek üzereydim ki, dört ayak üzerinde koşan, simsiyah, kocaman, tüylü bir gölge olan Sean'ı gördüm. Camelot'tan aşağıya doğru hızla koşmaya başladı ve ben de kalbimin çok hızlı attığı için göğsümden fırlayacağından korkarak bir an durmak için en yakın çite yaslandım.

İkinci tazı olduğu yerde dans etti ve histerik, korkmuş bir feryatla uludu.

"Dün gece imzasını güçlendiriyordu," dedim. "Tahminimce kendi bölgesi olarak gördüğü yer konusunda hırslı, bu yüzden sınırlarını işaretlemek için oldukça uzağa gitmiş olmalı. Sonra polis ortaya çıkınca merakı ağır bastı ve Sean gizli moda geçti, böylece mesafeyi hızla kapatabilir, gizlice yaklaşabilir ve neler olduğunu görebilirdi. Feromon izleri sokağın her yerinde."

Kurtadamların üç temel modu vardı: en yüksek el becerisine sahip olan insan formları, OPS formu - operasyonlar-; yakın ve kişisel dövüş için insansı, kurt benzeri bir canavar olan ıslak iş formları; ve OM, on-the-

Hareket etmek, büyük mesafeleri hızla ve sessizce kat etmek için gizli bir form. Bir şekilden diğerine geçtiklerinde, vücutlarındaki kimyasal kokteyl, dört ayaklı her şeyi korkutan bir feromon salınımına neden oluyordu. Ailemin oteline sık sık gelen yaşlı bir kurtadam olan Bayan Zhu, feromon salınımının kasıtlı bir sinyal olduğunu, içlerine programlandığını ancak doğrudan kontrolleri altında olmadığını söylemişti. Bir görevdeyken, grubunuzun diğer üyelerinin sizi ele verecek görsel işaretler veya sesler olmadan şekil değiştirdiğini bilmek yardımcı oluyordu.

Komşu köpeklerin insan Sean'la bir sorunu yoktu. Ancak "kurt" Sean onları histerik hale getirdi. Feromon yayılımının dönüşümden sonraki on beş dakika içinde durduğu söylendi, kalıcı bir koku izi bırakmışlardı. Sean yeni dönüşmüştü. Kokusunun güçlü olacağına dair kumar oynadım ve kumarım doğru çıktı. Feromonları tazıları çok korkuttu, onun izini takip etmeyi reddettiler ve benim izim de aynı yönde olduğu için onu da takip etmeyi reddettiler. Kan ve koku izi olmadığından, kimsenin birkaç sokak ötedeki bir evin kapısındaki pençe izleriyle han ve benim aramda bağlantı kurmak için bir nedeni yoktu.

Sanki bir işaretmiş gibi, Memur Marais döndü ve doğrudan bize baktı.

"Bir şeylerden şüpheleniyor," dedi

Caldenia. "Kanıtı yok."

"Eğer bir sorun haline gelirse, onu yiyebilirim. Çok lezzetli görünüyor."

"Teşekkür ederim, ama buna gerek yok." Ve bu ürkütücü değildi. Hem de hiç.

Caldenia gülümsedi. "Bir insan bedeninden kurtulmanın ne kadar zor olduğuna şaşıracaksınız. Belki yüz yetmiş kilo olduğunu söyleyebilirim. Bu başa çıkılması gereken çok fazla et demek. Dondurabiliriz. Beni en az üç ay besler."

Ayrıca mutlu bir evliliği ve iki küçük kızı vardı. İlk karşılaşmamızdan sonra onu Google'da arattım ve

eşinin blogu. Terapist olarak çalışıyordu ve örgü örmeyi seviyordu.

"Gitmem gerekiyor," dedim. "Bugün gece yarısından önce dönmüş olurum. Lütfen içeride kalın."

"Okuyacağım. Bana eşlik edecek yepyeni bir Eloisa James kitabım var."

On dakika sonra sırt çantamı hazırlamıştım. Lobiye geri döndüm.

Ev etrafımda gıcırdıyordu.

"Bu gece döneceğim." Duvarı okşadım. "Merak etme. Güvenlik Protokolü 60 saniye içinde UZAKTA."

Beast'i sevdim, anahtarlarımı aldım ve dışarı çıktım. Shih Tzu sessizce sızlandı.

"Evi koru. Yardıma ihtiyacı olabilir. Yakında döneceğim."

Arabayı garajdan çıkardım ve sokakta geriye doğru sayarak birkaç dakika bekledim. Beş, dört, üç, iki... Bir.

Ev çınladı. Dışarıdan bakıldığında hiçbir şey değişmemişti ama içeride panjurların camların ve perdelerin arkasından kayarak kapandığını biliyordum. Sokaktan görünen iki kapı kilitlenmiş ve parmaklıklarla kapatılmıştı, daha az belirgin olan iki kapı ise tamamen duvarların içinde erimişti. Han, ben yokken kendini savunacak ve olan biten her şeyi kaydedecek bir kaleye dönüşmüştü.

Hız sınırında sürün, Dallas'a gidin, ziyaret edin, geri dönün. Oyalanma. Caddeden aşağı inmeye başladım. Oraya ne kadar çabuk gidersem, o kadar çabuk dönebilirdim.

Dördüncü Bölüm

I-45 önümde uzanıyordu, her iki tarafı kısa ağaçlar, mesquite, dişbudak ve meşe ile sınırlanmış düz bir asfalt şeridi. Araba hızla ilerliyor, kilometreleri çiğniyordu. Araba kullanmayı hep sevmişimdir. Annem de severdi.

Babam, dörtmala koşan bir atın bir erkeğin ulaşabileceği en yüksek hız olduğu bir zamanda doğmuştu. Bir arabaya bindiği anda, annemin sevgiyle Gerard Şov dediği şeye başlardı. Yolculuğun başlangıcında yolcu koltuğunda kıpırdamadan oturur, kapıyı kaskatı bir güçle kavrar, yüzü solgun, katı bir kararlılık maskesine dönüşür, gözleri faltaşı gibi açılırdı. Bu durum trafikle karşılaşınca kadar sürerdi, bu noktada o sessiz acil durum sesiyle arabaları ve yoldaki tehlikeleri işaret etmeye başlardı. Şerit değiştirdiğimizde gözlerini kapatır ve kendini hazırlardı. Eğer kırmızı ışıktaki durmamız gerekiyorsa ve başka bir araç bizden önce oraya varmışsa, durduğumuzda ellerini yüzünün önüne ya da bazen annemin vücudunun önüne atarak onu korumaya çalışırdı. Bir keresinde yoldaydık ve dev bir TIR bize biraz fazla yaklaştı. "Jesu, Helen, atları çevir!" diye bağırdı ve günün geri kalanını bu konuda utanarak geçirdi.

Bir zamanlar uçak korkusu olan bir öğretmenim vardı. Bana uçağa her adım attığında bunu öleceği beklentisiyle yaptığını söylemişti. Üzerinde kurukafa ve çapraz kemikler olan, vasiyetini ve hayat sigortası poliçesini içeren bir dosya hazırlamıştı ve ölümü halinde ailesinin "bilgi almak için çırpınmak" zorunda kalmaması için bu dosyayı herkesin görebileceği bir yerde bırakmaya özen gösterirdi. Tanıdığım en cesur adam olan babam da benzer bir zihniyete sahipti: ne zaman bir araca binseydi, bunu kendisinin -ya da annemle benim, ki bu

Onun için çok daha kötüsü, yolculuktan sağ çıkamayacaktı. Her araba yolculuğu ölüme yakın bir deneyimdi.

Tüm bunlara rağmen annem bir şekilde ona araba kullanmayı öğretti. Çok nadiren, kesinlikle mecbur kaldığında, arabayı sessiz bir caddede bir buçuk mil boyunca bakkala ve benzin istasyonuna sürerdi. Ölümümüzden sorumlu olmayı reddettiği için onunla gitmemize izin verilmezdi. Saatte 35 milden hızlı gitmesine asla izin vermezdi. Elinde yiyeceklerle döndüğünde, arabayı garaj yoluna park eder, iner ve çimlere uzanıp on dakika kadar gökyüzüne bakardı. Bazen ben de gelip onunla birlikte uzanırdım. Gökyüzüne ve üzerimizde hışırdayan ağaçlara bakar ve hayatta olduğumuz için mutlu olurduk.

İkisini de çok özledim. Onları bulacaktım. Bir yerlerde birileri onlar hakkında bir şeyler biliyor olmalıydı. Bir gün o kişi hanıma girecek, duvarda annemle babamın portresini görecekti ve ben de bu bilgiyi onun yüzünde görecektim. Ve sonra ailemi bulacaktım.

GPS'im açıldı ve Darth Vader beni bir sonraki çıkışa yönlendirdi. On dakika sonra, "karanlık tarafa" doğru sola döndükten sonra, büyük bir evin önüne park ettim. Uzun, ince palmyeler ve akasyaların arkasında, caddeden girintili bir şekilde duruyordu ve pişmiş toprak kiremit çatının altındaki şeftali rengi sıva duvarları zar zor seçebiliyordum. Dolambaçlı bir taş yol çimlerin üzerinden eve doğru uzanıyordu.

Caddeyi geçtim ve yürüyüş yolunun önünde durdum. Hayalet böcekler tenimin üzerinde sıçradı. Kollarımdaki küçük tüyler yükseldi. Başka bir hanın arazisinin kenarındaydım.

İleri doğru bir adım attım. Büyü üzerimden geçti. Kendimi destekledim ve hareketsiz durup bekledim. Eğer hancı içeri girmemi istemezse, bana haber verirdi. Babam saygın biriydi çünkü hancı olmadan önce bir misafirdi ve bir hanın sahibine yardım etmek için hayatını riske atmayı seçmişti. Bu ona yüzyıllarca hapis ve yalnızlığa mal olmuştu. Ama onun da kötüleyenleri vardı. Eğer şanslıysam, Bay Rodriguez ikincilerden biri değildi.

Sessizlik uzuyordu. Üzerimdeki ağaçlarda kuşlar cıvıldıyordu. Bir dakika geçti. Bir dakika daha. Yeterince uzun. Kimse beni dışarı atmaya gelmediğine göre, hoş karşılanmış olmalıyım.

Patikadan aşağı inmeye başladım. Hava taze ve temiz kokuyordu, biraz da nem. Yol döndü ve nemin kaynağını gördüm: güzel çinili bir avlunun ortasında doğal kıvrımlarla bükülen sığ bir gölet. Turuncu-beyaz koi balıkları bir karış yeşil suyun içinde ağır ağır ilerliyordu. Göletin etrafında, sınırlarla çevrili çiçek tarhlarında bitkiler geliyordu: büyük yapraklı parlak kırmızı ve sarı kanna çiçekleri, küçük mor ve kırmızı mine çiçeği kümeleri ve sarı çalı papatyasının karahindiba-altın yıldızları. Kısa palmyeler ve ustaca budanmış mesquite, dövme demir çerçeveli eski ahşap banklara gölge sağlıyordu. Avlunun ötesinde, iki kat yüksekliğinde, yarım daire şeklinde, kemerli, süslü sütunlu ve ahşap kapılı gölgeli balkonlardan oluşan ev yer alıyordu.

Çeşitli büyü izleri yanımdan geçip gitti, düzinelerce misafirin bıraktığı gücün ayak izleri. Burası farklı yeteneklere sahip birçok yaratığın uğrak yeri olan, gelişen bir handı. Ailemin hanı da eskiden böyle hissettirirdi: güçlü ve canlı. Canlı. Eğer bu han bir projektör olsaydı, Gertrude Hunt yalnız bir fenerin içindeki alev olurdu. Sorun değil, kendime söz verdim. Bir gün...

Bir adam çiçek tarhlarından birinin yanına çömelmiş, elindeki tırmıkla toprağı dikkatle kazıyordu. Ellili yaşlarının sonlarında görünüyordu, siyah saçları gümüş rengindeydi ve doğal bronz teni zamanın ve doğanın etkisiyle derin kırışıklıklara dönüşmüştü. Kısa, özenle kesilmiş sakalı çenesini sarıyordu. Yanında muhafazakâr mavi elbisesi ve gümüş rengi topuklu ayakkabılarıyla genç bir kadın duruyordu, siyah saçları şık bir topuz şeklinde kıvrılmıştı. Benden birkaç yaş büyüktü ama yüzündeki ifade çok netti. On iki yaşını geçmiş her çocuğun tanıyacağı ve mükemmel bir şekilde kopyalayabileceği bir bakıştı. "Ebeveynim tarafından azarlanıyorum" diyordu. Yine. Buna inanabiliyor musun?"

"...Eğer bunu kendim halletmek isteseydim, Isabella, senden yardım istemezdim."

Hayır, hasta baba sesi değil.

"Bir görevi devretmenin tüm amacı, kişinin o görevi kendisinin yerine getirmek zorunda kalmamasıdır."

Isabella içini çekti. "Evet, baba. Bir ziyaretçiniz var."

"Onu çok iyi tanıyorum, teşekkür ederim." Adam keskin kara gözlerini bana dikti. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Buraya gelmek muhtemelen bir hataydı. "Babam bir keresinde bana buradaki bir adamdan tavsiye isteyebileceğimi söylemişti."

"Adı neydi?" "Brian

Rodriguez."

Adam sabırla başını salladı. "Adımın ne olduğunu biliyorum.

Babanın adı neydi?" "Gerard Demille."

Adam beni inceledi. "Gerard Demille? Sen Gerard ve Helen'in kızı mısın?"

Başımı salladım.

Ayağa kalktı. "Teşekkür ederim Issy, hepsi bu kadar."

Isabella tekrar iç çekti. "Bu bana ders vermeyi bıraktığının anlamına mı geliyor?"

"Evet. Sorunuza cevap vermek gerekirse, ifritlere resmi yemek odasını kullanmak istiyorlarsa, hanlarından masrafları karşılayacaklarına dair bir belge almamız gerektiğini söyleyin. Bu onları hemen susturacaktır." Bankı işaret etti. "Lütfen oturun."

Isabella döndü ve başını sallayarak eve doğru gitti. Ben de onun yanındaki banka oturdum.

"Dina Demille," dedi Brian Rodriguez. Derin, hafif hırıltılı bir sesi vardı. "Gertrude Hunt'a taşındığınızı duyduğumda beni ziyarete daha erken geleceğini düşünmüştüm."

"Hoş karşılanacağımdan emin değildim."

"Canım, baban bir hancının karısı ve çocukları uğruna kendi hayatını tehlikeye attı. Sen daha çok gençsin, bu yüzden de muhtemelen babanın ne yaptığını anlayacak kadar tecrüben yok.

Bir misafirin bizim iyiliğimiz için kendini riske attığı ne kadar nadirdir. Gerard çok cesur bir adam."

"Çok aptal olduğunu söyleyecektir."

"Yapardı. Tüm palavralarına ve alçak gibi davranmasına rağmen her zaman mütevazı bir adamdı. Tüm hancılar ona minnet borçludur ve annen onu sonsuza dek hapis yatmaktan özveriyle kurtardı. Onların kızı olarak, bu hana her zaman hoş geldin. Bundan neden şüphe duydun?"

"Mektubuma cevap vermedin." "Ne mektubu?"

"Olaydan sonra size bir mektup göndermiştim. Birkaç yıl önceydi."

Bay Rodriguez başını salladı. "Bana hiç ulaşmadı. Ne yazdınız?" Tamamen samimi görünüyordu.

"Kaybolmaları hakkında bir şey biliyor musun diye sordum." Küçük, kırılgan bir umut göğsümde kanat çırpı.

Bay Rodriguez öne doğru eğildi. "Tek kelimeyle, hayır. İnsanlar zaman zaman ortadan kaybolabilir ve kaybolurlar da ama koca bir hanın ortadan kaybolması duyulmamış bir şeydir. Aileniz çok iyi düşünülmüş. Olay meydana geldiğinde, ben ve diğer pek çok kişi de araştırdık. Ama ortak bilgeliğimiz başarısız oldu. Hiçbir şey bilmiyoruz."

Umut öldü. Hayal kırıklığımı gizlemek için elimden geleni yaptım. "Onları özleyiyor olmalısın," dedi.

"İstiyorum." Her gün.

"Özür dilerim."

"Teşekkür ederim."

Bay Rodriguez bana küçük bir gülümseme sundu. "Peki, senin için ne yapabilirim Gerard ve Helen'in kızı?"

Takipçinin bir fotoğrafını çıkardım ve ona uzattım.

Bay Rodriguez fotoğrafa baktı. Gözlerinde alarm parladı.

"Bir Ma'avi sapığı. Kötü yaratıklar, kindar ve acımasızlar. Han tehdit altında mı?"

"Evet." Teknik olarak, artık kendimi bu işe bulaştırdığım için tehdit altındaydım. "Sapık köpekleri öldürmeye başladı, sonra da tırmandırdı. Birden fazla olduklarına inanıyorum. Buraya nasıl geldiler?"

"Diğer herkesle aynı." Bay Rodriguez fotoğrafı inceledi. "Asıl soru onları neden ve kimin getirdiği. Sıra dışı bir misafiriniz olmadı mı?"

"Sadece Caldenia."

"Ahh, evet. Onu pek fazla kişi kabul etmezdi. İyi para ödediğini tahmin ediyorum ama getirdiği bela bu ücrete değmez."

"Sorun para değildi," dedim ona. "Yine de hoş karşılandı. Hanın bir misafire ihtiyacı vardı."

Brian gülümsedi. "Ahh. Ailen seninle gurur duyardı. Sizin yaşınızdaki insanlar şu basit gerçeği her zaman anlayamazlar: Hanlar gelişmek için konuklara ihtiyaç duyar."

Ailem, ağırlaması ne kadar zor olursa olsun hiçbir misafiri geri çevirmezdi. İşleri bu şekilde yürütürlerdi. Bu yoldan sapmak için hiçbir neden görmedim.

Bay Rodriguez fotoğrafa dokundu. "Yıllar önce, ben çok daha gençken, ailem beni bazı özel işlerimle ilgilenmem için Batı Yakası'na gönderdi. Blue Falls'da kaldım, çok özel bir oteldi. Yüksek riskli konuklara hizmet veriyordu. Onlardan biri dahaka denen bir şeydi. İçeri girdiğimde lobideydi ve işini bitirene kadar yaklaşık beş dakika beklemek zorunda kaldım. Otuz yıl önceydi ama dün gibi hatırlıyorum. Zırh giyiyor, yüksek teknolojili tüfekler taşıyor ve ayaklarının dibinde oturan iki takipçisi vardı. Onun yanında olmak, vahşi ve aç bir hayvanla kafese kapatılmış olmak gibiydi. Tehdidi hissettim. Ateşin ısı yayması gibi yayıyordu. Takipçilerinin ağzının suyu akıyordu. Gözlerindeki açlığı gördüm. Onlar için ben bir avdım. Yiyecek."

Titredi ve başını salladı. "Dahaka odasına giderken yanımdan geçerken bana baktı. Sanki biri başımdan aşağı bir kova buzlu su dökmüş gibi hissettim. Her bir saç telim

vücudum ayağa kalktı." Ön kolunu ovuşturdu. "O zamanlar genç bir çocuktum, yirmi yaşındaydım. Tüm bu güçlere sahiptim ve ölümsüz olduğumu sanıyordum. O an ölebileceğimi fark ettiğim andı."

Bu kulağa hoş gelmedi. Hem de hiç. "Ve yanında takipçileri mi vardı?"

Bay Rodriguez başını salladı. "Dahaka münzevi ve çok vahşi bir ırktır. Öldürme yetenekleriyle gurur duyarlar ve bizim avcılarımızın köpekleri kullandığı gibi onlar da sık sık başka yaratıkları kullanırlar. Avcılar en sevdiklerinden bazılarıdır."

Yüksek sesle düşündüm. "Ama bir dahaka neden Red Deer, Texas'ta olsun ki? Orada hiçbir şey yok. Ve eğer onlardan biri oradaysa, neden hana gelmesin?"

"Bilmiyorum. Ama dahaka olup olmadığını anlamanın bir yolu olduğunu söyleyebilirim. Hayvanlarına verici yerleştiriyorlar. Eğer sizde varsa, o takipçi cesedinin etinin bir yerinde bir verici vardır."

Yani karşımda gelişmiş silahlarla donanmış çok vahşi bir yaratık ve bir sürü katil canavar vardı. Bununla nasıl başa çıkabilirdim ki?

Bay Rodriguez, "Keşke yardım edebilseydim," dedi.

"Teşekkür ederim." İkimiz de yapamayacağımızı biliyorduk. O kendi hanına sahipti, ben de kendi hanıma. "Sadece hanın daha güçlü olmasını isterdim, hepsi bu."

"İstenmeyen bir tavsiyenin sakıncası var mı?" "Alabileceğim her tavsiyeyi alırım."

Hana döndü ve başını salladı. "Casa Feliz çok yoğun bir yer. Dallas ve Fort Worth'a ve Oklahoma'nın büyük bir kısmına hizmet veriyoruz. Çoğu misafir için kalmak için iyi bir yer olarak saygın bir konumumuz var. Özünde biz dünyamızın Holiday Inn'iyiz."

Evet, onun hanı iyi gidiyordu ama benimki gitmiyordu. Bu gerçeğin acı bir şekilde farkındaydım. "Korkarım anlayamadım."

"Gertrude Hunt yıllar önce inşa edildiğinde bir yol kavşağında duruyordu. Ama şimdi yollar ilerledi, han terk edildi ve tahmin ediyorum ki Austin ve Houston'a yakın olmasına rağmen hala çok fazla ziyaretçi almıyorsunuz."

Demek istediğim, farklı türde hanlar var.

Bazı hanlar Casa Feliz gibidir ve çok çeşitli müşterilere hitap eder. Bazıları ise sadece birkaç seçkin müşteriye hitap eder. Özel ihtiyaçları olan konuklar. Uzak konumunuzla savaşımayın -

-Bunu kendi avantajınıza çevirin. Bunu başarırsanız, çok konuşulacak sessiz bir itibar inşa edersiniz. Ayrıcalığınız Blue Falls için olduğu gibi bir avantaja dönüşebilir."

"Teşekkür ederim." Sağlam bir tavsiyeydi. Sadece nasıl uygulayacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Blue Falls hancısıyla tanıştırabilir misiniz? Belki onu arayıp dahakalar hakkında daha fazla bilgi isteyebilirim?"

Bay Rodriguez başını salladı. "Üzgünüm ama Blue Falls on yedi yıl önce yok edildi. Misafirlerden biri öfkelenip hancıyı ve ailesini öldürdü. Korkunç bir trajedi."

Böylece korkunç bir şekilde ölen diğer hancı gibi olabilirdim.

Banktan kalktım. "Tüm yardımlarınız için çok teşekkür ederim.

Gitmeliyim."

"Uzun yoldan geldiniz. Öğle yemeği ister misiniz?" "Hayır, teşekkür ederim. Mümkün olduğunca çabuk dönmek istiyorum."

Bay Rodriguez başını salladı. "Anlıyorum. Yapabileceğim başka bir şey olursa aramaktan çekinmeyin. Elimden gelen her türlü yardımı yaparım."

Yoldan aşağı inmeye başladım. Oh, kahretsin, Sean. "Bay Rodriguez?" "Evet?"

"Belirli bir kurt adamın neden diğerlerinden çok daha güçlü olduğunu biliyor musunuz?"

Bay Rodriguez gülümsedi ve Isabella'ya karşı kullandığı sabırlı ses tonuyla, "Yaratık Rehberinize danıştınız mı?" diye sordu.

"Ben aldım. Bununla ilgili bir şey yazmıyor."

"Hanla birlikte size miras mı kaldı?"

"Evet. Tüm kitaplarım ve eşyalarım ailemle birlikte kayboldu."

Bay Rodriguez başını salladı. "Muhtemelen güncel değil. Kurtadamlar kendilerini havaya uçurmadan önce, ikinci bir

Nüfus tahliye edilirken kapıları Güneş Ordu'na karşı tutmak için savaş ajanları nesli. Tıpkı bildiğimiz kurtadamlar gibiler, ama daha fazlası: daha güçlü, daha hızlı, öldürmesi daha zor, daha saldırgan, daha çok şey. Çok istikrarlı değiller ama o zamanlar yaşamaları beklenmediği için kimse bunu dert etmiyordu. İşin komik yanı, yapımcıları onları ezici güçlere karşı hayatta kalmaları için yetiştirmiş, üstün ateş gücüne karşı kapıları çoğu zaman saf iradeyle tutmuş ve sonunda yarattıkları pes etmeyi ve ölmeyi reddettiklerinde çok şaşırmışlardır. İkinci neslin çoğu son patlamada yok oldu, ancak birkaç birim kapılardan geçmeyi başardı. Nadir bulunurlar ve diğer kurtadamlar onlardan uzak durur. Bazıları dışlandıklarını, hatta uzak durduklarını söylerken, diğerleri fedakârlıklarının ve kahramanca savaş performanslarının gerektirdiği mesafeyi ve saygıyı onlara gösterdiğimizi savunuyor. Her şey kiminle konuştuğunuza bağlı. Eğer biriyle karşılaşırsanız, ben olsam onlara nazik davranırdım. Sizin bir tehdit olduğunuza karar verirlerse, ani ve aşırı şiddetle tepki verirler ve öldürülmeleri çok zordur."

*** **

Doğruca eve gittim. Tabii ki 45. yolda trafik sıkışıklığına denk geldim. Bir tır devrilmiş ve her iki şeridi de tıkamıştı. Radyoda kimsenin ciddi şekilde yaralanmadığı söyleniyordu ama sonunda garaja girdiğimde hava kararmıştı. Cadde bomboştu. Bahçedeki yaşlı meşenin tek bir yaprağı bile titremiyor, dallarından çimenlere gece yarısı kasveti damlıyordu.

Ev yaklaştığımda çınladı, panjurlar ve kilitler açıldı. Canavar ayaklarımın dibinden fırladı, sağa, sola, sola koştu ve heyecanla etrafımda bir daire çizdi, koşarken arka ayaklarını altına aldı.

"Ben de seni seviyorum, seni aptal köpek."

Kapılar açıldı ve içeri adım attım. Yumuşak lambalar teker teker yanarken, tanıdık tarçın kokusu etrafımda süzülüyordu. Annemle babamın portresine başımı sallayarak baktım. Anne ve babamın

Yolculuk sırasında omuzlarımda biriken baskı yok oldu. Evimdeydim.

Bir fincan kahve yaptım ve lobideki sandalyeme oturdum. Beast kucağıma atladı.

"Terminal, lütfen."

Önümdeki duvar kırıldı, kendi üzerine katlandı ve bir ekranın pürüzsüz yüzeyini ortaya çıkardı.

"Ses."

Ekranın yanındaki duvardan iki uzun hoparlör çıktı.

"Ben gittiğimden beri kamera görüntüleri."

Ekran dört farklı görüntüye bölündü. Arabalar. Bisikletli iki çocuk. Meşe dallarını hareket ettiren rüzgar. Koşarak geçen yaşlı bir kadın -- onu daha önce görmüştüm. Yağmur çamur demeden her öğleden sonra evin önünde koşardı. "Aktiviteye doğru hızlıca ilerleyin."

Gün, gecedен ziyade akşama dönüştü. Sol üstteki bir görüntü hanın kenarında karanlık bir figürü gösteriyordu. Saat on bir yirmi ikiyi gösteriyordu.

"Büyüt."

Görüntü genişleyerek ekranın büyük bölümünü kapladı. İç kamera sağ taraftaki üçte birlik alanı kaplıyordu. Sean Evans. Gri bir tişört ve bol bir kot pantolon giymişti. Havayı kokladı, döndü ve doğrudan kameraya baktı. Gözleri iki kor gibi parlıyordu. Çok dikkatli bir şekilde hanın bahçesine doğru bir adım attı.

Tam da ihtiyacım olan şey. Arkama yaslandım ve videoyu izledim.

Ev gıcırdayarak kendini savunmaya hazırlanırken, iç kameradan gelen kayıttan belli belirsiz bir ses, bir iç çekiş çıktı.

Sean ayak parmaklarının üzerinde hafifçe hareket ederek binanın etrafında dolandı.

Ekranı Beast merdivenlerden hızla indi ve köpek kapısından dışarı fırladı. Dışarının görüntüsü tüm ekranı kaplayacak şekilde genişledi.

Canavar verandada yarım saniye durakladı, sonra koşarak merdivenlerden aşağı komik bir şekilde indi. Daire çizdi

Sean'dan otuz adım ötede durdu.

Ona döndü.

Canavar küçük beyaz dişlerini gösterdi ve havladı.

"Bak, köpek, ve köpek kelimesini burada gevşek kullanıyorum. Sen ve ben bir sorun yaşamayacağız."

Beast tekrar havladı, ileri atılır gibi yapıp geri çekildi.

"Git buradan," dedi Sean. "Kışt. Seni incitmek istemiyorum."

Arka kapıyı ölçüp biçiyordu. En kolay giriş noktası olduğuna karar vermiş olmalı.

Canavar yine havladı.

"Evet, her neyse." Sean eve doğru bir adım attı. Canavar hırladı. Hırlamasının alt tonu değişti, kısır bir kenar kazanıyor. Sean gözlerini kısarak ona baktı.

Beast'in uzun tüyleri bir kedinin tüyleri gibi diken diken oldu. Pençeleri ayaklarından kaydı. Ağzı sanki tüm kafası ikiye ayrılmış gibi gittikçe genişledi. İçinde dört sıra diş parıldıyordu.

"Bu da ne...?" Sean geri çekildi.

Canavar zıpladı, tek bir sıçrayışta üç metre yol kat etti.

Sean genç bir meşe dalını yakaladı ve ağaçtan kopardı. Beast kendini fırlattı ve dalı bir sopa gibi savurarak onu kenara düşürmeye çalıştı. Canavar, sinirli bir porsuk ile kızgın bir vaşak arasında bir ses çıkararak dala yapıştı. Sean onu kurtarmak için ileri geri salladı. Canavar asıldı ve havalandı. Dört sıra dişi ahşabı ezdi --chomp-chomp-chomp --Ve Sean elinde bir dal parçasıyla tökezleyerek geri çekildi.

Canavar indi üzerinde onu patiler ve bared onu Dişler.

"Awwwreeeeeeoo!"

"Oh kahretsin."

Sean arkasını döndü ve en yakındaki elma ağacına doğru koştu. Canavar tekrar uludu ve peşine düştü. Zıpladı ve ağaç gövdesine tırmanıp dallara tırmandı. Canavar ağacın etrafında zum yaparak havlamaya başladı.

Sean bacaklarını gövdedeki yarığa dayamış, rahat görünüyordu. Canavar gövdenin etrafında koşturdu, önce sola, sonra sağa, siyah-beyaz bir bulanıklık içinde daire çizdi.

Sean dişlerini gösterdi ve hırladı. Videoda izlerken bile ensemdeki tüyler diken diken oldu. Büyük, korkunç bir yırtıcının sesiydi bu -aç, vahşi ve kendinden emin- ve içgüdüsel bir korkuya yol açarak evimde ışıklar açık ve kapılar kilitli olduğu için mutlu olmamı sağladı.

Normal bir köpek olsa kaçardı. Beast ona havladı, çimlerin üzerinde bir aşağı bir yukarı zıpladı.

"Tırmanamıyorsun, ha?" Sean derin, hırıltılı bir sesle sordu. Gözleri iki sarı ay gibi parlıyordu. "Çok kötü."

Canavar ağacın etrafında tekrar zum yaptı, durdu ve gövdesini ısırdı.

"Kesin şunu!"

Gövdeden hızla uzaklaştı, bir anda geri döndü ve ağacı tekrar ısırdı. Odun parçaları çimenlere saçıldı.

"Kes şunu dedim! Seni incitmek istemiyorum."

"Awwreeeeeeeo. Bark-bark-bark!" Ağacı ısırdı ve dişleri ve tüyleriyle bir kasırga gibi gövdenin etrafında dönerek tahtayı parçaladı. Ağaç titredi.

Sean küfretti, ağaçtan olgunlaşmamış küçük bir elma kopardı, nişan aldı ve kadının kafasına düşürdü.

Canavar öfkeyle uludu.

Bir elma daha kaptı ve beyzbol topu gibi fırlattı. Ondan birkaç santim ötede yere çarptı. Kadın geri sıçradı. Bir elma sağanağı çimleri dövdü. Canavar elinde futbol topu olan bir koşucu gibi zikzaklar çiziyordu.

Sean ağaçtan sıçradı ve insanüstü bir hızla ters yöne doğru koşmaya başladı. Beast, siyah beyaz bir çizgi halinde onları kovaladı. Kamera dönebildiği kadar dönerek onları arazinin sınırına kadar takip etti ama gözden kayboldular. Bir an sonra Beast tırıs la geri döndü, merdivenleri tırmandı, köpek kapısından içeri girdi ve bitkin bir halde halının üzerine yığıldı.

Onu kucakladım. "Gelmiş geçmiş en iyi köpek."
Beast yüzünü gömleğime sürttü ve beni yaladı.

"Sanırım biraz ikram zamanı geldi." Ayağa kalktım, mutfağa gittim ve özellikle bu amaç için satın aldığım dana kaburga ile plastik bir kap çıkardım. Shih Tzu ayaklarımın etrafında dans etti. Bir kaburga çıkardım ve ona uzattım. Beast onu kaptı ve mutlu canavar-köpek sesleri çıkararak masanın altına götürdü.

Kabın kapağını tekrar kapattım ve buzdolabına koydum. Sean geri dönecekti. Bundan emindim.

Her nasılsa kırk sekiz saat içinde hayatım ciddi bir şekilde karmaşıklaşmıştı. İçimi çektim ve ellerimi yıkadım. Düşünemeyecek kadar yorgundum. Sapığın cesedinin röntgeni sabaha kadar beklemek zorunda kalacaktı.

Beşinci Bölüm

Sapığın cesedinin röntgen görüntüsüne baktım. Tüm köşe parçaları eksik olan bin parçalı bir yapbozu bir araya getirmeye çalışabilirdim. Görünüşe göre sapıklar dokularında küçük kemiksi plakalar oluşturuyordu. Ne amaçla, hiçbir fikrim yoktu. Plakalar röntgeni bir pitonun pulları gibi kaplıyordu ve bu kaotik karmaşanın altında garip kemikler tuhaf desenler oluşturuyordu. Uyanır uyanmaz laboratuvara gitmiştim ve iki saattir oradaydım. İzleyiciyi bulamamıştım. Mıknatısları denedim; X ışınlarını denedim; radyasyon, elektromanyetik dalgalar ve büyü aramayı bile denedim. Hiçbir şey bulamadım.

Hiçbir şey. İçinde bir yerlerde muhtemel bir verici bulunan ve şu anda bile muhtemelen Avalon Alt Bölümünde kamp yapan ölümcül bir yaratığa yerini bildiriyor olabilecek bir cesedim vardı ve onu bulamıyordum.

Büyü bana doğru sıçradı, acil ve ani.

Şeytandan bahset. Birisi az önce han arazisine girdi.

Eldivenlerimi çıkardım ve süpürgemi aldım. Bu oyundan yorulmaya başlamıştım. Eğer bu dahaka hanın kolay bir hedef olduğunu düşünüyorsa, fena halde yanılıyordu.

Merdivenleri koşarak çıktım, arkamdan kilitlenmelerine izin verdim ve ön kapıya, rahatsızlığın kaynağına doğru koştum.

Bir sapığın cesedi hanın sınırından on adım ötede yatıyordu. Benim cesedimin aksine, bu cesedin kürkü kırmızımsı renkteydi ve kaldırımın tam ortasına yayılmıştı. Göz göre göre. Sabahın onunda. Ölü bir köpeğe benzemiyordu. Ölü bir geyiğe de benzemiyordu. Bu dünyanın dışında bir canavarlık gibi görünüyordu, ki tam olarak öyleydi ve tam beş dakika sonra Bay Ramirez, burada yaşadığım üç yıl boyunca her gün yaptığı gibi, Rhodesian Ridgeback'i Asad'ı gezdirerek bu kaldırımın virajını dönüyor olacaktı.

Bu muhtemelen bir tuzaktı. Ama fark etmezdi. Takipçiyi kimse görmeden hanın arazisine götürmeliydim.

Avluyu koşarak geçtim. Canavar yan yatmış, başı neredeyse tamamen dönmüştü. Boynundaki yırtık etten kemikler çıkmıştı. Bir şey boynunu koparmış, sonra da iyi bir önlem için boğazını parçalamıştı.

Kanca ya da mızrakla uğraşacak vaktim yoktu. Süpürgeyi çimlerin üzerine bıraktım, sokağa koştum, sapığın bacaklarını yakaladım ve çektim. Ceset beton üzerinde kaydı. Ağırdı. Gerildim ve kaldırım boyunca kısa sarsıntılarla çektim. Bir, iki, üç...

İçime bir büyü yayıldı -başka bir davetsiz misafir. Cesedi havai fişek çalısının arkasındaki çimlere doğru salladım ve etrafımda döndüm. Sean Evans bana göz kırptı. Süpürgemi tutuyordu.

Oh, seni aptal.

Sean hareket etti. Onu görür gibi oldum - bir karaltı bana doğru koştu ve sonra meşeye yapıştı. İri vücudu beni destekliyordu, sol bacağı benimkini ağaca bastırıyor, sol kolu omzumun üstündeki kabuğa dayanıyordu. Bana doğru eğildi, sağ eliyle süpürgeyi ulaşamayacağım bir yerde tutuyor ve mutlu, kendinden memnun bir kurt sırtışı yapıyordu.

"Şimdi ne yapacaksın, sert çocuk?"

Yüzlerimiz sadece birkaç santim ayrıydı. Kehribar rengi gözleri bana gülüyordu. İçimde küçük bir elektrik çarpması oldu. Tamamen çok yakınımdaydı.

Yüzümü inceledi ve süpürgeye doğru başını salladı. "Bu senin süpürge mi? Evet? İstedğin şey bende var, düğün çiçeğim."

İstedğim şey onda vardı. Düğün çiçeği, ha. Tamam. "Kendinden memnun görünüyorsun," dedim.

"Elbette öyleyim. Seni gafil avladım, oyuncağını elinden aldım ve seni bu ağaca hapsettim. Sanırım bir özürle başlayacağız."

"Ben mi? Senden özür dilemek mi? Ne için?"

"Beni ağaca fırlatarak öldürmeye çalıştığın için. Ayrıca, küçük köpeğin hakkında konuşmamız gerekiyor."

Gözlerinin içine baktım. "Sean..."

"Evet?" Daha da yakına eğildi ve bana belirgin bir erkek hayranlığıyla bakıyordu. Ne biliyorsun ki? Kurt adamın dikkatini çekmiştim. Ne şanslıyım. Süpürgeye doğru sihirli bir darbe gönderdim. Süpürgenin sapının üst kısmı eridi ve parlak mavi damarlarla çizgili gri metalden bir baloncuk oluşturdu. Şimdi tek yapmam gereken bakışlarını ondan uzak tutmaktı.

Kurdun gözlerinin içine baktım. "Seni öldürmeyi hiç düşünmedim."

"Aha."

"Ama şimdi baştan çıktım."

Gülümsedi. Gülümseme yüzünü aydınlatıyor, ona tehlikeli, hınzır bir hava ve... mizah veriyordu. Kötü olduğunu biliyordu. Komik olduğunu düşünüyordu. Vay be. "Yakışıklı şeytan"ın gerçek anlamını daha önce hiç anlamamıştım. Mantıksal olarak ne anlama geldiğini biliyordum, ama şimdi eylemde gördüm. Sean ete kemiğe bürünmüş yakışıklı bir şeytandı: kibirli, tehlikeli ve ateşli. Benim için kötü biri olduğunu biliyordum ama uzanıp yüzüne dokunmak için içimde saçma bir istek vardı. Eğer kendinden bu kadar memnun olmasaydı, bunu düşünebilirdim bile.

"Süpürgen bende ve hiçbir yere gitmiyorsun," dedi Sean. "Denediğini görmek isterim."

"Bundan emin misin?"

"Evet. Elinden geleni yap."

Ben ittim. Metal kabarcık Sean'ın yumruğunu parçalayarak süpürgeye yapıştırdı. Gözleri kocaman oldu. Omzunu okşadım. "Onu içeri götür ve tut." Süpürge onu geri çekti ve çimlerin üzerinde sürükledi. Evin kapıları devasa bir canavarın mağara ağzı gibi açıldı, Sean'ı yuttu ve sonra kapandı.

"Cesedi laboratuvara götürün ve mühürleyin," diye mırıldandım.

Takipçinin altındaki toprak yarıldı ve cesedi yuttu.

Tişörtümü indirip düzelttim. Bay Ramirez yanımdan geçti. Köpeği kaldırımı kokluyordu.

"Günaydın!" diye seslendim.

Bay Ramirez ciddi bir tavırla başını salladı. "Günaydın. Bugün güzel bir gün."

"Yüz dereceye ulaşabileceğimizi duydum."

"Sıcaklık benim gibi yaşlı bir adam için iyidir."

Gülümsedim. "Oh, Bay Ramirez, yaşlı değilsiniz."

"Öyleyim ama alternatifi daha kötü." Bana el salladı ve yoluna devam etti.

Döndüm ve eve doğru yürüdüm. Sean sinek kağıdına yapışmış bir sinek gibi duvara yapışmıştı. Süpürge eriyerek düzinelerce dar, elastik metal filamente dönüşmüş, Sean'ın vücudunu boydan boya sarmış, onu sıkıca tutuyor ve her kurtulmaya çalıştığında mavi renkte titreşiyordu. Kolum kalınlığındaki pürüzsüz ahşap kökler uzuvlarının etrafında kıvrılıp tekrar duvarın içinde eriyordu. Ev de bu aksiyona katılmaya karar vermişti. Sadece Sean'ın yüzü net bir şekilde görülebiliyordu ama gözleri bana kendini kurtarmanın bir yolunu bulmaya kararlı olduğunu söylüyordu.

Caldenia merdivenlerden aşağı indi ve onu gördü. "Ooo. Müstehcen bir sabah mı planlıyorsun?"

"Hayır, sadece sinir bozucu bir davetsiz misafirle uğraşıyorum."

"Oh iyi. Eğer onu öldürürsen, ciğerini bana sakla. Kurt adam ciğeri çok hassas bir lezzettir." Dudaklarını yaladı. "Özellikle de tereyağında sotelendiğinde."

"Bu da ne...?" Sean homurdandı.

"Bunu aklımda tutacağım."

Caldenia yanımdan geçip mutfağa gitti, tezgahın bir torba Funyuns aldı ve yukarı çıktı.

Sean'la aramdaki mesafeyi kapattım ve kollarımı kavuşturdum. "Şimdi o zaman. Konuşmamız gerekiyor."

*** **

Sean beni inceledi, kehribar rengi gözleri tamamen berraktı. "Yani süpürge değil."

"Hayır." O bendim.

Gözleri kısıldı. "Ama o cesedi yoldan almak için müthiş güçlerinden hiçbirini kullanmadın. Bu her neyse, evle

sınırlı."

Sean Evans deli olabilirdi ama aptal değildi. "Tanıştığım ilk kurt adam sen değilsin," dedim ona.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani senin bu hırçın tavrını yemiyorum. Ağır ateş altındayken sakinliğini korumak için tasarlandın ve bir kez bile kendini kaybetmedin. Seni ağaca fırlattığımda bile. Bu arada kazara oldu. Bunu ağaçlarımdan birine asla bilerek yapmam."

Bana dişlerini gösterdi. "Gördün mü, hedeflerini böyle ele vermemelisin. Bir dahaki sefere seni kızdırmak istediğimde, fidanlarından birkaçını kesmek zorunda kalacağım."

"Henüz ıslak çalışma şekline geçmedin. Ayrıca, bana koca dişlerini gösterip hırılyormuş gibi yaparken metodik olarak bağlarını test ediyorsun."

Sean, "Henüz onları gerçekten test etmedim," dedi.

Buna inanabilirdim. "Güzel, çünkü seni tutmak için henüz hiçbir gücümü kullanmadım. Şu anda seni tutan tek şey ev ve süpürge. Bu işe karışabilirim ama konuşmayı tercih ederim."

Sean bunu düşündü. "Tamam. Hadi konuşalım. Sahip olduğun güçler evle sınırlı ve sana bakarak bir sivil olduğunu söyleyebilirim. Doğru kas tonusuna sahip değilsin ve yakın mesafelerde canlı bedenleri kesme deneyimi olan biri gibi hareket etmiyorsun. Neyle karşı karşıya olduğunuzdan yüzde yüz emin değilsiniz ya da neyle karşı karşıya olduğunuzu tam olarak biliyorsunuz ama her iki durumda da korkuyorsunuz."

"Peki bunu nasıl anladınız?"

"Dün sabah erkenden çıktın ve geç saatlere kadar dönmedin. Arabanıza gittiğinizde yüzünüzü gördüm. Durdun ve eve baktın. Endişeli görünüyordun. Normalde o balkonda saatlerce oturan yaşlı kadın bütün günü içeride geçirdi."

"Evimi izliyordun."

"Evet. Dışarıdaki o şeyler, her ne **haltsa**, oyun oynamıyorlar. Saldırmalarını bekliyordun

Bu yüzden kiracınızı saklanması için uyardınız. Sizin konumunuzdaki birinin uzun bir yolculuğa çıkmasının tek bir nedeni var. Yardım almaya gittiniz. Bana yardım almışsınız gibi görünmüyor."

Onu küçümsemek gerçekten kötü bir fikirdi. "Peki bunu nasıl anladınız Bay Holmes?"

Gülümsedi. "Çok basit, Watson. Eğer yardım bulmuş olsaydın, daha neşeli olurdun. Bunun yerine arabandan indiğinde, arkanda bir çapa sürüklüyormuş gibi görünüyordun. Bu bakışı daha önce de görmüştüm. 'Telsizle hava desteği istedim ve bana hiçbirinin gelmeyeceğini ve başka bir düşman taburunun bana doğru geldiğini söylediler' diyen bir bakış." Başını öne eğdi. "Hava desteğiniz olmayabilir ama ben varım."

"Dur bir dakika. Daha dün adamın biri evime daldı ve her şeyi kendi başına halletmekle ilgili atıp tuttu. Sen miydin o?"

"Dün senin sadece normal bir insan olduğunu düşünmüştüm ve incindiğini görmek istemedim. Dina, beni dikkatimi dağıtmaya zorluyorsun. Evinde güvende olduğundan oldukça eminim ama sen bu güvenliği terk etmeye devam ediyorsun. Aynı anda hem mahallede devriye gezip hem de sana bakıcılık yapamam ve bilgi vermeye yanaşmadığın için ne zaman yeni bir keşif gezisine çıkacağını bilemiyorum. Burada küçük bir çocuk gibi ellerimin üzerinde oturup evinizi izlemek zorundayım. Ellerimin üzerinde oturmayı sevmiyorum."

"Senden koruma istemedim."

"Benden ölü köpeklerle ilgili bir şey yapmamı istemiştin." Beni orada yakaladı.

"Yıllarımı dünyanın bir ucundan diğer ucuna sürüklenerek ve birileri bana bunu yapmamı söylediği için savaşıarak geçirdim. Yerleşmek için burayı seçtim. Eviniz nasıl sizin bölgenizse burası da benim bölgem. Burası evim. Bunun için savaşıacağım. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, köpek cinayetlerinin peşini bırakmaya hiç niyetim yoktu."

"Peki ya korumanı istemezsem?"

Sean bana aklı başında değilmişim gibi baktı. "Dediğim gibi, eviniz benim bölgemde. Seni güvende tutacağım."

Doğru. Genetik olarak kuşatmalara dayanmak ve ezici güçlere karşı bir şeyleri korumak üzere tasarlanmıştı. Muhtemelen istese bile koruma dürtüsünün üstesinden gelemezdi ve kesinlikle bunu istemiyordu. "Kapıyı korumak için çok genç değil misin, Sean?"

Kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

Belki de gerçekten bilmiyordu. "Ben bir hancıyım. Bu senin için bir şey ifade ediyor mu?"

Kıkırdadı. "Seni kırmak istemem ama bir pansiyonun var ve tek misafirin de yaşlı bir kadın gibi görünüyor. Anlayacağınız, kendinize hancı demek biraz abartılı olur."

Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yoktu. "Peki ya Auul? Bir şey çağrıştırıyor mu?"

Doğru telaffuz edildiğinde isim Raul ile kafiyeliydi, ama daha yumuşaktı, daha özlemle söyleniyordu, her sesli harf dolunay altında yalnız bir kurdun uluması gibi duyulana kadar geriliyordu.

"Çok şirin," dedi. "Şimdi de bana havlayacak mısınız? Alay edilmek umurumda değil ama bu konuşmanın verimli geçmesini istiyorum."

Büyümle ittim. "Terminal, Auul dosyası, lütfen."

Ev titredi. Uzak duvarda büyük bir ekran oluştu. Üzerinde uçsuz bucaksız bir orman yayılıyordu, yukarıdan bakıldığında devlerin yeri gibi görünüyordu. Mavi-yeşil yapraklı devasa ağaçlar gece esintisinde parıldıyordu ve üzerlerinde mücevher gibi parılayan yıldızlarla dolu gece yarısı göğü hüküm sürüyordu. Sağ tarafta, ufkun dörtte birini kaplayan, mavi ve yeşil renklerle parlayan devasa bir ay yükseliyordu ve onun ötesinde, kırmızıya çalan yoğun bir altın rengi olan ikinci ay uzakta asılı duruyordu. Tüylerinin uçları soluk maviyle parlayan devasa bir kuş, ağaç tepelerinin üzerinde uçuyordu.

Sean gerindi. Gözleri ışığı yakalayarak parladı. İplerin altında kaslar gerildi. Elastik metal kordonlar koptu.

ve duvardan uzaklaşarak görüntüye bakmaya başladı.

Vay canına. Gitmesine izin verdim -- onu tutmanın bir anlamı yoktu. Yırtık metal bağlar eridi, aşağıya damladı ve kendilerini yeniden şekillendirerek zeminden bana doğru aktı. Yükseldiler ve bir süpürge sapı elime dokundu. Süpürgeyi aldım.

"Auul," diye alıntı yaptım. "Bir annenin dudaklarındaki sevgi fısıltısı gibi yumuşak, bir intikam çılgılığı gibi sert, sen bir hatırasın, bir çocuğun hayalisin, hala ödenmemiş bir borçsun, kanımızla sulandın, sonsuza dek kayboldun ama asla unutulmadın."

"Bunu kim yazdı?" Sean bakışları hâlâ resme sabitlenmiş halde sordu.

"Bir kurt adam. Sizin türünüz, gezegeninizi havaya uçurduktan sonra onun hakkında çok şiirsel konuştu."

Sean bana döndü. "Benim gezegenim mi? Ben Tennessee'de doğdum." "Kurtadamlar nereden geliyor?"

"Biz hep buradaydık. Biz genetik bir mutasyonuz, bir anormallik. Süpürmeniz nereden geliyor?"

Aha. "Bana bu görüntünün seni çağırmadığını söyle, Sean." Tekrar aya baktı.

Görüntü eridi, yerini ateşli gözleri olan zayıf bir kadın aldı. Saçları uzun kıvılcık bir yele halinde sırtına dökülmüş, altın saç tokalarıyla tutturulmuştu. Narin metal danteller omuzlarını kaplıyordu. Açıkta kalan göğüslerinin altından dar bir altın zincir uzanıyordu. Müzik geldi, sessiz, unutulmaz ve kadın sallanmaya başladı, uzun, şeffaf koyu eteği döndükçe dalgalanıyordu. Ölü bir dilde şarkı söylüyordu ve Sean sanki her kelimesini anlıyormuş gibi dinliyordu.

Kadın şarkısını bitirdi. Dosyada bunun bir ninni olduğu yazıyordu.

Sean'ın bunu çocukluğunda duyup

duymadığını merak ettim. "Tamam," dedi sonunda. "Vur bana." "Bundan hoşlanmayacaksın."

"Neden buna benim karar vermeme izin vermiyorsun?"

Sormuştu. Çıldırırsa ona bunu hatırlatırdım. "Yaşanabilir iki gezegeni olan bir yıldız sistemi var, Auul ve Mraar." Görüntü değişti ve iki gezegenin görüntüsü

dosyadan çıkarıldı. "Auul'un, Mraar'ın

Başlangıçta yaşanabilir ya da dünyalaştırılmış. Medeniyetin Mraar'da başladığı konusunda herkes hemfikir. Güneş Ordu'na sorarsanız, ayrılıkçı bir grup Auul'u işgal etti ve bağımsızlığını ilan etti. Halkınıza sorarsanız, Auul'a sürüldüler ve terk edildiler. Gerçeğin ne olduğunu bilmiyoruz ve asla da bilemeyeceğiz. Herkes, uygarlıklar neredeyse bin yıl boyunca bağımsız olarak var olduktan sonra, Mraar'ın Raoo'sunun Auul'u işgal ettiği konusunda hemfikir."

Sandalyeye oturdum. Ayakta durmaktan yorulmuştum. "Bunu nereden biliyorsun?" Sean sordu. "Ben bir hancıyım."

"Bu hiçbir şeyi açıklamıyor, ama tamam. İstilaya ne oldu?"

"Raolar kıçlarına tekme yediler. Bir gezegeni işgal etmek zordur."

"Teoride mantıklı. Yüzeye yeterli sayıda asker çıkarmak zor olacaktır."

Tüm bunları oldukça iyi karşılıyordu. Muhtemelen benim deli olduğumu düşünüyordu ve kafama folyo geçirmeye başlarsam diye sakın kalmaya karar vermişti.

"Savaş yıllarca sürdü, aslında daha çok istilalar ve aceleyle geri çekilmeler döngüsüydü, ta ki Raoo bir geçit elde edene kadar. Birisi onlara bu teknolojiyi sattı mı yoksa onlar mı tesadüfen buldu, bilmiyoruz. Büyük ihtimalle bir şekilde satın aldılar."

"Kapı nedir?"

"Bu bir Einstein-Rosen köprüsü. Evrenin bir bölümünden diğerine neredeyse anında seyahat etmeyi sağlayan minyatür bir geçilebilir solucan deliği. Doğal olarak oluşan solucan delikleri var ama Raoo sentetik bir tane inşa etti. Çalışır durumda tutmak için büyük miktarda enerji gerekiyordu ve sadece kısa bir süre aktif olabiliyordu, aksi takdirde gezegenin dengesini bozuyordu. Açık olduğu on dört gün içinde Raoo milyonlarca askerini Auul'a yığıdı. Mraar aşırı kalabalıktı ve Auul her zaman seyrek nüfuslu olmuştu. Halkınız kaybediyordu. Gezegenin üçte ikisi

İşgal edilince, sert önlemlere başvurdular ve kurt adamlığı tasarladılar. Bunu her vatandaşa uygulamaya başladılar, yeni bir süper savaşçı nesli yetiştirdiler ve savaşın gidişatı değişmeye başladı."

"Geri çekil." Sean elini uzattı. "Ne demek mühendislik?"

"Yapay bir mikroskobik programlanabilir virüs olan bir ossai yarattılar. Ona bir program yüklediler ve canlı organizmaların genetik kodunu yeniden yazmak için kullandılar. Bir kez uygulandığında, ossai mevcut nesli daha güçlü ve daha hızlı hale getirdi ve yavrularını kurtadamlara dönüştürdü. Şekil değiştirdiğinizde canınız yanar ama olması gerektiği kadar yanmaz. Çünkü değiştirdiğinizde vücudunuzdaki ossai bir ağır kesici salgılar."

"Ordudaydım," dedi Sean. "Bir sürü kan testi yaptırdım."

"Ossai çok küçüktür. Ayrıca vücuttan çıkarıldığında kendini imha eder. Üstünkörü yapılan testler bunu tespit edemez, bu yüzden birisi genetik kodunuzu sıralamadıkça, bir yerli olarak geçeceksiniz."

Yüzünü buruşturdu. "Boş ver. İstilaya ne oldu?"

"Raoo'nun neredeyse bir yüzyılını aldı, ama sonunda ossai'yi tersine mühendislikten geçirdiler ve kendi versiyonlarını yaptılar, daha büyük, daha iyi, daha kötü - Güneş Ordu olarak da bilinen werecat'ler. Halkınız bunun olacağını tahmin etmişti çünkü Güneş Ordusu ortaya çıktığında onlar çoktan kendi kapılarını inşa etmeye başlamışlardı. Auul'u terk etme kararı alındı, ancak halkınız Mraar'ın ona sahip olmasını istemedi. Bunun bir felakete yol açacağını bile bile kapıları açık bıraktılar ve nüfusun mümkün olduğunca büyük bir kısmını evrendeki başka yerlere tahliye ettiler. Bu yıllar aldı. Gelen Güneş Ordu'na karşı kapıları tutmak için, bana daha güçlü ama daha az istikrarlı olarak tanımlanan ve görünüşe göre sizin de ait olduğunuz ikinci bir kurtadam nesli yetiştirdiler."

"Güzel," dedi Sean.

"Alfa türü kurtadamlar kapıları tutabildikleri kadar uzun süre tuttular ve sonunda operasyonları küçük bir kara delik yarattı. Kara delik, Auul tamamen yok olana kadar muazzam miktarda enerji açığa çıkararak gezegeni tüketti. Ortaya çıkan tufan çok küçük ama süper yoğun bir kütle yaratarak yıldız sistemindeki dengeyi bozdu ve Mraar'ı yaşanmaz hale getirdi. Güneş Ordusu'nun bir kısmı kaçabildi ama çok fazla değil. Ölü sayısı milyarlarla ifade ediliyordu. Şimdi Mraar ölü bir kaya, Auul ise bir asteroid kuşağı. Her ikisinin halkı da bilinen dünyalarda mülteci durumunda."

Süpürgeyi salladım ve ekran kayboldu.

"Bu ilginç bir hikâye," dedi Sean. "Peki bu yaratıcı anlatıya göre, tüm bunlar ne zaman oldu?"

"Kurtadamlar yüzyıllardır Dünya'yı ziyaret ediyor," dedim. "Bazıları başka kapılardan, bazıları farklı yollardan. Ancak Auul'dan son mülteciler buraya kırk iki yıl önce geldi."

Çoğu insan şimdiye kadar bana deli olduğumu söylerdi. Sean kaya gibi sakindi.

Beast merdivenlerden aşağı koştu, kucağıma atladı ve ona dişlerini gösterdi.

Ona dişlerini gösterdi. "Seninle sonra ilgileneceğim." Bana baktı. "Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Sakıncası var mı?"

Başımla arka kapıyı işaret ettim. "Veranda tamamen senin."

Dışarı çıktı. Kapı arkasından kapandı ve ben onun kısık sesini duydum. "Selam baba. Benim. Auul kelimesi sana bir şey ifade ediyor mu?"

Altıncı Bölüm

Beast ve ben hanın içinden Sean'ın bir ileri bir geri volta atmasını izledik. Ailesiyle konuşuyordu ve pek iyi gitmiyordu.

"Aha. Bana hiç söyleyecek miydin? Ne zaman yeterince büyüyeceğimi düşündün? Ben yetişkin bir adamım baba. İki savaşa katıldım. ... Hayır, efendim, saygısızlık etmiyorum, kızgıyım. Kızmaya hakkım var. Bana yalan söyledin. Hikayenin tamamını anlatmamak da yalan söylemektir, baba. İhmal ederek yalan söylemektir. ... Bence bunu telefonda tartışarak iyi bir iş yapıyoruz. Evet, lütfen, hoparlörü aç. ... Hey, anne. ... Evet. Evet. Hayır, üzgün değilim. Bir kız. ... Hayır, onunla konuşamazsın."

Ve şimdi ben de işin içindeydim. Bu konuşmanın nasıl geçeceğini hayal edebiliyordum. "Evet, merhaba, siz kimsiniz ve kurtadamlar hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsunuz ve oğlumla ilişkiniz tam olarak nedir..."

"Bir hancı."

Şimdi ne
olacak?

Sean merdivenlerden inerek meyve bahçesinin derinliklerine doğru ilerledi. Gerildim. Dudakları kıpırdıyordu ama duyma mesafemin dışındaydı.

İçimi çektim ve Beast'e baktım. Elimi yaladı. Sean hanlar ve hancılar hakkında hızlandırılmış bir ders alıyordu ve ona ne anlattıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu.

On dakika sonra Sean telefonunu bir kenara bırakıp içeri girdi ve bir sandalyeye oturdu.

"Ee, nasıl gitti?"

"Senin düşündüğün kadar iyi oldu." Sandalyeye yaslandı ve nefes verdi. "Buraya gelip orduya yazıldıklarında ve yeni bir hayat kurduklarında ikisi de yirmili yaşlarındaymış. Bana söylemediler çünkü görünüşe göre bizim ikinci nesil türümüz diğer Auullar arasında hoş karşılanmıyor."

mülteciler ve onlar da benim omuzlarımda bir çip olmasını istemediler."

Çip mi? Şimdi de elinde iki dörtlük taşıyordu. Sean bakışlarıyla beni sabitledi.

Uh-oh.

"Süpürge nasıl çalışıyor?"

"Sihirle."

Çenesini kilitledi. "Bana bunu yapma. Beni gezegenler ve solucan delikleriyle vurdun. Kapıyı kırıp açtın. Kapıyı ardına kadar açsan da olur."

Hayır, gece yarısı işaretleme seferiyle kapıyı kırıp açtı. Beast'i okşadım. "Arthur'u hiç duydun mu?"

C. Clarke'ın üçüncü öngörü yasası mı? Yeterince gelişmiş herhangi bir teknolojinin büyüden ayırt edilemeyeceğini belirtir. Bir akıllı telefon alın ve onu eski bir Romalıya verin. Bunun tanrıların dünyasına açılan sihirli bir pencere olduğunu ve üzerinde oynayan Beyoncé videosunun ona Venüs'ü gösterdiğini düşünecektir. Süpürge sihirlidir. Han sihirli. Ben sihirliyim. Hissedebiliyorum, manipüle edebiliyorum ama açıklayamıyorum. Hayatında yüzlerce kez sihirli olduğuna inanarak dönüştün. Şimdi öyle olmaması neden önemli olsun?"

Sean parmaklarını sandalyesinin kolçağına vurdu. "Yani buranın bir sığınak olması mı gerekiyor?"

"Hem evet hem hayır. Burası bir han, tarafsız bir yer. Bu gezegenin sıradan gerçekliğinde bir anormallik ya da onun için her ne geçiyorsa. Ben bir hancıyım. Burada en yüce benim. Misafir olarak kabul ediliyorsanız, benim korumam altına girersiniz ve burada kaldığınız sürece sığınma hakkından yararlanırsınız. Çeşitli nedenlerden dolayı, Dünya birçok gezgin için bir ara duraktır. Biz galaksinin Atlanta'sıyız: pek çok varlık burada mola verir. Bazıları uzaylı, bazıları değil. Hancılar düzeni korur, onlara kalacak güvenli bir yer sağlar ve nüfusun maruz kalmasını ve bunun sonucunda ortaya çıkabilecek kan gölünü en aza indirir. Kimse dünya çapında bir panik istemiyor. Bu yüzlerce yıldır böyle olmuştur."

"Yani yaşlı kadın bir misafir mi?" "Evet."

"Ne kadar kalacak?" "Ömür
boyu kalmak için para ödedi."

"Zekice." Sean öne doğru eğildi. "Yani senin otelinde
kalıyor ve kimse onu dışarı çıkaramıyor. Ne yaptı?"

"Bilmek istemezsin." "Bana
söylemeyeceksin."

Başımı salladım. "Hayır." Misafirlerimi korurdum ve buna
mahremiyetlerini korumak da dahildi.

Sean beni düşündü. Kafasında dönen çarkları neredeyse
hissedebiliyordum. Rahatsız edici bir şekilde çabuk
kavırıyordu.

"Babam bana bir hancı olarak tarafsız kalman gerektiğini
söylemişti."

"Bu benim için bir gelenek. Beni tarafsızlığımı korumaya
zorlayan herhangi bir zorlama ya da kanun yok."

"Ve yardım isteyemezsin."

"Babanız yanılıyor. Bir misafirden ya da üçüncü bir
şahıstan yardım isteyip istememek her hancının kendi
takdirine bağlıdır. Çoğu hancı bu tür taleplere asla
başvurmaz çünkü başkalarını tehlikeye atmak istemeyiz.
Misafirlerimizin güvenliği bizim birinci önceliğimizdir."

Sean gülümsedi. Normal şartlar altında bunu görmek
hoşuma gidebilirdi - gerçekten yakışıklıydı - ama şimdi
gülümseme şekli, süpürgemi tercihen sivri uçlu bir kalkana
dönüştürüp kendimi destekleme isteği uyandırdı.

"Yani benden yardım istedin ve şimdi bu yüzden
tehlikedeyim."

Ne? "Ben öyle bir şey yapmadım. Hiçbir noktada
ağzımdan 'Yardım et, Sean Evans' kelimeleri çıkmadı."

Beast demek istediğimi vurgulamak için havladım.

"Bana yaklaştınız" -parmaklarıyla saydı- "eylemsizliğim
için beni uyardınız, durumla ilgili bir şeyler yapacağıma dair
güvence almaya çalıştınız ve yapacağıma dair güvence
verdikten sonra yine de şiddet içeren bir eyleme karışarak
ikimiz için de tehlike seviyesini artırdınız. Tüm bunlar bir
savunma olarak yorumlanabilir.

yardım ve işbirliğine ihtiyacım var ve şimdi sizin yüzünüzden hayatım tehlikede."

"Hayır." Bu çılgıncaydı. Kelimeler birbirinin yolundan çekilse aynı anda söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki.

"Tamam." Beyaz dişlerini göstererek tekrar sıırttı. "Temasa geçip bu anlaşmazlığı çözebileceğimiz biri var mı? Gözetim yetkisine sahip biri belki?"

Hancı Meclisi. Oh, seni piç. Babası ona bundan bahsetmiş olmalı. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Ben tehdit etmem. Ben sorunları çözerim."

"Ve bu kulağa kibirli gelmedi. Hem de hiç."

Kollarını iki yana açtı. "Ben sadece gerçekleri söylüyorum."

Meclis, hancılardan oluşan gayri resmi bir özyönetim örgütüydü. Sean onlara giderse, soruşturma tek bir soruyla başlar ve biterdi: "Han doğrudan tehdit altında mıydı?" Hayır cevabını vermek zorunda kalacaktım. Teknik olarak herhangi bir yazılı yasayı çiğnememiştım çünkü öyle bir yasamız yoktu, ama tarafsızlığın söze dökülmemiş kuralını çiğnememiştım. Bunu akılsızca bulacaklar, bir daha yapmamamı tavsiye edecekler ve hanın derecesini bir puana indireceklerdi ki bu da herkese Gertrude Hunt'ta kalmanın güvenliğinizle kumar oynamakla eşdeğer olduğunu gösterecekti. Han, terk edilmiş olması ve benim bilinmeyen bir mal olmam nedeniyle zaten iki puandaydı. Ailemin hanı beş puan almıştı. Bir markla damgalanmak Gertrude Hunt'ı yeniden canlandırma şansımızı yok ederdi. İyileşemezdik.

Argh. Beni yakalamıştı ve bunu biliyordu. "Tam olarak ne yaptı ailen orduda ne yapıyor?"

"Babam bir keresinde kanunları bilmediği için tutuklanmıştı, o da hepsini öğrenmeye karar verdi. Yeşilden altına geçti, yani subay oldu ve JAG Corps avukatı olarak çalıştı. Annem insanların kafalarının patlamasını uzaktan izlemekten çok hoşlanırdı, bu yüzden karşı nişancı olarak görev yaptı."

Harika. "Ne istiyorsun?"

"Birlikte çalışmamızı istiyorum."

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Önce birlikte çalışmayı teklif ediyorum ve reddediyorsunuz, sonra mülkümü işgal ediyorsunuz, benimle dalga geçiyorsunuz, beni korkutmaya çalışıyorsunuz, köpeğime saldırıyorsunuz..."

"Bence ona köpek demek biraz abartılı olur."

"Ataları Shih Tzus'tu, yani teknik olarak bir köpek türevi. Köpeğime saldırırsan..."

"Beni bir ağaca kadar kovaladı!" Canavar hırladı.

"Bunu hak etmiştin. Nerede kalmıştım?" "Köpek," dedi yardımsever bir şekilde.

"Evet. Köpeğime saldırdın, sonra bahçede bana saldırdın ve şimdi de işbirliği yapmam için bana şantaj yapıyorsun. Senden istediğimde benimle çalışman daha kolay olmaz mıydı?"

Kendisini işaret etti. "Birincisi, yalnız kurt. Ben yalnız çalışırım. Bu benim doğal ortamım. İkincisi, senin bir şekilde kurtadamlar hakkında bilgisi olan normal bir insan olduğunu düşünmüştüm. Konuyla ilgili tüm bilgilere sahip değildim. Perili bir eviniz, sihirli bir süpürge ve yanınızda bir şeytan köpeğiniz olduğunu bilseydim, ilk tepkim farklı olurdu."

Kollarımı kavuşturdum.

"Gözünüzü korkuttuğum için özür dilerim," dedi. "Seni korkuttuysam özür dilerim."

"Yapmadın."

"Her halükarda üzgünüm. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, benden yardım istedin ve şimdi bu işte birlikteyiz. Bu pislikleri mümkün olan en kısa sürede yok etmek hem senin hem de benim yararına. Neler olup bittiği hakkında daha çok şey biliyorsun ama onları senden daha hızlı ve daha temiz öldürebilirim."

Bu doğrudu ama hoşuma gitmesi gerekmiyordu.

"Eğer benimle çalışırsan, senden sır saklamayacağıma ve harekete geçmeden önce fikirlerini dikkate alacağıma söz veriyorum. Ayrıca tamamen sebepsiz bir saldırı için kucağınızdaki küçük iblisten intikam almayacağıma da söz veriyorum."

Canavar hırladı ve gülümsedi. Silahsız, çocuksu bir gülümsemeydi bu. Kurt hâlâ gözlerinin içindeydi ama artık sadece küçük, pofuduk bir köpek yavrusuymuş gibi davranıyordu. "Ne diyorsun?"

Meclis'e gitmesini istemiyordum. Gitmeyeceğine dair içimde bir his vardı ama risk oradaydı ve bunu görmezden gelemezdim. Ve bunu bir kenara bırakırsak, yardıma ihtiyacım vardı. Kurt adam gibi bir yardıma. Bu yüzden en başta ona yaklaşmıştım.

"Dina?"

Ve adımı o ses tonuyla söylemeyi bırakmalıydı. "Acaba seni daha fazla süründürmeli miyim?"

"Muhtemelen bu kadar yalvaracaksın. Eğer hayır dersen, tek başıma yaparım. Dağınık ve çirkin olacak."

I nefes verdi. Orada oldu Hayır nokta içinde savaşmak ile artık onu. "Koku alma duyun nasıl?"

"Akut."

"Bu yaratıklardan birinin içindeki yabancı bir cismin kokusunu alabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Sean gözlerini kırıştırdı. "Bir deneyeceğim."

"Tamam. Birlikte çalışacağız. Ama sadece bu iş bitene kadar. Ve eğer güvenime ihanet edersen, seni bu handan kovarım. Ciddiyim, Sean. Sana söz veriyorum, bu nazik olmayacak. Bundan hoşlanmayacaksın ve evine dönüş yolunu bulman uzun zaman alacak."

*** **

İki seçeneğim vardı. Sean'ı evin altındaki laboratuvarıma getirebilirdim ya da sapığın cesedini ona götürebilirdim. İlki, kitaplarımı ve diğer eşyalarımı sakladığım özel yerime girmesine izin vermemi gerektiriyordu. Genelde misafirlerin laboratuvara girmesine izin verilmezdi ve bunun iyi bir nedeni vardı. İkincisi ise hanın mimarisini yeniden düzenlemeyi içeriyordu.

Laboratuvara girmesine izin vermeye hazır değildim. Hanın içinde gerçekten neler yapabileceğimi görmesine de hazır değildim ama bu noktada bu daha az kötü bir şey gibi görünüyordu.

Süpürgeyle zemine vurdum, sihrimin zemine, duvarlara ve altımızdaki laboratuvar masasına akmasına izin verdim. İttim. Ahşap ve metal erimiş balmumu gibi aktı. Oturma odasının zemininde uzun, dar bir yarık oluştu. Tahta aşağıya damladı, delik genişledi ve laboratuvar masası ortaya çıktı, üzerinde hala metal bağlarla sabitlenmiş sapığın cesediyle birlikte. Otopsi yapmaya çalışmıştım ve ön tarafı açıktı, derisi cerrahi kelepçelerle kenara sıkıştırılmıştı. Takipçinin iç organlarının neye benzemesi gerektiğinden tam olarak emin değildim ama mızrağım iç organlarına zarar vermişti ve şu anda yırtılmış bir doku yığınyından ibaretti. Kuru doku. Plastik mühürlememe rağmen kanı buharlaşmıştı.

"Orospu çocuğu." Sean gözlerini masaya dikti. "Burası başka ne yapabilir ki?"

"Bilmek istemez miydin?"

"Evet, isterdim."

"Onun yerine iz sürücünün kokusunu almaya ne dersin?"

Sean cesedin etrafında döndü. "Onu en az yirmi kez bıçakladığımı biliyorum."

"Nasıl?"

"İç organlarının dağılmış olması bir ipucu ama polisler gittikten sonra Quirks'lerin evine gittim. Doğru duvarının tuğlalarında çizikler var, bıçaklı bir silahın yaptığı türden. Peki ne kullandın?"

Pek bir şey kaçırmadı. "Bir mızrak."

Sean cesede doğru eğildi. Burun delikleri alevlendi. "Eee? Profesyonel görüşün nedir?"

"Birkaç yıl önce birliğimiz çirkin bir yerde görev yaptıktan sonra eve döndü. Görevin son ayı boyunca bir arkadaşım, Jason Thomas, eve döndüğünde nasıl sosisli sandviç yiyeceğinden bahsediyordu. İçinde her şey olan bir hotdog istiyordu. Eve gittik, o gece dışarı çıktık ve kendine her şeyi olan iki sosisli sandviç aldı. Sonra bara gittik ve doğruca Jose Cuervo'ya gitti. Uzun lafın kısası, iki saat sonra bir ara sokakta kustu."

"Ve?"

"Profesyonel görüşüme göre bu tıpkı o sosisli-tekila kusmuğu gibi kokuyor."

Ha. Ha. "Bunu sana söyleyebilirdim ve ben bir kurt adam değilim."

Sean bir koku daha aldı. "Bak, daha önce de çürüyen cesetlerin kokusunu almıştım. İnsan cesetleri, hayvan cesetleri. Bu yanlış kokuyor. Nereden geliyor, çünkü buralardan değil."

"Evrenin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim cehennem gibi bir köşesinden geliyor."

"Ne kokusu alıyorum? Metal mi, plastik mi, ne?" "Bilmiyorum."

Sean tekrar nefes aldı. "Ceset çok keskin kokuyor. Metal ve plastik güçlü kokular yaymaz. Eğer içinde bir şey varsa, pis koku onu engelliyordur."

"Şimdiye kadar pek yardımcı olmadın."

"Dina, ne aradığımı bile bilmiyorum."

Haklıydı. Adil davranmıyordum. Ben de ters davranıyordum ve bunun Sean'la hiçbir ilgisi yoktu, tamamen benim sinirli olmamla ilgiliydi. "Röntgenin yardımı olur mu?"

"Röntgenini çektin mi?"

Elimi kaldırdım. Röntgen filmi zeminden kaydı ve Sean'a uzattım. Pencereye doğru kaldırdı ve ışığın filmin içinden parlamasına izin verdi. "Bu da ne...?"

"Ben de öyle dedim." Sandalyeye oturdum. "Mıknatısları denedim. Büyü emisyonları, radyo sinyali, radyasyon için taradım ve her ihtimale karşı bir voltaj dedektörüyle üzerinden geçtim. Hiçbir şey yok."

"Takip cihazı olduğundan emin misin?" "Hayır."

Sean düşündüm Ben. "Nasıl hakkında başlangıç at Başlangıçta?"

Dahaka'dan, takipçilerden ve şimdi yıkılmış olan handan bahsettim.

Sean kaşlarını çattı. "Yani bir dakika, birisi o hanı yok etti ve Meclisiniz bu konuda hiçbir şey yapmadı mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Her hancı kendi başının çaresine bakar. Meclis sadece politikaları belirler ve hanları derecelendirir, bir tür kozmik Üçlü A gibi... Eğer biri buraya gelir ve beni öldürürse, bu konuda hiçbir şey yapmazlar. Onlara gidip beni şikayet ederseniz, hanımı güvensiz olarak değerlendirirler ki bu da kimsenin burada kalmayacağı anlamına gelir."

"Yani geçim kaynağınızı elinizden almış olacağım."

Bunu söyleme şekli, bu konuda suçlu hissettiğini gösteriyordu. Hah. Ne biliyorsun, vicdanı olan bir kurt adam. "Sadece bu da değil, bir han yaşayan bir varlıktır. Misafirleriyle simbiyotik bir ilişki kurar. Misafirler olmadan han zayıflar ve uykuya dalar, tıpkı bir ayının kış uykusuna yatması gibi. Eğer han çok uzun süre uykuda kalırsa, kuruyacak ve ölecektir."

Ev etrafımda gıcırdıyor, duvarındaki kalın ahşaplar alarmla inliyordu.

"Bunun olma ihtimali yok," dedim ona. "Ben varım ve Caldenia da sende."

"Duyarlı mı?" Sean duvarlara baktı.

"Ev bazı şeyleri anlıyor. Senin ve benim gibi bilinçli olup olmadığını bilmiyorum ama kesinlikle yaşayan bir şey, Sean."

Caldenia kapıdan içeri girdi. Üzerinde dört olgun, kırmızı domates olan bir domates asması taşıyordu. Caldenia takipçinin cesedini gördü. Özenle şekillendirdiği kaşları kalktı.

Şimdi ne olacak? "Evet, Majesteleri?"

"Aylar süren son derece sıkıcı bir varoluştan sonra, hanın şimdi ilginç bir faaliyet yuvası olmasına sevindim. Bu kokunun iğrenç olduğunu söylemek zorundayım. Ne yapıyorsun?"

"Bu cesedin içinde bir takip cihazı olup olmadığını tespit etmeye çalışıyoruz."

"Ah. İyi eğlenceler, ama içine dalmadan önce şuna bir bak." Bana domatesleri gösterdi.

"Az önce sokağın aşağısında yaşayan kadınla son derece hoş bir sohbet gerçekleştirdim. Sanırım adı Emily."

"Bayan Ward?"

Caldenia parmaklarını salladı. "Evet, bir şey ya da başka bir şey."

Görünüşe göre arka bahçesinde domates yetiştiriyormuş. "Han arazisinin dışına mı çıktınız?"

"Tabii ki hayır canım, ben embesil değilim. Çitin üzerinden konuştuk. Domates yetiştirmek istiyorum."

Onu meşgul eden her neyse. "Pekâlâ. Bazı bitkiler ve bahçe aletleri alacağım."

"Bir de şapka," dedi Caldenia. "Üzerinde küçük çiçekler olan o iğrenç hasır şapkalardan biri."

"Tabii ki."

"Yeşil domates yetiştireceğim ve sonra onları tereyağında kızartacağız."

"Majesteleri, kızarmış yeşil domatesi hiç denemediniz."

"Hayat yeni deneyimlerden ibarettir." Caldenia bana dişlek bir gülümseme verdi.

"Ben olsam yerdim,"

dedi Sean. Ona baktım.

Omuz silktili. "İyiler."

"Bana şantaj yaptın. Bu teorik kızarmış domateslere davetli değilsiniz."

"Saçmalık," dedi Caldenia. "Onlar benim teorik domateslerim. Siz de davetlisiniz."

İçimi çektim. Yapabileceğim tek şey buydu.

Caldenia merdivenlere yöneldi ve durdu. "Bu arada. Gençlik günlerimde bir adam malikâneme girip İnndar Yıldızı'nı çaldı. Çok güzel bir mücevherdi, açık maviydi ve ışıkla kaydedilmiş verileri saklamak için mükemmeldi. Mali kayıtlarımı onun üzerinde tutuyordum. Adamın belki de yönetimimi kahramanca devirmeye gelen bir devrimci olduğunu düşünmüştüm ama ne yazık ki sadece parayla motive olmuş sıradan bir hırsızdı. O bir Karian'dı ve etinin içine düzinelerce kese saklamıştı. Yakalanmadan önce, Yıldız'ı vücudunda bir yere saklamıştı. O akşam belli bir finansal anlaşmayı tamamlamak için mücevhere ihtiyacım vardı ve onu deşip Yıldız'a zarar verme riskini göze alacak zamanım yoktu."

"Peki sen ne yaptın?" Sean
söyledi. Bu soruyu asla sorma.

"Onu kaynattım, canım. Tüm o etten sert parçaları
ayırmanın hala tek kesin yolu bu. Ayrıca esirinin zaten ölü
olması gibi bir avantajın da var, böylece mahalleyi ayağa
kaldıracak o sinir bozucu çığlıklar da olmayacak. İyi
şanslar."

Merdivenlerden yukarı çıktı.

Sean bana baktı. "O gerçek mi?"

"Hem de çok." Cesede baktım. "Eğer onu kaynatmaya
çalışırsak, ne tür gazlar ya da zehirler salacağını bilemeyiz.
Dışarıya atmamız gerekecek ve çok pis kokacak." Ve bu
öyle bir koku olacak ki tüm mahalle 911'i arayacak.

Sean bunu düşündü. "Arka verandada gördüğüm sigarayı
kullanabilir miyim?"

"Muhtemelen. İçmemizi mi öneriyorsun?" Bu da ne böyle.

"Hayır, ben domuz pirzolası tütsülemeyi öneriyorum.
Bolca ceviz odunuyla."

*** **

Sapığın bedeni, uyuşturucu etkisindeki bir kâbustan
fırlamış grotesk bir kelebek gibi masanın üzerine yayılmıştı.
Kanın çoğu buharlaşmış olmasına rağmen, hâlâ yüz kiloya
yakın bir ağırlığı vardı. Onu parçalara ayırmamız gerekecek.

"Gerçekten büyük bir tencereniz var mı?"

Sean sordu. "Beni takip edin."

Onu mutfığa ve buzdolabından birkaç dolap ötede
bulunan kilerimin kapısına götürdüm. Sean mutfak
kapısından arkasına yaslandı, duvar genişliğini kontrol etti -
normal bir altı inçlik duvardı - ve arkasına yaslandı. "Seni
nereye kadar takip edeyim? Dolabın içine mi?"

Oh, seni kıkırdaklı. Kapıyı açtım ve ışığı yaktım. Beş yüz
metre karelik kiler alanı beni karşıladı.

Sean. Dokuz ayak tavana kadar uzanan duvarlarda dokuz sıra raf sıralanmıştı. Ön rafları tencere ve tavalar dolduruyordu ve onların arkasında un, şeker ve diğer kuru gıdalar, her birinin üzerinde küçük bir etiket bulunan büyük plastik kaplarda bekliyordu. Sağ tarafta duvara dayalı büyük bir derin dondurucu duruyordu.

Sean kileri inceledi, ayağını çevirdi, duvarı tekrar kontrol etmeye gitti ve geri geldi. "Nasıl?"

Parmaklarımı ona doğru salladım.

"Sihir." "Ama..."

"Sihir, Sean." İçeri girdim ve köşedeki raftan altmış litrelik devasa bir tencere aldım. "Onlardan bende birkaç tane var."

"Bütün bunları nereden buldun?"

"Bu han öksüz kalmadan önce gelişen bir yerdi. Çok sayıda misafir, çok sayıda büyük yemek demekti. Şimdi asıl soru cesetleri nasıl kaynatacağımız? Cesetlerin mutfağında olması pek hoşuma gitmiyor. Sanırım birkaç elektrikli ocak alıp arka verandadaki levhanın üzerine koyabilir ve tencereleri de bunun üzerine yerleştirebiliriz."

"Mhm." Sean ikna olmuş görünmüyordu. "Yeterince sıcak olacak mı, asıl soru bu."

"Bu riski göze almamız gerekebilir. Zaten düşük ısı istiyoruz."

Bana sıırıttı. "Çok ceset haşladın, değil mi?" "Hayır, ama çok fazla domuz eti yaptım."

"Altmış litre ısıtmak için çok fazla su demek." "Alternatifi ne?"

"Bir düşüneyim," dedi Sean. "O zaman ben Home Depot'a gidiyorum. Bir saat içinde dönerim. Biraz domuz pirzolası almam gerekiyor mu?"

"Hayır." Derin dondurucuyu açtım. Sean üç ayak yüksekliğinde, plastikle vakumlanmış domuz kaburgası kulesine baktı. Onları odun gibi üst üste yığmıştım.

Sean kaburgaları sindirmekte zorlandı. Belli ki bugün bir sürprizle çok fazla tokat yemişti.

"Tamam," dedi sonunda. "Isıracağım. Neden?"

"Canavar onları yemeyi seviyor."

"Bu her şeyi açıklıyor." Kapıya doğru döndü. "Sean, ne kadar paraya ihtiyacın var?"

Bana düz bir bakış attı. Öfke yok, kızgınlık yok, sadece bir hayır duvarı. "Bir saat içinde döneceğim." Kapıdan çıktı.

Sean Evans faturalarımı ödemeye başlamadan önce cehennem çiçek açardı. Parayı almasını sağladım. Sadece bu konuda akıllı olmalıydım.

Beast'e baktım. "Ortaklığımız hakkında ciddi şüphelerim var."

Beast cevap vermedi.

Yine de takipçi cesetleri hakkında bir şeyler yapmalıydım. Onları ikiye katlamak işe yaramazdı. Yine de sığmazlardı. Süpürgemi aldım ve sihrimi kullandım. Metal aktı ve kendini jilet gibi keskin bir pala bıçağına dönüştürdü.

İşler karışabilir.

Elli iki dakika sonra bir kamyon sesi duydum. Araç garaj yoluma çıkarken sihirli bir gümbürtü duydum... ve arka verandamda durana kadar evin etrafında, çimlerimin üzerinde yuvarlanarak ilerlemeye devam etti.

Arka kapıya doğru yürüdüm. Kapı benim için açıldı ve verandaya çıktım. Canavar beni takip etti. Home Depot'tan kiralanmış turuncu bir kamyon, kasası bana bakacak şekilde park edilmiş, çimlerin üzerinde bekliyordu. Kamyonun kasası parke taşı yığınlarıyla doluydu. Yanlarında çakıl torbaları, kum, dörtte iki, yanmaz tuğlalar... duruyordu. Sean ön koltuktan atladı, bagaj kapağını açtı ve elli kiloluk iki kum çuvalını hiç çaba harcamadan, sanki süt sürahisiymiş gibi aldı.

"Sıcak plaka planına ne oldu?"

"Biraz düşündüm ve bir, yeterince ısı üretmeyecek ve iki, pis kokuyu örtmek için ek ateşe ihtiyacımız var."

"Aha."

"Yangın yönetmeliğini kontrol ettim ve bu türden tüm ateş çukurlarının yangıcı herhangi bir yapıdan yirmi beş fit uzakta olması gerektiğini söylüyor. Bu veranda eve çok yakın, bu yüzden size yeni bir tane inşa edeceğim."

Ona gülümsedim ve süpürgeyle verandaya vurarak içinden bir sihir dalgası gönderdim. Beton levha yerden yükseldi ve çimlerin üzerinden kayd1. Yaklaşık otuz metre uzağa koydum. "Yeterince uzak mı?"

Sean
gözlerini
kırpıştırdı.

"Sean?"

İyileşti. "Elbette. Beni biraz işten kurtarır."

"Yardım ister misin?"

"Hayır, ben hallederim."

"Sen bilirsin. Ben gidip biraz limonata yapayım o zaman."

İçeri girdim ve cumbalı pencereye oturdum. Sean verandaya gitti, bir süre baktı ve sonra botuyla test etti. Tahmin edilebileceği gibi veranda olduğu yerde kaldı. Sean bunu düşündü.

Bu çok iyiydi. Sihrimle avluya uzandım.

Sean betonun üzerine çıktı ve ağırlığını döşemeye verdi. Avlu yere on beş santim battı. Sean sıçradı. Ürkmüş bir kedi gibi doğruldu, havada iki büklüm oldu ve çimlerin üzerine düştü. He-he! Verandayı tekrar yukarı kaldırdım.

Sean ona doğru bir adım attı. Avlu bir adım geriye kayd1. Bir adım daha attı. Avlu tekrar geri kayd1.

Sean eve doğru döndü ve pencerede beni gördü. "Kesin şunu!"

Güldüm ve limonata yapmaya gittim.

Yedinci Bölüm

Son Fransız ekmeği parçasını tavadan kurtarmak için bir spatula kullandım. Yapışmaz tavada biraz tereyağı erittim ve her bir parçayı altın sarısı bir renk alana kadar kızarttım. İşin püf noktası ekmeği tamamen kızartmak değil, her dilimin güzel bir altın kabuk oluşturmasına yetecek kadar kızartmaktı.

Birkaç diş sarımsağı soymuştum, bu yüzden bir tanesini aldım, tepesini kestim ve her bir dilim ekmeği karanfille ovmaya başladım.

Otel devraldığımda yaptığım ilk şey mutfağı çok daha büyük pencerelerle yenilemek, yeni aletler getirmek ve çatlamış ve yontulmuş beyaz fayans tezgahları değiştirmek oldu. Para sıkışıktı, bu yüzden kasap bloğu tercih ettim. Akçaağaç ahşabı mutfağa sıcak ve davetkar bir hava veriyordu ve evin bunu özümsemesi daha kolaydı. Hana getirilen her türlü yapı malzemesi eninde sonunda hanın bir parçası haline geliyordu. Han ahşap ve taş sentezleyebiliyordu ama bu çok fazla enerji gerektiriyordu ve ona temel malzemeleri sağlamak işleri çok daha kolaylaştırıyordu. Han çevresinden besleniyordu ama yaşam enerjisinin büyük kısmı misafirlerden ve benden geliyordu. Misafirler olmadan, enerjisini korumaya çalışarak uykuya dalıyordu ve bu olduğunda, bir han da diğer evler gibi çürüyor ve dağılıyordu. Gertrude Hunt'ı kış uykusundan uyandırmaya geldiğimde, o kadar uzun süredir uyuyordu ki, diş kaplaması çürümüş ve diş tesisatın çoğu ağaç köklerine yenik düşmüştü.

Gün tüm hızıyla devam ediyordu, öğleden sonra dışarısı altın sarısı ve güzeldi ve tezgahlar balla sırlanmış gibi parlıyordu. Adadaki görüş noktamdan caddeye bakan kuzey verandasını görebiliyordum. Orası takılmak için en sevdiğim yerlerden biriydi. Kanvas sandalyelerden birine oturur ve kitabımı okurdum.

Artık verandada bir tütsü ızgarası ve kocaman maşalarla donanmış Sean vardı. Beast ızgaranın yanında yatıyordu. Ona pırzola rüşveti vermişti.

Hakkını vermeliydim, adam nasıl ateş yakılacağını biliyordu. Pencereleri kapalı tuttum ama yine de ceviz dumanının baharatlı, keskin kokusunu alabiliyordum. Çocukluk gibi kokuyordu ve uzun, tembel yaz günlerini, barbekü, karpuz ve dondurmaları geri getirdi. Gözlerimi kapatırsam, dışarıda ızgara yapanın hak sahibi olma sorunları olan bir kurt adam değil de babam olduğuna kendimi neredeyse inandırabilirdim.

En iyisi de dumanın diğer tüm kokuları bastırmasıydı. Sean dün gece evin arkasında bir açık hava ateş çukuru inşa etmişti. Betonun zerine geniş bir daire çizmiş, sonra etrafına beton bloklardan bir duvar rmş ve odun eklemek için boşluk bırakmıştı. Daha sonra iini yanmaz tuğlalarla kapladı, havalandırma boşlukları bıraktı ve ızgarayı kurdu. Tencereleri kurduk, hortumdan su doldurduk ve gece boyunca pişmeye bıraktık. Ateş çukurundaki ceviz yongaları pis kokunun çoğunu bastırıyordu ama tencerenin yanında durursanız keskin ve zehirli bir koku alabiliyordunuz. Ama arka tarafa geçmek isteyen ziyaretçiler önce evin n tarafındaki Sean'ın mangalının yanından geçmek zorundaydı ve bir kez o mangalın kokusunu aldılar mı daha ileri gitmezlerdi.

Sean ızgaranın kapağını kaldırdı ve eti kontrol etti. Kot pantolon ve düz yeşil bir tişört giymişti. Tişört kaslı omuzlarını sarıyordu. Sean'ın kendine özgü bir gücü vardı; güçlü ama zayıf, hızlı ve esnekti ama zayıflığı yoktu. Esnek elik gibi.

Ve ona çok uzun zamandır bakıyorum.

Ekmeği bitirdim, buzdolabından bir kâse yumurta karışımı çıkardım ve ekmeğin üzerine sürmeye başladım, dilimleri güzel bir yeşil tabağa dizdim.

Paravan kapı çarparak açıldı ve Sean mutfağa girdi. "Bu kadar güzel kokan ne?"

Dumandan kokusunu bile nasıl alabiliyordu? "Al, bir tane i."

Sean tabaktan bir sandviç kaptı ve çıtırdıyarak ısırdı. "Mmm. Bunun içinde ne var?"

"Yumurta, Miracle Whip, sarımsak ve Fransız ekmeği."

"Yani yumurta salatası gibi. Tadı yumurta salatası gibi değil."

"Sarımsak ve ekmeğin yüzünden." Yeşil soğanı doğradım ve sandviçlerin üzerine serptim. "Kaburgalar nasıl?"

"Güzel. Hazır sayılıyoruz."

Sean bir sandviç daha almak için uzandı. Bıçağımı kaldırdım. "Kullanmak istemiyorsan beni tehdit etme," dedi. "Servis edilene kadar yemek çalma, ben de çalmak zorunda kalmayayım." Güldü ve ellerini yıkamaya gitti.

Limonata ve buzlu çay sürahilerini dışarıdaki masaya götürdüm. Sean sandviçleri, mısır koçanlarını, peçeteleri ve kâğıt tabakları getirmeme yardım etti. Kayley Henderson ve erkek arkadaşı Robbie kaldırımdan inip çitin yanında durdular.

"Siz barbekü yapan insanlar mısınız?" Kayley sordu. "Öyleyiz," diye onayladım.

"Kokusunu otobüs durağından bile alabiliyorduk." Robbie ızgaraya baktı.

Sean içeriden çıktı. Kayley'nin kaşları yukarı kalktı.

"Neden bize katılmıyorsun?" dedim. "Etrafta dolaşacak çok şey var."

"Teşekkür ederim!" Kayley cıvıldadı.

Yanımıza geldiler ve sandalyeleri çektiler. Bir süre sonra Caldenia da bize katıldı.

Sean ilk kaburgayı ızgaradan alıp tahta bir bloğun üzerine koydu. "Biraz dinlenmeleri gerek."

Caldenia Kayley'e davetkâr bir gülümseme armağan etti. "Çalışmaların nasıl gidiyor?"

Sonraki on dakika boyunca Cedar Creek Lisesi ile ilgili hikâyelerle eğlendik. Birisi bir başkasının erkek arkadaşını çalmış, birisi DEHB ilaçlarını satmış ve üç çocuk okul bayrağını çalarken yakalanmıştı. Ben değildim

O kadar büyüktüm ve yaşadıklarım onların saçlarını beyazlatırdı, ama tüm bunları duyduktan sonra liseyi bitirdiğime gerçekten memnun oldum.

Sean kaburgaları oydu ve masanın etrafında dolaştırmaya başladı. Ben de kendiminkinden küçük bir parça kestim. Lezzetliydi, tam kıvamında, tatlı ve keskin, biraz da acı.

"Hey, sen!" Margaret sokağa çıktı, Pomeranian cinsi köpeği küçük bir tüy yumağı gibi ayaklarının dibinde zıplıyordu. "Kayley, annen seni arıyor."

Kayley ayağa kalktı. "Yemeği yanımızda götürebilir miyiz?" Onlara el salladım. "Lütfen alın."

"Teşekkürler, Dina. Sandviçler harika." Çocuklar tabaklarını alıp kaçtılar.

Misha çitin etrafında koştu ve Beast onu kovaladı, iki küçük köpek bahçede daireler çizerek koştu.

"Bize katılın," diye davet etti Sean.

"Dina için yemek mi yapıyorsun?" Margaret gözlerini kocaman açtı. "Oooh."

"Çok tatlı bir çift olmamışlar mı?" Caldenia dedi ki.

Çatalımı ona saplama isteğime direndim. "Biz bir çift değiliz. Sean sigara içicimi tamir etti, biz de denemeye karar verdik."

"Orada bir ceset p i ş i r m i y o r s u n , değil mi?" Margaret sordu.

Neredeyse tabağımı kucağıma düşürüyordum. "Ne? Eeew!" Sean kaşlarını kaldırdı. "Bunu neden sordun ki?"

Margaret geldi ve sandalyeye oturdu. "Haberleri görmedin mi? Beşinci kanalı aç."

Birden içimde bir şeylerin çok yanlış gittiğine dair soğuk bir his belirdi. Ayağa kalktım. "Bana bir dakika müsaade edin."

Sean beni içeri, ön odaya kadar takip etti.

"Ekran," dedim. "Kanal beş."

Duvar açıldı ve monitör ortaya çıktı. Canlandı ve muhtemelen bir helikopterden çekilmiş, yukarıdan çekilmiş kırsal bir evin görüntülerini gösterdi.

"...Korkunç bir trajedinin yaşandığı yer," dedi bir erkek sunucunun sesi. "Ölü sayısı ne kadar Amy?"

Görüntüler bir araba yolunun önünde duran sarışın bir muhabire geçti. Arkasında, uzakta, polis arabaları tarafından kuşatılmış bir ev görünüyordu.

"Polis yetkilileri kırk iki ineğin tamamının öldürüldüğünü ve kısmen yenildiğini doğruladı Ryan. John Rook'un cesedinin durumu hakkında henüz resmi bir açıklama yok; ancak soruşturmaya yakın kaynaklar bize onun da hayvanlarıyla aynı kaderi paylaştığını söylüyor."

"Birinin onun vücudundan beslendiğini mi söylüyorsun?"

Amy kusacakmış gibi görünüyordu. "Öyle görünüyor Ryan. Ölümünden sonra parçalara ayrılmış ve bir kısmı ile inekler... pişirilmiş."

Neredeyse öğürecektim.

"John Rook'u birkaç gündür kimse görmemişti; uzun süredir ölü olabilirdi. Adli tabibin raporunu beklememiz gerekecek..."

Görüntülerin altında bir haber güncellemesi yanıp sönüyordu: yerel çiftçi ölü bulundu, hayvanları parçalanmıştı.

Dahaka olmalı. Ne kadar korkunç. Çiftçiyi öldürdü, pişirdi ve köpeklerine yedirdi. Onu durdurmak zorundaydım.

Sean telefonunu çıkarıp bir şeyler yazdı. "Buranın 10 milden daha az kuzeyinde."

"Ne düşünüyorsun?"

"Diyelim ki ben Dahaka'yım. Elimde bir avcı sürüsü var ve onları beslemek zorundayım ama bulunmak da istemiyorum. Avcıların muhtemelen çok fazla ete ihtiyacı olacaktır. Büyük ve etoburlar. Ben de sığır sürüsü olan bir çiftlik buldum. Günlerce saklanabileceğim kadar uzak bir yer. Çiftçiyi öldürdüm, ineklerini kesmeye başladım ve takipçilerimi bölgenin sınırlarında devriye gezmek ve kimsenin gelmediğinden emin olmak için kullandım. Tabii takipçiler köpek gibiyse, sıkılırlar ve ilginç bir şey bulana kadar daha uzaklara gitmeye başlarlar."

"Bizim alt bölgemiz
gibi." "Aynen öyle."

Ekranda katledilen sürünün görüntüsü tekrar belirdi. Midemi bulandırdı. "Kırk iki inek. Bu çok büyük bir et miktarı."

"Sızdırılmış bir fotoğraf buldum." Sean bana telefonunu gösterdi. Fotoğrafta çimlerin üzerinde kanlı bir inek leşi yatıyordu. Baş, sırtı ve bacakları sağlamdı ama midesi yoktu ve vücudun ön kısmı parçalanmış kırmızı dokulardan oluşuyordu.

"Yumuşak kısımlara yöneldiler. Savurgan. Bu bana ya onları çok iyi kontrol edemediğini ya da umursamadığını söylüyor."

"Her iki durumda da alternatif bir yiyecek kaynağı bulmak zorunda." O kaynağın tam olarak nerede olduğunu biliyordum. Ya daha fazla çiftliğe saldıracaktı ya da güneye, bize doğru gelecekti.

Ailelerle dolu bir alt bölgeye doğru.

Derin bir nefes aldım ve yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. İçeri girip neden bu kadar uzun sürdüğünü araştırmaya karar vermeden önce dışarı çıkıp Margaret ile sohbet etmemiz gerekiyordu.

*** **

Mutfak masasına oturdum. Kurt adam karşımda oturuyordu. Masanın üzerinde her biri küçük bir kivi büyüklüğünde, mükemmel yuvarlak iki ahşap küre duruyordu. Koyu renkli, çapraz spirallerden oluşan karmaşık bir desen tahtaya işlenmişti. Onları, avcılarının kemiklerindeki etler döküldükten sonra tencereden çıkarmıştık. Hanın toprakları her iki iskeleti ve onlarla birlikte iğrenç et suyu ve tencereleri de yutmuştu. Onları tekrar kullanmayacaktım.

İzleyiciler masanın yüzeyinde sessiz ve hareketsiz bir şekilde bekliyordu. Büyü yayılımı yok. Elektromanyetik sinyal yok. Sadece zararsız görünen iki tahta parçası. Ama büyümler onlara uzandığımda bir kıvılcım hissettim. İçlerinde kıvrılmıştı, canlı ve canlıydı, çiçek açabilmek için serbest bırakılmayı bekliyordu.

Etrafımızdaki han sessizdi. Caldenia üç yetişkin erkeği doyuracak kadar eti özenle mideye indirdikten sonra yatmaya gitmişti. Pencerelelerin dışında bir gün batımı

yanıyordu,

Teksaş'ın o görkemli günbatımlarından birinde, renkler kalınlaşıp canlanırken, uzun bulut şeritleri neredeyse mor bir gökyüzünde turuncu renkte parlıyordu. Canavar ayaklarımın dibinde uzanmış, Sean'ın verdiği bir kemiği kemiriyordu. Gün boyunca onun statüsünü görür görmez öldürmekten şüpheli olmaya, lezzetli ikramları olan ama güvenilmez bir adama yükseltmişti. Ondan bir kemik alabilirdi ama sevmek hâlâ söz konusu bile değildi.

Sean kürelere sakın bir ilgiyle baktı. "Onları aktive edebilir misin?"

"Evet."

"Takipçiler öldüğü için mi takip cihazları kendilerini kapattı?"

"Ben öyle düşünmüyorum. Taramalara göre basit görünüyorlar: aç, kapat."

"Yani dahaka onları kasten kapattı."

"Muhtemelen."

Sean arkasına yaslandı. "Onun yerinde olsaydım, bilmediğim bir yerde sıkışıp kalsaydım, köpeklerimin her zaman nerede olduğunu bilmek isterdim. Takip cihazlarını kapatmış. Saklanıyor ama bizden değil. Bu şeylerin gönderdiği sinyalle onu takip edebilecek birinden."

Yüksek sesle düşündüm. "Avladığı birinden saklanıyor olabilir."

"Ya da onu avlayan biri," dedi Sean.

Eğer biri bir dahaka avlıyorsa, bu kişi tepeden tırnağa silahlı, acımasız ve güçlü biri olmalıdır. Başka bir deyişle, kaçınmamız akıllıca olur. Ya da dost olacağımız biri.

Sean kürelerden birini aldı ve inceledi. "Ne kadar dahil olmak istediğine karar vermelisin."

"Biliyorum." Dahaka'yı kendi haline bırakırsak yine öldürecekti. Bundan hiç şüphem yoktu. Takip cihazlarını kapatmasının bir nedeni vardı ve kapalı kalmalarını isteyecekti. Eğer onları tekrar aktif hale getirirsek, yaptığı işi bırakır ve araştırmak için doğrudan buraya gelirdi. Ve sadece o değil, ama

Sinyalini alabilecek herhangi biri, avcı ya da av. "Onu görmezden gelebiliriz ya da ona bir hedef verebiliriz."

"Anlaştık." Sean sandalyesinde arkasına yaslandı.

Dahaka hana odaklandığı sürece, halkın geri kalanı bir şekilde güvende olacaktı. Onunla başa çıkmak için ülkedeki hemen hemen herkesten daha donanımlıydım. Ve eğer onları harekete geçirirsem, burada olmak zorundaydı. Hanın arazisinden uzakta pek işe yaramaz değildim ama çok daha zayıftım.

İzleyicilerin arazide aktif hale getirilmesi, bir han işletmenin temel ilkesine aykırıydı. Misafirlerin güvenliği her zaman sağlanmalıydı. Bu şeyleri açarsam Caldenia'yı riske atmış olurum. Ama dahaka insan öldürmeye kadar vardı. Bu konuda bir şeyler yapabilecek durumdaydım. Öte yandan, hanı hedef haline getirirsem komşularımı da riske atmış olurum. Onun dikkatini burada, en güçlü olduğum yerde, handa tuttuğumdan emin olmalıydım.

Annemle babamın portresine baktığımı fark ettim. Umutsuzca tavsiye isteyebilmeyi diledim. Gökten para yağmasını da bekleyebilirdim. Yalnızdım. Kimse bana yol göstermeyecekti. Rehberliğin işe yarayacağından bile emin değildim. Uygun hareket tarzını biliyordum: Elin kolun bağlı otur, hanı koru ve hiçbir şey yapma.

Birileri John Rook cinayetinin hesabını vermeliydi.

"Onlara ne oldu?" Sean sordu.

"Mmm?"

Portreye başını salladı.

Onları çok özlemiştim. Bunu ona söylemek muhtemelen iyi bir fikir değildi ama acı çekiyordum, yalnızdım ve bunun nedenini anlamasını istiyordum. "Ailemin Georgia'da bir hanı vardı. Çok eski ve çok güçlüydü. Çoğu han en fazla dört puan alır. Ailemin hanı beş puanla derecelendirilmişti. Gelişen, büyülü bir yerdi ve orada yaşamayı seviyordum. Ama üniversiteye gitmek istiyordum. İlk sömestrime iki ay kala kardeşimden bir mesaj aldım. Uzun bir yolculuktan sonra eve dönmüştü.

ve evi bulamadı. Her şeyi bıraktım ve geri döndüm. Kardeşimin yanında durdum ve eskiden hanın olduğu yere baktım. Ağaçlar, bahçe ve ev yok olmuştu. Sadece çıplak topraklı boş bir arsa vardı."

Arazi her türlü yaşamdan tamamen arındırılmıştı. Çimler bile yok olmuştu. İçimdeki o korkunç boşluk hissini hatırladım. Çocukken bir arkadaşımın evinde yüzmeye gitmişim ve havuza koştüğümüzda dibinde ölü bir kedi yavrusu görmüştük. Yavru kedi çitlere tırmanmış, havuza düşmüş, paniklemiş ve boğulmuş bir sokak kedisiydi. Kelly'nin babası küçük kediyi hayata döndürmek için çok uğraşmıştı. Ağzını temizlemeye çalışmış, göğsüne bastırmış ve hatta biz orada durup ağlarken onu baş aşağı tutmuştu ama yavru kedi ölmüştü. O boş arsayı görmek de böyle hissettirmişti, korkunç ve son. Orada korkunç bir şey olmuştu, geri dönüşü olmayan bir şey ve bunun ayak izi kalbimin hızlanmasına neden olmuştu. Endişe, korku ve bunu tersine çevirmek, bir şekilde zamanı geri sarmak ve olanları geri almak için duyduğum umutsuz ihtiyaç beni yakalamıştı ve midemi eskiden ön bahçemiz olan çıplak toprak parçasına boşalttıktan sonra bile bırakmadı.

"Nereye gitti?" Sean sordu.

"Kimse bilmiyor."

"Ailenin hiç düşmanı var mıydı?"

"Çoğu insan gibiydiler: uzak durdukları bazı tanıdıkları vardı ve bu tanıdıklardan bazıları onları sevmiyordu, ama düşman olarak görebileceğim kimse yoktu. Han ortadan kaybolduktan sonra kardeşimle birlikte tanıdığımız herkesle konuştuk. Elimiz boş döndük."

"Onları aradın mı?"

"Yaptım." İki yılını onları arayarak, bir yılını da amaçsızca sürüklenerek geçirmiştim, çünkü kendimle ne yapacağımı bilmiyordum.

"Peki ya kardeşin?"

"Klaus? Hâlâ dışarıda, arıyor." Klaus her zaman bir gezgin olmuştu ve asla pes etmemişti. Ben de pes etmemiştim. Portreye başımı salladım. "Kız kardeşim evlendi ve taşındı ama kardeşimin aramaktan vazgeçeceğini hiç sanmıyorum. İşte bu yüzden hanın notu çok önemli. Ne kadar çok puan kazanırsak, o kadar çok insan ziyaret edecek. Bir gün bu han gelişecek ve bu kapıdan geçen her misafir annemle babamın portresine bakmak zorunda kalacak. Sonunda onlardan biri tepki verecek ve ben de tekrar bakmaya başlayacağım."

İki iz sürücü önümdeki masanın üzerinde bekliyordu. "Ailen ne yapardı?" Sean sordu.

"Bilmiyorum. Bir şeyler yapacaklarını biliyorum. Dışarıdan gelen birinin mahallelerindeki insanları öldürmesine asla müsamaha göstermezler." Sean'a baktım. "Eğer kefaletle serbest kalacaksan, şimdi tam zamanı."

"Ben varım," dedi. "Koşul yok, şart yok. Gezegenime gelip kemiklerimizi köpek oyuncağı olarak kullanamayacak."

İzleyicilere uzandım ve elimi üzerlerinden geçirerek gücümle küçük büyü alevlerini kıvılcımlandırdım. Kürelerin üzerindeki spiral çizgiler kiremit kırmızısı renginde parladı. Nefesimi tuttum. Küreler birbirinden ayrıldı, ahşap parçalar bir Rubik Küpü gibi dönmeye başladı. İzleyiciler kendilerini yeniden hizaladılar, spiraller kendilerini eşmerkezli daireler halinde düzenlediler ve sabit bir büyü nabzı yayarak hareketsiz kaldılar.

Sean ve ben birbirimize baktık.

"Sanırım bu kadar," dedi.

"Patlamalarını mı bekliyordun?" Biraz bekliyordum.

"Aklımdan geçti." Sean arkasına yaslandı. "Bu gece ortaya çıkma ihtimali çok yüksek."

"Geceyi burada geçirmek ister misiniz?"

"Bence bu akıllıca olur. Komik bir şey yapmayacağıma söz veriyorum. Tabii sen istemezsen." Kurt bana göz kırptı.

"Şunu açıkça belirteyim: Bir şey yapmaya kalkarsanız kendinizi, sizin bile kıramayacağınız çelik kablolarla metal bir masaya bağlanmış olarak bulursunuz."

Gözlerinde şeytani bir ışık parladı.

"Yapma," diye uyardım onu.

Ellerini kaldırdı, avuç içleri yukarı bakıyordu. "Ben bir melek olacağım."

Ha-ha. Doğru. "Oda için tercihleriniz nelerdir?" Temiz ve sade bir şey isterdi. Muhtemelen kırsal bir dokunuşla daha çok ev gibi ve daha az Spartan kışlası gibi hissettirecek. Kıkırdaması için onu Romantik Yatak Odası'na koyabilirim. Gölgeleli yatağı gördüğünde yüzündeki ifade paha biçilemez olurdu. Duvarları üst kata taşımaya, odayı şekillendirmeye ve mobilyaları depodan çıkarmaya başladım. Aklımda bir şey vardı.

Omuz silkti. "Fazla bir şeye ihtiyacım yok. Bir yatak. Bir banyo iyi olurdu. Temiz olduğu sürece."

Ona ters ters baktım. Bir hancıya beş kelime ya da daha azıyla nasıl hakaret edilir...

"Ne?"

"Hayır, çok pis ama çürümüş yiyeceklerin ve yatağın altındaki ölü fahişelerin seni rahatsız edeceğini düşünmedim." Oda neredeyse bitmişti.

"Daha kötülerinde de uyudum."

Bitti. Ayağa kalktım. "Benimle gel."

Onu merdivenlerden çıkarıp sağdaki ikinci yatak odasına götürdüm ve kapıyı açtım. Önümüzde kare şeklinde geniş bir yatak odası uzanıyordu. Duvarları ve tavanı kaplayan çok hafif, budaklı kızılâğaç ahşap paneller, rustik bir kütük kabin yanılsaması veriyordu. Rastgele bir tahta bloğundan kabaca kesilmiş gibi görünmeyi başaran cilalı bir yatak başlığına sahip büyük, sade bir yatak, beyaz çarşafli yumuşak bir yatağı, küçük bir yastık ordusunu ve adaçayı renkli bir yatak örtüsünü destekleyen bir duvara yaslanmıştı. İki yan sehpa, bir şifonyer ve yatak başlığıyla aynı tarzda olan ama aynı takımın parçası olmadığı belli olan bir kitaplık odayı tamamlıyordu.

"Güzel," dedi Sean.

"Banyo sağınızda." Başımı salladım.

Neredeyse yatak odası kadar büyük olan banyoya doğru yürüdü, bahçe küvetine, duşa baktı ve küçük pencerelerin önünde durdu.

"Burası kocaman bir banyo," dedi.

Banyolar benim en sevdiğim şeydi. "En azından temiz."

Döndü. Gözleri kısıldı. "Evin güneydoğu tarafındayız. Yolu görebiliyorum."

"Evet."

"Evinizi dışarıdan incelemek için çok zaman harcadım."

"Aha." Nereye gidiyordu?

"Bu banyonun olduğu yerde yan yana üç kemerli pencere ve küçük bir balkon olduğunu biliyorum." Sean küvete ışı k girmesi için alt alta yerleştirilmiş iki küçük, dikdörtgen pencereyi işaret etti.

"Siz yıkanırken insanların sizi tüm çıplaklığınızla görebilmesi için kemerli büyük bir pencere isterseniz, bunu ayarlayabiliriz."

"Dina," diye hırladı.

"İnsanlar fiziğın kanunları olduğunu söyler," dedim ona, yatak odasının kapısına doğru yürürken. "Ben onları bir dizi esnek kural olarak görmeyi tercih ediyorum."

Sean beni dışarı kadar takip etti. Yatağın karşısındaki duvarda dü z ekran bir televizyon yavaşça belirdi. Tavandan bir kumanda fırladı ve Sean refleks olarak onu yakaladı.

"Kaldığın için teşekkürler Sean," dedim ona. "Burada olmana sevindim. Mutfağın nerede olduğunu biliyorsun, bu yüzden gecenin bir yarısı acıkırsan yemek yiyebilirsin. Başka bir şeye ihtiyacın olursa lütfen bana haber ver."

Ağzını açtı, fikrini değıştirmiş gibi kapattı ve "Elbette" dedi.

Dışarı çıktım ve kapıyı kapattım. Uzun bir duş alıp saçımdaki tüm dumanı temizlemem gerekiyordu.

İki saat sonra Beast havladığında yatağımdaydım, kitap okumaya devam ediyor ve Sean'ın üç oda ötede olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyordum. Birkaç saniye sonra bir arabanın gelip otelin önünde durduğunu duydum. Pencereyi kontrol ettim. İki Hummer bizim sokağa park etmişti. Kapılar açıldı ve araçlardan trençkotlu iri yarı adamlar çıktı.

Hmm. Ve sen kim olabilirsin?

Dışarıdaki son adam aracın içine eğildi ve beze sarılı uzun bir şey çıkardı. Şansım yaver giderse, bu bir füze rampası olacaktı. Üç, iki, bir... içinde patlatılmaya hazır olun.

Adam doğruldu, paltosu değişti. Uzun siyah saçları döküldü.

Bir hükümet ajanı değil. Son kontrol ettiğimde, ne FBI ne de CIA ajanlarının uzun bukleli saçlara sahip olmasına izin vermiyordu.

Adam yükünü bir başkasına verdi, birkaç tane daha çıkardı ve arabanın kapısını kapattı. Adamlar sanki görünmez bir işarete uymuş gibi durdular ve başlarını eğdiler, ellerini birleştirdiler, kollarını dirseklerinden büktüler, sanki ellerini dua eder gibi tutuyorlardı. Gözlerimi kıstım. Ellerin parmakları bitişik, avuç içleri açık, başparmakları ve serçe parmakları birbirine değiyor ve yatay olarak tutuluyordu. Kutsal Piramit. Yakaladım seni.

Sütyenimi kaptım ve dolaptan koruyucu bornozumu çıkardım. Konuşmak isteyeceklerdi ve resmiyete çok önem veriyorlardı ve gerçekten giyinmek için zamanım yoktu.

On saniye sonra koridordan aşağıya indim, üzerimde uzun gri bir bornoz, elimde süpürge vardı. Sean çoktan odasından çıkmış ve giyinmişti.

"Kim onlar?"

"Kutsal Kozmik Anokrasi. Hangi Ev olduğunu bilmiyorum."

"Bu bana hiçbir şey anlatmıyor. Peki sen neden bir keşiş gibi?"

"Okuman için sana bir kitap almalıyım." Merdivenlerden aşağı indim. "Şanslıysak, sadece silahlı adamlar olur. Eğer yanlarında bir şövalye varsa işler karışabilir."

"Ne kadar karmaşık?" Sean sordu. "Çok karmaşık."

Büyü, bölgemin sınırında birinin durduğunu haber veriyordu. Araziye girmediler. Sadece orada olduklarını bana bildirdiler. İyi bir işaret.

Kapıya ulaştım.

"Dina," dedi Sean. "Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmem gerek."

"Vampirler," dedim ona. "Lütfen konuşmayı benim yapmama izin verin."

Sekizinci Bölüm

Dışarı çıktım ve kıvrımlı patika boyunca altı vampirin beklediği çimenliğin kenarına doğru yürüdüm. Sean beni takip etti. Silahlı adamlar bizi izliyordu. Hepsinin boyu 1.80'in üzerindeydi, hepsinin trençkotlarının altında aynı kare çıkıntılar vardı, bu da onları vatkalarını giymiş futbolculara benzetiyordu. Syn-armor. Şaka yapmıyorlardı.

Afiş yok. Tuhaf. Genelde bir pankartları olurdu.

"Protokol silahlandırıldı," diye mırıldandım. "Maksimum tehdit seviyesi." Ev savaşa hazırlanırken arkamdaki şeyler kayıyordu.

Kutsal Kozmik Anokrasi'yle uğraşmayalı uzun zaman olmuştu ve o zamanlar bana destek olacak ailem vardı. Şimdi ise desteğim, ani kararlar vermeye ve bunları maksimum güçle uygulamaya eğilimli, ne yapacağı kestirilemeyen bir kurt adamdı.

En büyük vampir diğerlerinin önünde duruyordu. Geniş omuzlu, iri yarı bir adamdı; kahverengi ve gri saçları sırtından aşağı dökülüyordu. Kısa bir sakal kare çenesini izliyordu. İnsan erkekleri yaşlandıkça irileşmeye meyilliydi. Vampirler için bu süreç daha da belirgindi: daha kaslı ve kırışmış olurlardı. Şu anda bana bakan kişi altmışına yaklaşmış olmalıydı. Ve sırtı sokak lambasına dönük durduğu için onu net olarak göremiyordum.

Süpürgeye bir büyü darbesi gönderdim. Sapın üst kısmı yumuşak bir mavi renkte parladı. Vampirin gözleri ışığı yakaladı ve bir kaplanın irisleri gibi soluk kırmızı parlayarak geri yansıttı. Süpürge'nin mavi ışığı, güçlü göğsünün hatlarına göre şekillendirilmiş zırhının üzerinde oynayıyordu. Gizlice koyu kırmızıyla parlayan glifleri aradım. Rütbesi kabaca Şövalye Çavuş anlamına geliyordu. Kötü haber.

Hanın sınırına yaklaşık on beş santim kala durdum. Başka bir vampir öne çıktı ve bir tüp çekti, Elinde yatay olarak göz hizasında tutuyor. Koyu renkli

Kırmızı kumaş açıldı, neredeyse çimenlere değecekti. Ah. Afiş buradaydı.

Kırmızı kumaşın üzerine büyük dişleri ve vahşi gözleri olan bir yırtıcı hayvan kafası altınla işlenmişti. Ayı ile kılıç dişi arası bir şeye benziyordu.

"Krahr Hanesi!" diye bağırdı sancaklı vampir sessizce.

"Krahr," diye nefes verdi diğer dört vampir ve bana ters ters baktı.

Genellikle evlerinin adını avazları çıktığı kadar bağırarak korkutmaya çalışırlardı... Oh. Dikkat çekmemeye çalışıyorlardı. Gülmemek için dudağımı ısırdım. Daha önce hiç bana fısıldanan bir gözdağı girişimi olmamıştı.

"Gertrude Hunt Krahr Hanesi'ni selamlıyor ve cesur savaşçılarına konukseverliğini sunuyor," dedim. Protokol önemliydi. Herkesi medeni tutuyor ve karın deşme olaylarını en aza indiriyordu.

"Krahr Hanesi hancıyı selamlıyor," dedi yaşlı vampir. "Size kötü niyet beslemiyoruz."

"İçeri gelmek ister misiniz?" Ben sordum.

"Üzülerek reddetmek zorundayız," dedi yaşlı vampir. "Ben Lord Soren, Rok'un oğlu, Gartena'nın oğlu, Nur Kalesi'nin Baronu." "Dina Demille, Gerard ve Helen'in kızı. Lordum, Neden trençkot giyiyorsunuz?"

"Uyum sağlamalıyız," dedi. "Bu gizli bir operasyon."

Gülme, gülme, gülme... "Hava çok sıcak," dedim. "Trençkotlar soğuk hava giysileridir."

Sean boğazını temizledi. "Teksas sıcağında siyah Hummer'lardan inen yarım düzine iri kıyım trençkotlu adam mı? Gösterişli değil de gizli demek istediğine emin misin?"

Lord Soren'in gür kaşları bir araya geldi. "Sıcak havalar için bir alternatif var mı?"

"Yağmur pançosu," dedi Sean. "Eğer yağmur yağıyorsa. Aksi takdirde, büyük boy futbol formaları ve kasklar en iyi seçeneğinizdir."

"İçeri girmek istemediğinize emin misiniz?" diye sordum.

"Hayır, doğrudan konuya gireceğim: Konuklarınızdan biri için geldik."

Demek böyle. "Lordum, eğer Krahr Hanesi misafirlerimin güvenliğini tehdit etme hakkını kendinde görüyorsa, korkarım ki yeterince insan gücü getirmemişsiniz."

Vampirler silahları, kılıçları ve baltaları kapıştılar. Sessiz bir vızıltı kan bıçaklarının hazırlandığını haber veriyordu. Çalıştırıldığında, bir kan bıçağı ahşap bir telefon direğini kesebilirdi. Bunun olduğunu görmüştüm.

Süpürgeyi çimenlerin içine daldırdım. Patlama panjurları yerine oturdu, silahlar görüş alanıma girdi ve büyü etrafımda çalkalanarak bornozumu karıştırdı. Yanımdaki Sean gerildi, gözleri yırtıcı, yüzü sertti.

"Bekle." Lord Soren kollarını kaldırdı. "Benimle yürüyecek misin?"

"Nasıl isterseniz." Uzaklaşmak onları hedef alma yeteneğimi azaltmadı.

Sınır boyunca yürüdük, o kendi tarafında ben kendi tarafımda.

"Dahaka'yı arıyoruz," dedi.

"Neden?"

"Bu özel bir Meclis meselesi. Bir onur meselesi. Ona bir kan borcumuz var ve her zaman hesaplaşırız."

Dahaka birini öldürmüştü. Önemli birini. "Bu bir intikam görevi mi?"

"Bu özel bir mesele," diye tekrarladı Lord Soren. "O korkunç bir yaratık. Onu ortaya çıkarın ve bu iş bitsin."

"Bunu yapamam." Hadi, bana onu neden istediğini söyle. "Şiddete başvurmak istemiyorum."

"Lord Soren, siz üyeleri kurbanlarını boyunlarından ısırarak öldüren yırtıcı bir türden geliyorsunuz. Herhangi bir zamanda Kutsal Anokrasi Evleri arasında devam eden en az beş askeri çatışma var. Bana syn-armor giyerek geldin ve baltanı hazırladığını duydum. Bilinçli olarak şiddete başvurmak zorunda olmadığınızı iddia ediyorum. Bu sizin varsayılan tepkiniz."

Lord Soren durdu ve bana baktı. "Silah altında beş adamım var. Hepsi de tecrübeli emektarlar."

"Süpürgem, han ve alfa soyu kurt adamım var."

Lordum Soren bakışlı at Sean, kim engellenmiş ve Beş vampir, kollarını göğsünde kavuşturmuş. "Gerçekten mi?"

"Evet."

Lord Soren'in yüzü düşünceli bir hal aldı. Sean süpürgemden ya da evimden daha büyük bir etki bırakmıştı. Belli ki alfa soyu kurtadamlar hakkında benden daha çok şey biliyorlardı.

"Eğer bir şey başlatırsak, bu gürültülü ve kanlı olacaktır. Tespit edilmekten kaçınmak istiyoruz ama burası bizim gezegenimiz değil. Sizi ezip geçeceğiz ve gideceğiz."

"Deneyeceksin."

"Kendinizi savunmayı başarsanız bile, sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaksınız."

O haklıydı. Çok dağınık olacaktı.

"Dünya tarafsız bir yerdir," dedim ona. "Eğer provokasyon olmadan bana saldırırsanız, Meclis Evinizin hizmetlerimize erişimini iptal edecektir. Eminim Krahr Hanesi, seyahatinizdeki gecikmelerden faydalanmak isteyecek düşmanları olan güçlü bir Hanedir."

Üzerime abandı. Bu hoşuna gitmedi, değil mi?

"Dahaka'yı teslim ettiğinizi kimsenin bilmesine gerek yok."

Kaşlarımı kaldırdım. "Şerefimden ödün vermemi mi öneriyorsun?"

Lord Soren durakladı. Onu köşeye sıkıştırmıştım. Onur, bir vampirin rahatça ödün verebileceği bir kavram değildi. Özellikle de bir şövalyenin.

"Eğer onun misafirperverliğini geri çevirirseniz, artık sizin misafiriniz olmayacaktır."

"Misafirlerimizi kapıya gelen ilk silahlı kişiye teslim etmiyoruz."

Lord Soren bunu uzun bir süre düşündü. "O zaman kamp kuralım ve o gidene kadar hanı gözetleyelim."

Bana hiçbir bilgi vermedi. Buna bir son vermenin zamanı geldi. "Bu oldukça faydasız olur, lordum, çünkü o bir

Misafir."

"Benimle oyun oynama. İzleyicilerinin sinyallerine kilitlenmiş durumdayız."

"Bu izleyiciler mi?"

Cebimden iki takip cihazını çıkardım.

"Açıkla," diye homurdandı Lord Soren.

"Ona emir verme," diye seslendi Sean.

Kurt adam işitmesi. Beklediğimden çok daha hassas.

"Açıklayın lütfen," dedi Lord Soren.

"Dünya vatandaşlarını, çiftlik hayvanlarını ve av köpeklerini öldürüyor. Komşularımın köpeklerini öldürdü, ben de misilleme olarak onun takipçilerini öldürdüm."

Lord Soren durumu düşündü. "İzleyicileri etkinleştirdiniz. Neden?"

"Onu yakınına çekmek için."

"Bu senin tarzın değil. Sen tarafsızsın."

"Lord Soren, ben çok özel bir müşteri kitlesine hitap eden özel bir han işletiyorum. İşleri diğer hancıların yaptığı gibi halletmiyorum. Siz ve adamlarınız bize katılabilir ve o gelene kadar bekleyebilirsiniz."

Lord Soren adamlarına, Sean'a ve tekrar bana baktı. "Hayır. Dediğim gibi, işin içinde Hanedan'ın onuru var. Bunu tek başımıza halledeceğiz."

Söyleyebileceğim her şey onun onurunu, Hanedanının onurunu, adamlarının onurunu ve onların ebeveynlerinin ve ebeveynlerinin ebeveynlerinin onurunu zedelemek olarak algılanacaktır... "Bu sizin ayrıcalığınız lordum."

Lord Soren elimdeki iz sürücüleri inceledi. "Krahr Hanesi iz sürücüleri sizden satın almak istiyor."

"Bir tanesini vermeye hazırım." "Olur," dedi. "Fiyatını söyle."

Elimi sınırın üzerinde tuttum ve bir izleyiciyi avucuna bıraktım. "Bir iyi niyet jesti, lordum. Belki bir dahaki buluşmamızda tartışmamızı

tehditlerle. Sizden sadece komşularımı savaşıınıza dahil etmemenizi rica ediyorum."

Gözlerini kırptırdı ve eğildi. "Öyle olacak."

Lord Soren, içinde bir takip cihazı olan elini kaldırdı ve dişlerini gösterdi. Bir santim uzunluğundaki dişleri sokak lambasının ışığında parlıyordu. Vampir silahları sanki sihirle yok oldu ve silah arkadaşları orak dişlerini göstererek ona sırtttı.

Sean'a döndü. "Bu bizim avımız. Sen karışma."

"Keyfinize bakın," dedi Sean.

Yanına gittim ve Hummer'larına doluşup kuzeye, caddeye doğru hızlanmalarını izledik.

"Arkamı kolladığınız için teşekkür ederim," dedim. "Sorun değil. Vampirler, ha?"

"Mhm."

"Bir kalp atışı duydum ve içlerinden birinin terlediğini gördüm. Onlar ölümsüz değil."

"Hayır, onlar insanların yırtıcı bir türü. Bizler durumsal yırtıcılar ve hepçilleriz. Onlar etobur."

"Cesetlerle nasıl karıştırılıyorlar?"

"Kalın bir derileri var. Yüzleri kızarmaz, vücut ısıları bizimkinden daha düşüktür ve dudaklarının ne kadar solgun olduğunu gördünüz. Ayrıca gezegenimizde mahsur kalacaklarını ve alınmak için uzun süre beklemek zorunda kalacaklarını bildiklerinde kendilerini tabut benzeri modüllerde staz haline sokma eğilimindedirler. Bazen bu modülleri gömüyorlar çünkü kazara bulunmak istemiyorlar."

Eve doğru geri dönmeye başladık.

"Bu yürüyen bir cesetten çok uzakta," dedi Sean.

"Efsaneler kontrolden çıkma eğilimindedir. Dolu havada uluyor musun

ve yutmak için kızları çalmak mı?"

"Bakireye göre değişir," dedi.

Benimle flört mü ediyordu? Yutmak flört etmekle pek uyuşmuyordu ama ses tonu uyuşuyordu. Kurtadamlar böyle mi flört ederdi? Hey, bebeğim, eğer bir kızı öldürüp etini yemem gerekseydi, bu sen olurdun...

"İnsana benziyorlar." Sean başını salladı.

"Bize benziyorlar. Türlerimiz uyumludur. Vampir-insan melezleri olmuştur."

Döndü ve bana baktı.

"Kurt adam-insan melezleri var." Omuz silktim. "Temel gen seti aynı..."

Acı dolu bir uluma geceyi böldü. Kuzeyden geliyordu.

Sean sese doğru döndü. Bulanıklaştı ve aniden onun yerine bir canavar yükseldi. Uzun boylu, kaslı, devasa omuzlu, yoğun, koyu gri bir kürkle kaplıydı. İnsandan çok kurda benzeyen ve devasa çenelerle donatılmış büyük, kare biçimindeki kafası kalın, kaslı bir boynun üzerinde duruyordu. İki inç uzunluğunda pençelerle donanmış elleri kafamı içine alabilirdi. Çok büyüktü. Anılarımdaki kurtadamlar onun yanında çocuk gibi kalırdı.

Saf içgüdüden doğan korku beni sardı. Dizlerim titredi.

Hırladı, gözleri kehribar renginde parlıyordu. Derinden gelen bir ses duyuldu. "Burada kal."

"Sean!"

"Burada kal!"

Çimenlikte inanılmaz bir hızla koştu, tek bir sıçrayışta çitleri aştı.

*** **

İçimdeki her şey onun peşinden gitmek için çılgık atıyordu. Ama şiddet bu kadar yakınken, korumam gereken bir han vardı.

Kıpırdamadan durdum, gecenin sesini dinlemeye çalıştım. Kasvet, alt bölüm sokaklarını boğuyordu.

H a d i, Sean. Yaralanma ve oradan çık. Birisi polisi arayacak.

Eğer onu tutuklarsa, kefaletle serbest bırakırım.

Sağ taraftan hafif bir sıyrık sesi geldi. Döndüm ve sokağın karşısındaki evi taradım. Camelot Yolu'na bakan tarafı bana dönüktü. Çalıların altındaki karanlığa baktım ve herhangi bir hareket belirtisi aradım.

Hiçbir şey.

Karanlıktan bir şey beni izliyordu. Onu göremiyordum ama oradaydı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bakışlar üzerime bastırıyordu, sanki bir jilet yavaşça sinirlerimi kesiyordu.

Süpürge elimde akarak, biri üstte diğeri altta olmak üzere iki uzun, kılıç benzeri bıçak oluşturdu.

Göster

kendini. Hiçbir

şey.

En azından Beast içeride kilitliydi. İhtiyacım olan son şey onun zarar görmesiydi.

Karanlığın içinde bir yerlerde bir şey sıçramaya hazırlanırken kaslar gerildi ve bağlar gerildi. Neredeyse hissedebiliyordum.

"Ateş etmeyin," diye fısıldadım. Han onaylarcasına gıcırdadı. Ne kadar az gürültü, o kadar iyi.

Alt bölümün derinliklerinde bir köpek havladı.

Karanlık, görünmez şeytani gözlerle bana bakıyordu. Dizlerim titredi. İçimdeki tüm kaslar sıkıştı. Bu benim ilk göğüs göğüse dövüşüm değildi ama sapık hariç, bu tür bir saldırıya hiç tek başıma karşı koymamıştım. Annem, babam ya da kardeşlerim hep yanımdaydı.

Şimdi korkmanın sırası değildi. Ne yaparsam yapayım işe yarayacaktı. İşe yaramak zorundaydı. Bu yüzden pratik yaptık.

Göster kendini.

Çalıların altındaki karanlığın içinden bir takipçi fırladı ve yolun karşısına öyle hızlı koştu ki bir bulanıklıktı, sonra çitin üzerinden atladı. Tüm düşünceler dehşet dolu bir izdihamla kafamdan uçup gitti. Süpürgemi döndürdüm, tıpkı antrenmanda olduğu gibi ona doğru döndüm.

Takipçi havada uçarak bana doğru savruldu.

İlk bıçak takipçinin göğsünü kesti. Sıçrayışı onu ileri taşıdı. İkinci bıçağım böğrünü kesti. Takipçi yere düştü. Hanın kökleri çimenlikten dışarı fırladı. Uzun odunsu dallar sapığı kavradı ve onu tuttu.

bir saniyeliğine hareketsiz kaldı. Mızrağımı döndürdüm ve kafasını kestim. Yaradan beyaz bir sıvı fışkırdı.

Soldan ikinci bir takipçi fırladı ve çitleri aştı. Tam sıçrayacakken döndüm ve karnını kestim. Soluk kan uçtu ve en yakın meşe ağacının gövdesine sıçradı. Takipçi yere düştü, doğaüstü bir sesle hırladı ve bana saldırdı. Hamle yaptım ve bıçağı göğsüne sapladım. Metal, eti olgun bir meyveyi kesen bir bıçak gibi kesti. Sapık, mızrağıma saplanmış ama hâlâ beni pençelemeye çalışarak homurdandı.

Üçüncü bir canavar hana doğru saldırdı, dörtnala yola indi. Üçüncüsünden önce ikincisinden kurtulmam gerekiyordu.

Süpürgeye bir büyü darbesi gönderdim. Süpürgenin bıçağı bir düzine sivri uca ayrıldı. Sivri uçlar takipçinin göğsünden girip sırtından çıktı, jilet gibi keskin uçları soluk maviyle parlıyordu.

Takipçinin nefesi kesildi ve gevşedi.

Süpürgeyi vücudundan çekip çıkardım ve sivri uçları geri çektim. Üçüncü takipçi neredeyse bana ulaşmıştı.

Kaslı ve tüylü bir vücut yola atlayarak takipçinin yolunu kesti. Sean. Zırhlı bir figür omzunun üzerinden itfaiyeci tarzında sarkıyordu.

Sapık suçladı.

Kurt adam yaratığı ayaklarından tutup havaya kaldırdı ve pençeli kocaman bir eliyle canavarın boğazını sıktı. Sean yüz kiloluk canavarı bir kez salladı, kırbaç şaklatır gibi şiddetli ve keskin bir hareketti bu. Bir şey kırıldı. Takipçi gevşek bir şekilde asılı kaldı. Başı yana doğru sallanıyordu.

Az önce bir sapığı tek elle öldürdü. Tamam. Gelecek için iyi bir bilgi, özellikle de onu tekrar tehdit etmeye karar verirsem.

Sağ taraftan yaklaşan bir arabanın motor sesi gümbürdedi.

"Sean!"

Kurt adam takipçiyi çimlerimin üzerine fırlattı ve eve doğru koşmaya başladı. Her ihtimale karşı sapığın cesedini bıçakladım ve bir meşenin arkasına geçtim. Sean kapıya doğru eğildi.

Araba ışıkları geceyi aydınlatıyordu ve yalnız bir kamyon yanımdan geçip yoluna devam etti.

Vay be. "Cesetleri emniyete alın."

Ev onları altına çekerken takipçilerin altında çukurlar açıldı. Elimdeki silahı süpürgemin içinde eriterek kapıya doğru koştum.

*** **

Sean içeride vampiri masanın üzerine yatırdı. Gümüşle dokunmuş kahverengi yelesi kenarından dökülüyordu. Lord Soren. Olamaz.

"Konsol," diye emrettim.

Yerden ince bir sap üzerinde mantar gibi bir iletişim konsolu çıktı. Pürüzsüz metal yüzeyinde mavi simgeler parlıyordu.

"Ne oldu?"

"Pusuya düşürüldüler." Sean zırhı çekti. "Onlara sert vurmuş. Araçlardan biri tamamen hurda metal yığınınna dönmüş, sanki bir şey onu dondurmuş ve sonra da parçalara ayırmış. Diğerleri bir hendeğin içindeydi."

Bir şey gürlledi, ısıklık çaldı ve bunun Lord Soren'in nefesi olduğunu fark ettim.

Sean zırhı tekrar çekiştirerek neredeyse yüzükoyun yatan vampiri masadan kaldırdı. "Ben oraya vardığımda araçları çukurdaydı ve iki takipçi onu sürükleyerek götürüyordu. O sert yaşlı bir piç. Diğerleri onu yakalamadan önce iki kişiyi öldürdü. Bulduğum tek kişi oydu. Dina, kanaması var. Bu lanet zırhı nasıl çıkaracağız?"

"Yapamayız. Genetik olarak ona kilitlemiş. Bilinci açılmadıkça ya da kan bağı olan biri ortaya çıkmadıkça, elimiz kolumuz bağlı. Onu iyileştirebilirim ama zırh üzerindeyken olmaz."

"Kesemez miyiz?"

Başımı salladım ve ayarları yaptım. "Bu yüzden insanlar onları kazıklarla öldürüyor. Efsanelere göre

başladı, küçük bahçe kazıklarını kastetmediler, keskinleştirilmiş bir dörde dört demek istediler. Eğer silahlı bir adam olsaydı muhtemelen yapabilirdik ama o bir şövalye. Zırhı güçlendirilmiş."

"Yani öylece ölecek mi?" Sean bana inanamayarak baktı, gözleri parlıyordu.

"Eğer yardım edebilirsem, hayır."

Sonunda konsolu fark etti. "Ne yapıyorsun?"

"Biz zırhı çıkaramayız ama diğer vampirler çıkarabilir. Buraya çok hızlı geldiler, yani ya bir yerlerde bir geçit var ya da yörüngede bir gemileri var."

"Ve bu bir çıkarma işlemi olduğuna göre, uzun süre kalmayı planlamamışlardır," dedi Sean. "Her iki durumda da, onu koruması için birini bırakmış olmalılar."

"Aynen öyle. Vücudunda bir Ev arması olmalı. Üzerinde dişleri olan bir panter-ayı olacak."

Sean zırhtan bir arma koparıp bana uzattı. Yaklaşık bir not kartı büyüklüğündeydi. Dik durması için konsolun üzerindeki yuvaya kaydırdım ve konsolun üzerindeki ünlem işaretine dokundum. Küçük kırmızı bir ışık armanın kenarı boyunca uzanarak onu çevreledi.

"Ünlem işareti mi?" Sean sordu.

"Evrensel tehlike işareti. Eğer yakınlarda Hanedanının herhangi bir üyesi varsa, kısa süre içinde geleceklerdir. O zamana kadar yapabileceğimiz tek şey onu rahat ettirmek."

Masanın üzerindeki duvarda soluk pembe bir çizgi belirdi. Hareket etti, tepeler ve vadiler çizdi.

"Kalp atışı mı?" Sean tahmin etti.

Başımı salladım. "Eğer durursa, o ölür."

Birbirimize baktık. Pembe çizgi duvarda hafifçe zikzak çiziyordu.

Artık yapabileceğimiz tek şey beklemektir.

Dokuzuncu Bölüm

Büyü beni çekiştirdi. Bir şey hanın arazisinin sınırını sıyırdı. Nabız oyalandı, durdu, sonra alevlendi ve tekrar oyalandı. Biri kapıyı çalıyordu.

Merdivenlere baktım. Sean kanı yıkamak için banyoya gitmişti çünkü "yüksek sesle kokuyordu" ve onu takip etmeyi kolaylaştırıyordu. Lord Soren hâlâ masanın üzerinde yatıyordu. Onu en uygun atmosferi pompalayan bir oksijen tankına kapatmıştım. Vampirler havalarında yüzde yirmi dört oksijen olmasını tercih ederlerdi. Tank şeffaftı ve şimdi cam tabutunda dinlenen Pamuk Prenses'in çarpıtılmış bir versiyonunu andırıyordu.

Kapı çalmaya devam etti. Kendisinden birini kurtarmaya gelen bir vampir gibi hissettirmiyordu. Bu, bir tür akılsız verimlilikle ısrarcı ve kabaydı.

Cüppemin kapüşonunu başıma çektim, süpürgemi aldım ve dışarı çıktım.

Gece yüzüme doğru nefes verdi ve beraberinde çeşitli kokular getirdi: nemli çimen, bir parça uzak duman ve başka bir şey. Yabancı bir şey. Bir tür kuru, acı koku. Bedenim şaha kalkmış bir at gibi irkildi. Bu koku kötüydü. Feromonlarla ve büyüyle bezenmiş şeytani, sert bir kokuydu ve kaynağıyla buluşmak berbat bir fikirdi.

Meşe ağacının gölgesinde durdum ve konsantre oldum.

Büyü etrafımda dönüyordu. Koku yukarıdan geliyordu.

Yukarı baktım.

Üstümde, sokak lambası direğinin tepesinde oturuyordu ve büyük pençeli ayaklarıyla direğe sabitlenmişti. Mavi ve yeşil piksellli zırhı belli belirsiz insansı bedenini koruyordu. Birbirine kenetlenmiş plakalardan oluşan bir miğfer başını koruyor, iki üçgen kulağı serbest bırakıyordu. İki bacağı, iki kolu ve bir kafası vardı ama Homo sapiens'e benzerliği burada sona eriyordu. Omurgası bükülmüştü, tam olarak kambur değildi ama yeterince kıvrıktı.

Böylece kolayca dört ayak üzerine düşebiliyordu. Bu kıvrımla bile yaratık en az bir buçuk metre boyundaydı. Boynu kalın, omuzları devasa ve kalçaları kertenkeleye benzeyen ağır bir kuyruğu destekleyecek şekilde garip bir açıyla çıkıntılıydı. Kaslı cüssesine rağmen dahaka bir maymun gibi esnek görünüyordu. Bir şekilde yanlışı görünüyordu, o kadar yabancıydı ki zihin durdu, tanıdık hayvanların zihinsel Rolodex'ini karıştırdı, umutsuzca bir tür çağrışım bulmaya çalıştı ve başarısız oldu.

Yaratık bana parlayan iki mor gözle baktı. Gözbebeği yoktu, sadece elektrik mavisi iris vardı. Gözlerinin içine bakmak beni olduğum yerde dondurdu. Anında onun gaddar ve acımasız olduğunu anladım ve benim bir av olduğumu düşünüyordu. Düşüncelerim ve duygularım onun için hiç önemli değildi. Bir şans verilse, beni avlar ve yerdi.

"Hedef" dedim.

Han tıngırdadı ve yaratığa kilitlenmek için devasa silahları kendi içinde salladı.

Sokak lambasının direğinden aşağı süzüldü, aşağı kaydı ve hanın sınırının hemen dışındaki kaldırıma sıçradı. Ağzından yarı bastırılmış bir kükreme, yarı homurdanma gibi derin bir ses çıktı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Vücudum donma tehlikesi geçirdi.

Ona ters ters baktım. Kendi evimde gözüm korkmazdı.

Sol yanağındaki küçük metal plaka koyu mor bir renkle tutuştu. "Vampiri bana ver, et," diye talep etti dahaka. Sesi tam da beklediğiniz gibiydi. Sanki derin bir çukurdan sürünerek çıkmış bir iblis gibiydi.

"Hayır."

"O zaman ölürsün."

Yerimde durmak zorundaydım. "Yaklaş da kimin öleceğini görelim."

Dahaka başını kaldırdı ve garip bir sesi dinleyen bir köpek gibi çevirdi.

Büyüyü kendime çektim. Bornozumun altında dizlerim titriyordu. Aramızdaki hava gerginlikle titreşiyordu.

Dahaka dönerek caddenin karşısına geçti ve yolun aşağısına doğru koşmaya başladı.

Arkamda bir kapı çarparak açıldı. Döndüm ve verandada Sean'ı gördüm. İnsan şeklini almıştı.

Üzerimizde kırmızı bir yıldız parladı, aşağıya indi ve kaldırımın otuz metre üzerinde patlayarak bükülmüş kırmızı şimşeklerle dolu parlayan bir küreye dönüştü.

Sean yarım saniye içinde aramızdaki mesafeyi açtı.

Küre kırmızı renkte titreşti ve kaldırıma tek dizinin üzerine çökmüş bir adam çıkardı. Karmin rengine boyanmış siyah bir zırh giyiyordu. Altın sarısı uzun saçları geniş omuzlarına ve göğüs zırhına dökülüyordu. Elinde Krahr Hanesi'nin kan rengindeki sancağını taşıyan uzun bir mızrak tutuyordu.

Bir Marshal. Aman Tanrım. Evinin askeri lideriydi.

"Giriş yapmayı seviyorlar, değil mi?" Sean mırıldandı. "Hey, sen! Herkesi uyandırmayı başardığını mı sanıyorsun? Belki de bütün kapılara vurmalı ya da yangın var diye bağırmalısın."

Şövalye başını kaldırdı ve doğruldu.

Baktım. Lucifer'i düşmeden önce canlandıracak olsaydınız, tıpkı böyle görünürdü. Otuz yaşlarındaydı, sadece yakışıklı değildi, güzeldi de, ama bu güzelliğin içinde biraz da hınzırlık vardı. Trafiği durduracak türden bir yüzü vardı ve arabalar sonunda yığılmayı bitirdiğinde, sessizce kendi kendine kıkırdardı.

"Leydim," dedi vampir derin, yankılanan bir sesle. "Amcam için geldim. İçeri girmek için izniniz alabilir miyim?"

*** **

Mareşal bana baktı, bir cevap bekliyordu. Amcasının içeride ölmekte olduğunu düşünürsek, ona verebileceğim tek bir cevap vardı.

"Girebilirsiniz."

"Teşekkür ederim
leydim." "Beni takip
edin."

Patikada beni takip etti. Sean kollarını kavuşturdu, başını salladı ve bize katıldı. Onları kapıya kadar götürdüm. Mareşal bayrağını yere attı ve amcasının cam kaputun altında beklediği içeri girdi. Parmaklarımı bayrağa doğru salladım. "Bunu sakla."

Bayrak toprağa gömüldü.

Başımı salladım ve içeri girdim. Mareşal amcasının başında dikiliyordu, yüzü buz tutmuştu.

"Başlığı çıkarın," diye mırıldandım eve.

Cam cesedin üzerinde yükseldi, duvardan uzanan ahşap bir dal tarafından kaldırıldı, yuvarlandı ve zeminde eridi.

Vampir yüzükoyun yatan cesedin üzerine eğildi. Yüzü acımasızlaştı. Zırhın üzerine eğildi, ellerini göğsün üzerine koydu ve bastırdı. Parmaklarının altından kırmızı ışık süzüldü. Muhtemelen parmak izlerini ya da DNA imzasını

tarıyordu.

Zırh tıkırdadı ve zırhın tamamı yarılp parçalara ayrıldı. Göğüs zırhı ve bacak plakalarının parçaları yere düştü. Lord Soren'in kanlı bedeni hareketsiz yatıyordu. Sol tarafında parlak kırmızı bir leke vardı. Eğer insan olsaydı, kalbinin hemen altında olduğunu söyledim.

Mareşal'in sağ eldiveninden dar bir bıçak çıktı. Bıçağın hızlı bir hareketiyle gömleği kesti ve Lord Soren'in göğsünde açılan ıslak bir delik ortaya çıktı. Mareşal'in sol eldiveni ön kolunun üstünden ayrıldı ve birbirine kenetlenmiş metalden bir disk saten pürüzsüzlüğünde parladı.

kalktı. Onu kopardı ve kenarlarını sıktı. Keskin sivri uçlar diskin kenarından aşağıya doğru kaydılar. Mareşal diski yaranın üzerine yerleştirdi ve Lord Soren'in vücuduna sapladı. Diskin yüzeyinde kırmızı glifler parladı. Mareşal bana döndü.

"Saha ilk yardım birimini görevlendirdim. Yarayı değerlendirdi ve gerekli ilaçları uygulayacak. Yara ciddi. Rahatsız ettiğimin farkındayım ama naçizane biraz yalnız kalmak istiyorum. Amcam için dua etmeliyim."

"Elbette."

"Teşekkür ederim."

Sean'a baktım. Sehpanın yanındaki sandalyeye oturmuştu. "Sean? Yukarı, odana gelmek istemiyor musun?" "Bu sandalyeyi seviyorum. Çok rahat."

Doğru ya. Burada oturup vampiri izlemeye karar vermişti. "Buna gerek yok."

"Bu beni hiç rahatsız etmeyecek," dedi Şerif. "Onun yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım."

Sean'ı harekete geçirebilirdim ama bu duruma şimdi güç, heyecan ve olası şiddet eklemek saygısızlık olurdu. Asamdan küçük bir büyü titreşimi gönderdim. "Protokol VIGIL."

Lord Soren'in bedeninin yanındaki duvar yumuşak bir parıltıyla tutuştu. Dünya'da asla rastlanmayacak çiçek ve bitkiler arasında kıvrıla kıvrıla ilerleyen uzun bir patika ile geniş bir bahçe ortaya çıktı. Patika dağa tırmanıyor, şelalelerin ve devasa ağaçların yanından geçiyordu. Bir çan çaldı, melodik, hafif ve yumuşak, hüzünlü bir melodi havada süzülerek onu takip etti. Beyaz cüppeler giymiş, yüzleri derin kukuletalarla gizlenmiş figürlerden oluşan bir alay patikada belirdi. Hava akımı ellerine sarılı uzun mavi ve siyah kurdeleleri karıştırdı. Her bir figür, ucuna zincirle bağlı yuvarlak bir fener bulunan uzun bir sırık tutuyordu. Mükemmel bir şekilde yuvarlak ve buzlu olan fenerler hafif sarı bir ışıkla parlıyordu.

Bir kadın sesi melodiye uygun olarak şarkı söylemeye başladı. Diğer sesler de katıldı, her birinin ayrı ayrı çıkardığı sesler bir

Tek bir ağaç, hızla büyüyor ve ilk şarkıcının etrafında dolanıyordu. Hava çiçek, bergamot ve limon kokuyordu. Sanki bahçenin ve şarkıcıların sükûneti etrafımızı sarmış, bizi dünyadan soyutlamamış ama keskinliğini yatıştırıcı bir sükûnetle hafifçe susturmuş gibi derin bir huzur hissi odaya çökmüştü. Yumuşak ışık tavandan Marshal'ın üzerine dökülerek yerde karmaşık dairesel bir desen oluşturdu.

Bana döndü, gözleri kocaman açılmıştı. "Yaralı Ruh için Ayin. Nereden biliyorsun?"

Ailem daha önce de yaralı vampir şövalyeleri barındırmıştı. "Ben bir hancıyım," dedim ona.

Bir adım öne çıktı ve eğildi. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Şifa Veren, acılarını dindirsin." "O nasıl isterse öyle olacak."

Lord Soren'in cesedine döndü ve ışık çemberinin içinde diz çöktü, saçları parlıyordu.

Sean gözlerini devirdi, hâlâ sandalyede oturuyordu.

"Dinlenmek istemediğine emin misin?" Ona sordum.

Eğildi, koltuğun arkasından tığ işi bir battaniye çaldı ve üzerine örttü. "Gördün mü? Çok rahat."

"İyi geceler."

"İyi geceler."

Üst kata çıktım. Yaralı bir vampir şövalyem, onun için dua eden bir vampir evinin mareşali ve ikisinden biri komik bir şey yapmaya kalkışırsa diye onları izleyen dengesiz bir kurt adam vardı. Keşke annem ve babam da burada olsaydı, burası evim gibi olurdu.

Onuncu Bölüm

Uyandım çünkü sabah güneşi perdelerimdeki aralıktan parlıyor, yatak odasını bal sarısı bir ışıqla dolduruyordu. Çok sessizdi. Genelde pencereimin önünde kuşlar cıvıldardı ama sanırım çok geç uyumuştum.

Sağduyu, dahaka ile ilgili bir tür eylem planı yapmamı gerektiriyordu. Bilgiye ihtiyacım vardı ve bu bilgiyi bir şekilde iki vampirden almam gerekiyordu. Krahr Hanesi hakkında okuyabildiklerimi okudum. Uzun bir soydan gelen ve Kutsal Anokrasi adına aşırı şiddet uygulayan orta büyüklükte bir vampir eviydi. Şimdiye kadar Anokrasi'nin dini lideri olarak görev yapan bir Hierophant ya da Anokrasi'nin birleşik askeri güçlerinin başkomutanı olarak atanan ve yabancı bir istila gerçekleşirse onlara liderlik edecek bir Savaş Lordu'na henüz katkıda bulunmamışlardı. Bununla birlikte, Krahr şövalyeleri mali açıdan istikrarlı, siyasi açıdan becerikli, akranları ve rakipleri tarafından saygı duyulan ve herhangi bir hakarete maruz kalmaya meyilli olmayan kişilerdi.

Başka bir deyişle, geleneksel bir Hanedandılar; bu da ketum ve şüpheci olacakları ve rüzgâr ters yönden eserse alınabilecekleri anlamına geliyordu. Onlardan herhangi bir cevap almam pek olası değildi. Marshal'ın adını öğrenmek için bile bir levyeye ihtiyacım olacaktı.

Ahşap tavana baktım. Ne yazık ki tahtalarda hiçbir cevap görünmüyordu. Hayatım boyunca birçok yatak odası tarzı değiştirmiştım ve ailemin evi her zaman bana uymuştu. Küçük bir çocukken, sayvanlı bir yatak ve tavanda bulutlarla tamamlanmış güzel bir prenses yatak odam vardı. On yaşlarındayken Dale Chihuly cam sergisiyle ilgili bir belgesel izledim ve garip parlak şekillere takıntılı hale geldim. Ailemin evinin tavanında gökkuşağının her renginden cam dallar oluşmuştu. Güneş vurduğunda

Sabah odam büyüdü bir resfin ortasında bir denizkızının su altı sarayı gibi parıldıyordu. On üç yaşındayken odamın simsiyah olmasını istiyordum. On altı yaşında, tavizsiz modern bir görünüm için siyahın bir kısmı beyaza döndü. Bunun çok yetişkince olduğunu düşünmüştüm. Üniversiteye gitmek hayatımın en garip deneyimiydi, çünkü ilk kez odam ruh halime göre değişmeyi reddetti.

Gertrude Hunt'a taşındığımda iyi bir durumda değildim. Yaklaşık üç yıl boyunca ailemi aramak için evrende dolaşmış ve başarısız olmuşum. Klaus'a aramayı bırakmak istediğimi söyledim ama o yapamadı. Hancıların çocukları üç yoldan birine giderdi. Birkaçı, hanların bazen belirsiz ortamını, farklı ordulardan iki ifritin lobide kavga edip evi ateşe vermesi gibi tuhaf şeyler hakkında endişelenmek zorunda kalmamanın güvencesi için takas etmekten mutlu, tamamen sıradan hayatlar sürdü. Diğerleri hancı oldu ve daha azı da ad-hal oldu. Ama çoğunluğumuz Dünya'dan uzaklaşıp kozmik Öteye çekildik. Kardeşim de o gezginlerden biriydi. Görecek ve yapacak çok şey vardı. Beni seviyordu ama ailemizi özlediğim için benimle evcilik oynamaya yanaşmıyordu.

Biraz para biriktirdikten sonra Dünya'ya dönüp Meclis'in önüne çıktım ve sınavı başarıyla geçtim. Yeni hancılar için sadece çok fazla yer vardı ve yüksek bir puan önemliydi. Normalde yeni bir hancı emekli olmaya hazır birinin yerine geçer ya da tamamen yeni bir han açardı, ancak bilinmeyen bir nedenden ötürü bana Gertrude Hunt'ı teklif ettiler, o kadar uykuya dalmış ki kimsenin uyandırılabilceğinden emin olmadığı terk edilmiş eski bir han. Bir şekilde uygun görünüyordu: ikimiz de yetim ve istenmeyen kişilerdik. Teklifi kabul ettim ve Gertrude Hunt'ı kış uykusundan uyandırdım.

Oteli yeniden yapılandırdığımda ve süitimi oluşturduğumda konfor istedim ve kendimi evimde hissetmek istedim. Yorulmuştum

Sadece bana ait olan bir yerim olmaması. Kar yığınları arasında kaybolmuş bir dağ kulübesiyle ilgili hep romantik bir fikrim vardı. Bunu tamamen taklit etmek istemedim ama yaklaştım. Üstümde, ağır ahşap kirişler budaklı çam tahtalarını kesiyordu. Tavan, tavan arası odasını andıran bir açıyla eğimliydi; en alçak noktası orta boy yatağın yanında, en yüksek noktası ise uzun bir pencerenin yatak odasını ışıkla doldurduğu karşı duvardaydı. Duvarlar dinlendirici bir bej rengindeydi, yatağın yanındaki kalın halı yumurta kabuğuydu, ama aynı geniş budaklı çam tahtaları zemini kaplıyordu. Süslü bir yer değildi ama sıcak, rahat ve tamamen bana aitti.

Yatağımda rahatça uzandım ve durumumu değerlendirdim. Şu anda handa ne misafir ne de personel olan üç varlık vardı. Handa yabancıların olması gerçekten kötü bir fikirdi. Bir misafir hana kabul edildiğinde, hem misafir hem de hancı misafirperverlik kurallarına bağlıydı. Hancı konuğu koruyacağına ve barındıracağına, konuk da hanın kurallarına uyacağına söz verirdi. Tazminatın el değiştirmesi bu anlaşmayı mühürledi.

Ne Sean ne de vampirler hanın kurallarına uyacaklarına söz vermişlerdi. Gri, tanımlanmamış bir alandaydılar ve ben her şeyin net olmasını istiyordum. Bir şekilde her şeyi berbat ettiğim hissinden kurtulamıyordum. Nedense yatak odam bile bir hafta önceki kadar güvenli hissettirmiyordu.

Yatakta uzanıp kara kara düşünmek hiçbir şeyi çözmeyecekti. Kalktım ve makyajımı tazelemek için banyoya gittim. Dişlerimi fırçalıyordum ki ev gıcırdadı. Aşağıda bir şeyler oluyordu.

Giyindim ve merdivenlerden aşağı indim. Lord Soren hâlâ masanın üzerinde yatıyordu ve Mareşal hâlâ onun yanında diz çökmüştü. Etrafında ince adaçayı yeşili saplardan oluşan bir çember filizlenmişti, her biri iki ayak uzunluğundaki narin saplara ucunda dar bir tomurcuk vardı.

Sean hâlâ sandalyesinde oturuyordu. Beast onun battaniye kaplı kucağında oturuyordu. İkisi de aynı bakışlarla vampire bakıyordu.

Birbirinden çok farklı yüzlerinde korkmuş bakışlar.

Sean beni gördü, vampiri işaret etti ve "Bu da ne?" diye bağırdı.

Onlara doğru yürüdüm. "Hiç hareket etti mi?"

"Hayır. Bütün gece öyle kaldı. Bunu görüyor musun?"

Ben de bunu bekliyordum. "Dua ediyor ve çok fazla büyü yayıyor. Han biraz tepki veriyor. Endişelenecek bir şey yok. Normal şartlar altında onlara özel bir yer verirdim ama acelemiz vardı."

İşler yoluna girdiğinde, özellikle acil durumlar için kolay erişilebilir bir oda tahsis etmem gerekecekti. Bir hastane odası zaten kötü bir fikir olmazdı, fonlar daha az sıkışık olduğunda.

Lord Soren titreyerek uzun bir nefes aldı. Gözleri şak diye açıldı. Tomurcuklar yarıldı ve her biri beş yoğun mavi taç yaprağına sahip çiçeklere dönüştü. Tam merkezde, taç yapraklar aniden parlak mora dönüştü ve sarı uçlu beş organın etrafında ince yuvarlak bir sınır oluşturdu.

Mareşal başını kaldırdı ve gülümsedi. "Merhaba amca."

Lord Soren yutkunarak, "Arland," dedi, sesi güçlkle çıkıyordu. Arland ayağa kalktı. "Neden beni beklemedin?"

"Zaman kısıydı. Gezegeni terk etmesinden korkuyordum." Lord Soren boğazını temizledi. "Başarısız oldum."

"Hayır." Arland başını salladı. "Onu sen buldun."

"Beş adam." Lord Soren'in sesi titriyordu. "Beş iyi adam."

"Bu geçmişte kaldı. Dinlenmelisin amca. Sana ihtiyacımız olacak. Sana ihtiyacımız olacak. senin gücüne ihtiyacım var."

Lord Soren ileri atıldı ve yeğeninin kolunu kavradı. "Onun peşinden yalnız gitme. Bana söz ver."

"Sana söz veriyorum." Arland metal diske dokundu ve Lord Soren'i yavaşça masaya geri indirdi. İri adam içini çekti ve gözlerini kapadı. Nefes alış veriş düzleşti.

Arland bana döndü. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim. Korkarım daha fazlasını talep etmek zorundayım. Kendim ve amcam için bir oda kiralamak istiyorum."

Şimdi biraz bilgi sızdırma şansım vardı. "Siz ve amcanız konuklarım için önemli bir tehdit oluşturunuz. Size memnuniyetle bir oda kiralayacağım, ancak açıklama istemek zorundayım."

"Benden Meclisimin gizli işlerini ifşa etmemi istiyorsunuz. Bunu yapamam."

"O zaman sana bir oda kiralayamam."

Arland bana baktı. Gözleri yerdeki çiçeklerle mükemmel bir uyum içindeydi - aynı derin, yoğun mavi.

"Leydim, bana başka seçenek bırakmadınız."

"Bir seçeneğin var," dedi Sean. "Buradan çıkıp gidebilirsin." Canavar bir kez havladı.

Arland kaşlarını kaldırdı. "Bir Shih-Tzu-Chi. Ne hoş bir hayvan. Kız kardeşimin de bir tane vardı."

Elini kaldırarak ona doğru bir adım attı. Canavar ona dişlerini gösterdi ve alçak sesle hırladı. Arland elini indirmenin mükemmel bir fikir olduğuna karar verdi.

"Açıklama konusunda ısrar etmek zorundayım," dedim.

Arland bana döndü. "Sığınma talep ediyorum."

Han etrafımda gıcırdayarak bekliyordu. Bu eski bir istekti. Bir misafirin yakın tehlikede olduğu anlamına geliyordu. Şimdi onu geri çevirmek, hancıların savunduğu her şeye karşı gelmek olurdu. Beni alt etmişti.

Başımı kaldırdım. "Sığınak kabul edildi." Büyü hanın içinde yuvarlandı.

"Bu ne anlama geliyor?" Sean sordu. "Ne yani, burada kalabilir ve bize neler olduğunu anlatmak zorunda değil mi?"

"Evet."

"Canı cehenneme."

"Benimle bir sorunun mu var?" Arland sordu.

Sean ayağa kalktı. "Evet, var."

"Misafir misiniz?"

"Bunun konuyla ne alakası var?"

Arland başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Siz ne misafir ne de personelsiniz, dolayısıyla sorununuzun konuyla ilgisi yok."

Birbirlerine ters ters baktılar. Odadaki testosteron her geçen saniye daha da artıyordu.

"Ben yapmak o alakalı." Sean'ın ses düştü içine Tehlikeli, buz gibi bir sessizlik.

"Eğer otel arazisinde kavga etmeye kalkışırsanız, ikinizi de zapt ederim," dedim.

"Her zaman meraklı bir çocuktum," diyor Arland. "Çeşitli yerlerin folkloru hakkında kendimi eğitmek için zaman ayırdım."

"Ve?" Sean sordu.

Mareşal'in gözleri kısıldı. "Ben ne sopadan ne de samandan yapıldım."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, kendine üfleyecek başka bir ev bulman gerektiği anlamına geliyor."

Ha!

Gerginlik Sean'ı keskinleştirdi. Birden vahşi görünmeye başladı. "İşte bu kadar. Dışarı. Tabii Dina'nın arkasına saklanmayacaksan."

"Mükemmel." Arland bana döndü. "Konuşmamızdaki bu kaba ama kaçınılmaz kesinti için özür dilerim. Mümkün olduğunca kısa tutacağıma söz veriyorum."

"Aynen öyle." Sean başını salladı, yüzü korkutucuydu. "Bu sadece bir dakika sürecek."

Vampir ve kurt adam raydan çıktı. "Bu çok aptalca."

Sean ön kapıyı açtı. "Önden buyur, Goldilocks."

Arland'ın gözleri karardı. "Memnuniyetle."

Kapıya doğru yürüdü. Sean dışarı baktı ve hızlı bir hareketle kapıyı kapattı. "Bir polis eve doğru yürüyor."

Sihirli zil çaldı. Aceleyle kapıya gittim ve yan taraftaki camdan içeri baktım. Memur Marais. Tabii ya.

Duvara dokundum ve hana hızlı bir komut gönderdim. Lord Soren'in bulunduğu masa koridora doğru geri kayd.

"Gözden uzak dur," diye tısladım.

"Hayır," dedi Sean.

"Kesinlikle hayır," dedi Arland.

Bunun için zamanım yoktu. "O bir polis. Ne yapacağını düşünüyorsun?"

"İşimi şansa bırakmayacağım," dedi Sean. "Tüm bu garip olaylar olurken, o bir polis olmayabilir."

Arland, "Bu geçerli bir nokta," dedi.

Argh. "Zırh giyiyorsun."

"O haklı," dedi Sean. "Saklanmalısın, Tinker Bell."

"Sınırıma yaklaşıyorum," diye homurdandı Arland.

Memur Marais neredeyse kapıya gelmişti.

"Koridordan aşağı in, soldaki ilk kapı dolap. Normal kıyafetlerini giy ve insan gibi davranmaya çalış. Sean, ona yardım et. Git hadi."

Kapı zili çaldı.

Toplayabildiğim tüm korkutuculuğu topladım ve fısıldadım, "Gidin, yoksa ikinizi de ham lağımda boğarım."

Koridordan aşağı indiler.

Kapı zili tekrar çaldı. Beast havladı, bir aşağı bir yukarı zıpladı. Ortadan kaybolduklarından emin olmak için bir saniye daha bekledim ve kapıyı açtım. "Memur Marais. Ne güzel bir sürpriz."

*** **

Memur Marais bana baktı, yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Kahve ister misiniz?" Ben sordum.

"Hayır."

"Şey, biraz kahve istiyorum. Lütfen beni mutfağa kadar takip etmekten çekinmeyin." Mutfığa girdim, bir fincan çıkardım ve Keurig'imın düğmesine bastım. Gertrude Hunt zengin bir han değildi ama kahve konusunda cimrilik etmek istemedim. Memur Marais soğukkanlı bir gölge gibi beni takip etti.

"Bir fincan istemediğine emin misin?"

"Evet. Bayan Demille, dün gece saat on bir ile sabah üç arasında neredeydiniz?"

Kahvemi yudumladım. "Üst katta, yatağымda."

Mızraklı iki düelloocu gibi karşı karşıya geldik.

"Olağandışı bir şey duydunuz mu?" Marais saldırdı.

"Olağandışı derken neyi kastediyorsun?" Ben savuşturdum.

"Herhangi bir şey duydun mu?"

"Hayır. Uyuyordum. Bunun ne hakkında olduğunu sorabilir miyim?"

"Evet. Sokağın aşağısındaki komşularınız çığlıklar duyduklarını ve ardından parlak kırmızı bir ışık yandığını bildirdiler."

Teşekkürler, Arland. "Çığlık duymadım. Çığlık atan kadın mıydı erkek miydi? Kötü bir şey mi oldu?"

"Nasıl olur da sokaktaki herkes çığlıkları duyarken siz duymazsınız?"

"Ben mışıl mışıl uyurum."

Nefes almak için durakladık. Sean ve Arland mutfağa girdiler. Arland kot pantolon ve beyaz bir tişört giymişti. Zırhının dışında daha az iri görünüyordu. Sean daha zayıftı, kasları daha sıkı ve daha belirgindi. Arland birkaç santim daha uzun, omuzları daha geniş ve daha kalın kaslarla kaplıydı. Sean elli kiloluk bir sırt çantasını kaldırıp kilometrelerce koşabilirken, Arland açıkça katı duvarlarda delikler açmak için tasarlanmıştı.

"Memur Marais, bu Bay Arland. Benim yatak ve kahvaltımda kalıyor. Bay Evans'ın uzun zamandır arkadaşıdır."

Bay Evans boğulmamak için cesurca bir çaba gösterdi.

"Dün gece olağandışı bir şey duydun mu?" Memur Marais Sean'a sordu.

Sean omuz silkti ve küçük kahve kabını tutucudan aldı.

"Hayır. Sen içtin mi?"

Arland başını salladı. "Hayır."

"Nerelisiniz Bay Arland?" Memur Marais sordu. Tamam, bu kadarı yeterliydi. Bardağımı yere bıraktım.

"Memur bey, sizinle bir dakika konuşabilir miyim?"

O hayır diyemeden fuayeye doğru yürüdüm. Memur Marais beni takip etti.

"Buraya taşındığımdan beri sekiz kez kapıma dayandınız. Yasalara uyuyorum, vergilerimi ödüyorum ve şoförlük yaptığım süre boyunca bir park cezası bile almadım. Yine de mahallede en ufak bir şey olduğunda kapımda belirliyorsunuz. Bahse girerim, eğer bir meteor düşse

Alt bölüm, burada bana onu kıyamet günü topumdan bizzat fırlatıp fırlatmadığımı soruyor olurdunuz."

"Hanımefendi, sakinleşmeniz gerekiyor."

"Son derece sakinim. Sesimi yükseltmedim. Buraya gelip bana istediğin soruları sorabilirsin ama ben misafirlerimi taciz etme konusunda sınırı çiziyorum. İşimi yürütme kabiliyetime müdahale ediyorsunuz."

"Hayır, size sorular soruyorum."

"Saygısızlık etmek istemem ama yasal olarak sorularınıza cevap vermek zorunda değilim. Neden benden hoşlanmıyorsunuz Memur Marais? Buralı olmadığım için mi?"

"Nereli olduğunuzun bir önemi yok. Artık buradasınız ve benim işim sizi ve buradaki herkesi korumak. Ben işimi yapıyorum ve bu drama hiç hoşuma gitmiyor. Sende ve bu mülkte yolunda gitmeyen bir şeyler var. Etrafında garip şeyler oluyor. Neler olduğunu bilmiyorum ama öğreneceğim. İtiraf ederek bunu kendin için kolaylaştırabilirsin."

"Elbette. Burası sihirli bir pansiyon ve mutfağımdaki iki adam da uzaydan gelen uzaylılar."

"Tamam." Memur Marais döndü. "Kendim çıkacağım."

Döndü ve dışarı çıktı. Yoluna devam etmesine yardım etmek için kapıyı çarpmamak için tüm irademi kullandım. Bu önemsiz olurdu.

Caldenia arkamdaki merdivenden indi. "Seni kışkırtmasına izin verdin."

"Biliyorum. Beni kızdırıyor."

Memur Marais bir sorundu. Ne kadar büyük bir sorun olduğunu ise zaman gösterecekti. Ne de olsa sadece işini yapıyordu ve bana kanıt üretecek biri gibi görünmüyordu, bu yüzden daha akıllı ve sağduyulu olmak ve ona şüphelerini artıracak hiçbir şey vermemek bana kalmıştı.

Caldenia'yı mutfağa kadar takip ettim. Arland onu gördü, elindeki bardağı bıraktı, ayağa kalktı ve başını eğerek selam verdi. "Letere Olivione."

Ona gerçek unvanıyla hitap etti.

"Ne kadar kibar bir çocuk." Caldenia gülümsedi. "Majestelerinin burada olmasını tercih ederim. Ne de olsa yerel geleneklere uymak gerekir. Krahr Hanesi, değil mi?"

"Evet, Majesteleri." Arland gülümsedi ve kupasından büyük bir yudum aldı.

"Sanırım büyükbabanla tanıştım, Odar'ın Kanlı Kasabı."

"Bu doğru."

"Şimdi hatırlıyorum. Hoş bir adamdı, harika bir mizah anlayışı vardı."

Arland gözlerini kırptırdı. "Büyükbabam hayatı boyunca pek çok isimle anıldı. Delightful bunlardan biri değildi. O da seni hatırlıyor. Onu zehirlemeye çalışmıştın."

Caldenia parmaklarını salladı. "Bir zamanlar herkesi zehirlemeye çalışmıştım. Bunu kişisel algılamayın."

"Tabii ki hayır," dedi vampir ve büyük bir yudum daha aldı.

Bekle. "O fincanda ne var?"

"Kahve," dedi Sean.

"Ve çok lezzetli." Arland biraz daha içti.

Hay aksi. "Bir vampire kahve mi verdin?"

"Evet." Sean kaşlarını çattı. "Sorun nedir? Bunu gerçekten seviyor. Bu onun ikinci bardağı."

"Bu çok eğlenceli olacak." Caldenia oturdu.

Arland omuzlarını sanki orada duran görünmez bir ağırlıktan kurtulmaya çalışıyormuş gibi salladı.

"Lordum, lütfen kadehinizi alabilir miyim?" diye sordum.

Arland bana kupasını uzattı. Boştu. Olamaz. Belki de metabolizması yeterince güçlüydü ve kurşunu atlatacaktık.

Arland dişlerini göstererek parlak bir gülümsemeyle bana vurdu. "Ne kadar zarif bir güzelliğe sahip olduğundan bahsetmiş miydim?"

Hayır, kurşun tam ortasından vurdu. Kendimi destekledim.

"Üvey kardeşi Dünyalı bir kadınla evlenen bir kuzenim var. Diyor ki --"

"Lordum, kuzeninizin üvey kardeşinin karısını tartışmanız uygun değil."

Arland'ın gözleri büyüdü. "Haklısın," dedi, sesi şaşkınlık doluydu. "Kişisel onur. Çok önemli." Pencereye doğru döndü. "Dışarı çok güzel. Çok güzel bir gezegeniniz var. Ve sen, Dina, sen de çok güzelsin. Bundan bahsetmiş miydim?"

"Sen yaptın," dedi Sean.

"Adamım benim." Arland yaklaştı ve Sean'ın koluna bir yumruk attı. "Bu harika bir şeydi. Daha çok içmeliyiz. Benim buradan çıkmam gerek."

"Hayır, yok" dedim. "Lordum, uzanmanız gerekiyor."

Arland arka kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Ben de kapıya doğru koştum. Çimenlik alanın ortasında durdu ve tişörtünü çekip çıkararak kaslı sırtını bize gösterdi.

"Yani kahve onu sarhoş ediyor," dedi Sean.

Caldenia, "Vampirlerin çok hassas bir metabolizması vardır," dedi.

"O sadece içti bir eşdeğer .
bir tüm Şişeviski," dedim ona.

Arland'ın kot pantolonu tişörtünü takip ediyordu. Altına hiçbir şey giymemişti.

"Oo," dedi Caldenia. "Ne diyorlardı? Dolunay!"

Elimi yüzümde gezdirdim. Arland kot pantolonu havaya fırlattı ve meyve bahçesine doğru koşmaya başladı.

"Bazı erkeklerin sarhoşken neden soyunduğunu hiç anlamamışımdır." Sean sıırıttı.

"Hiç komik değil. Meyve bahçemde dolaşan çıplak ve sarhoş bir vampirim var."

Arland ağaçların arasında bir ileri bir geri zikzak çiziyordu. Sean dudaklarını birbirine bastırdı, yüz ifadesi gergindi. "Bu hiç komik değil!"

Sean kapıya yaslandı ve güldü.

"Bu senin hatan. Ona kahve verdin. Mülkten ayrılmadan ve Marais onu yakalamadan önce git getir onu," diye homurdandım.

"Evet, hanımefendi. Hallediyorum."

Güneş ışığına doğru koştu ve Arland'a doğru bir adım attı.

Caldenia, "Kural kitabını pencereden atmaya karar vermene çok sevindim," dedi. "Burada yaşamak her geçen dakika daha da heyecan verici hale geliyor."

On Birinci Bölüm

"Çıplak mı?" Arland ıslak mutfak havlusunu yüzünden kaldırıp Sean'a mahcup bir bakış attı.

"Merak etme," dedi Sean. "Herkesin başına gelebilirdi."

Ses tonu rahattı ama Sean, Arland'ı sürünen bir yılanı izler gibi izliyordu: sakın ama kendi yoluna girmeye kalkarsa ezmeye hazır.

Arland inledi ve havluyu yüzüne geri koydu. Sean bir şekilde onu sakinleştirmeyi ve mutfağa geri götürüp kıyafetlerini giydirmeyi başarmıştı ama birkaç dakika sonra kafein yoksunluğu şiddetle bastırmıştı. Vampir şimdi mutfakta, sırtı duvara dayalı, yüzünde buz gibi bir havluyla oturuyordu. Tylenol ve Ibuprofen söz konusu bile olamazdı. Vampir metabolizmasının buna nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve kişisel sağlık birimi amcasını hayatta tutmakla meşguldü.

Bir vampir bir keresinde kafein baş ağrısını, doğumdan sonra bile katlandığı en kötü ağrı olarak tanımlamıştı. Arland şu ana kadar bu konuda kahramanca metanetli olmak için elinden geleni yapıyordu.

Kahve makinesi mırıldanmayı bitirdi. Fincanı aldım, bir çay kaşığı şeker ekledim, Arland'ın yanına çömelip havlunun köşesini kaldırdım. Bana baktı. "Nedir bu?"

"Nane çayı. Baş ağrısına iyi gelecektir. Yan etkisi yok, söz veriyorum."

Bardağı ellerimden aldı. "Teşekkür ederim. Sarhoşken kuzenimden bahsetmiş miydin?"

"Birkaç kez," dedi Sean.

Arland inledi. "Özür dilerim."

"Önemli bir şey değil," dedim ona.

"Başka bir şey söyledim mi?"

"Ne, kan borcu, dahakayı öldürmek ve Hanenizin onurunun işin içine nasıl karıştığı hakkında mı?" Sean sordu. "Hayır, anlatmadım."

bahset."

Arland elini yüzünde gezdirdi. "Bu konuda götlük yapmana gerek yok," dedim.

Sean omuz silkti. "Ben nasıl göt oluyorum? Ben burada yaşıyorum. Burası benim mahallem. Burayı koruyorum ve seni de koruyorum." Sesi sakın, metodik bir tona dönüştü. "Tekrar gözden geçirelim: Önce bu adamın amcası geliyor, seni tehdit ediyor, uyarını dikkate almıyor, dahaka avına çıkıyor, adamlarını öldürtüyor ve neredeyse ölüyor. Ben onu kurtarıyorum, sen onu hayatta tutuyorsun ve sonra Prens Rapunzel kırmızı bir şimşek çakmasıyla ortaya çıkıyor, seni onu korumaya zorluyor, seni ve tüm mahalleyi riske atıyor ve hiçbir şey açıklamıyor."

Gerçekler bunlardı, evet.

Sean devam etti. "Dahaka vampirler yüzünden burada. Belli ki onu yakalamaya ya da öldürmeye çalışıyorlar ve şimdiye kadar bunu mümkün olan her şekilde berbat ettiler. Misafiriniz en azından nedenini açıklayabilir. Tek bildiğimiz, tüm bu durumu vampirler tetiklemiş olabilir. Belki de Dahaka'nın gezegenini bombalayıp taş devrine döndürdüler ya da sensei'sini öldürdüler ve şimdi siz Arland'ın alnındaki teri silip ona çay getirirken o haklı bir intikam peşinde."

Arland ayağa kalktı. Anlık bir hareketti. Bir saniye önce yerde oturuyordu, sonra ayağa kalktı, omuzlarını dikleştirdi, dişlerini gösterdi. "Demek beni konuşturmak için kahve verdin."

Sean onunla yüzleştirdi. "Hayır, vermedim. Sana kahve verdim çünkü senin yetişkin bir içeceği kaldırabilecek bir yetişkin olduğunu düşündüm."

"Nasıl bir etkisi olacağını biliyor muydun?"

"Amcan hırslayarak ve göğsünü şişirerek buraya gelene kadar vampirlerin varlığından haberim yoktu."

Arland dişlerini sıkarak, "Amcam yedi savaş görmüş bir gazi, iki şövalyenin babası ve onurlu bir adamdır," dedi. "Onun gölgesine basmaya uygun değilsin."

Sean kollarını kavuşturdu. "Amcanın kim olduğu ya da ne yaptığı umurumda değil. şimdiye kadar hiç etkilenmedim. Zırhlı eğlence tugayınız gezegenimizden ve başımızdan ne kadar çabuk giderse o kadar iyi olur."

"Gezegeniniz. T u h a f , uzaydan baktığımda ü z e r i n d e
senin adını göremedim." Arland öne doğru eğildi.

"Gezegeniniz boş karanlığın içinde ölü kayalardan oluşan bir iz. Ne ev, ne yuva, ne de onur duygusu var sende. Sen dışlanmış birisin." "Yeter," dedim. Eğer bunu şimdi durdurmazsam, bir dakika içinde mutfağımda yuvarlanıp birbirlerini yumrukluyor olurlardı.

"Ben burada doğdum." Sean yeri işaret etti. "Bu gezegende. Burası benim evim. Nereden geldiğini bilmiyorum ama dönüş yolunu bulmakta zorlanırsan sana yardımcı olabilirim."

"Kızı etkilemeye şalışıyorsun," dedi Arland. "Anlıyorum ama başarısız olacaksın. Kendini üzme, ben evimin borcuyla ilgileneceğim. Uyuz bir köpeğin yoluma çıkacağını bilseydim, elma ağaçlarına daha yüksek işaret koyardım."

Görünüşe göre Sean'ın yaratıcı işemesi gözden kaçmamıştı. Bu beni şaşırtmadı --vampirler yırtıcı bir türdü ve avlarını takip etmelerine yardımcı olan tüm duyuları oldukça gelişmişti.

Sean dişlerini gösterdi. Gözlerindeki şiddet, serbest bırakılmaya hazır bir şekilde titriyordu.

"Yeter!" Süpürgeyi yere bıraktım ve hana doğru sihirli bir dalgalanma gönderdim. Ev sallandı.

Vampir ve kurt adam sustu.

"Otelimde kavga istemiyorum." Arland'a döndüm. "Lordum, odanız koridorun sonunda. Geri çekilin."

Ağzını açtı.

"Geri çekilin yoksa sığınağınız olsun ya da olmasın, karşılamanızı iptal ederim."

Arland döndü ve yürüdü uzakta sertçe, ve Fincan nane çayı hala elinde.

Sean'a döndüm.

Kurt adam başını salladı. "Biliyor musun, benden bu kadar. Kendim çıkacağım."

Topuklarının üzerinde döndü ve dışarı çıktı.

Omuzlarımı silktim. Her hancı bununla yüzleşirdi, çoğu er ya da geç. Evrenin dört bir yanından gelen konuklara ev sahipliği yaptığınızda, kişilikler çatışır ve dikkatli olmazsanız, üzerinize çullanırlardı. Bir hancı olmak nezaket ve zorbalık arasında ince bir çizgide yürümek demekti.

Ama Sean haklıydı. Arland ve Evi hepimizi riske atmıştı ve bunun nedeni belli değildi. Bilgi vermemeleri pek şaşırtıcı değildi ama hayatımı kolaylaştırmıyordu. Benim konumumdaki çoğu hancı amcasını sokakta ölüme terk ederdi. Hanın kendisini doğrudan tehdit eden bir durum olmadıkça olaya karışmazdık.

Sean'ın bu işe karışmak için benden bile daha az yükümlülüğü vardı. Onu huysuzlaştırırsa da şok edici bilgiyle iyi başa çıkmıştı ama sorumluluğu üstlenerek durumu kontrol altına almaya çalışıyordu ve her şey parmaklarının arasından kayıp gidiyordu. Onu anlıyordum ama son baktığımda kurtadamlara hesap vermiyordum. Ya da vampirlere.

Vampirlerden bahsetmişken. Buzdolabımı açtım. Vampirlerin özel bir diyeteye ihtiyacı vardı, taze et açısından zengin ama aynı zamanda taze otlar açısından da zengin. Kurutulmuşlar işe yaramazdı. Gerçeğine ihtiyacım vardı: taze maydanoz, dereotu, fesleğen ve özellikle nane. Nane - nane, nane ve Mentha cinsinin diğer üyeleri - vampirler üzerinde neredeyse mucizevi bir etkiye sahipti. Bağışıklık sistemlerini güçlendirir ve yaralanmalardan sonra iyileşme sürecini kısaltırlardı ve Lord Soren yemek yiyebilecek kadar iyileşir iyileşmez diyetinde biraz naneye ihtiyaç duyacaktı.

Maydanoz ve dereotu sorun değildi. Meyve bahçesindeki ağaçların altında kendim yetiştirdim. Ama fesleğen ve naneyi satın almam gerekecekti. Ne yazık ki Caldenia'yı mutlu ve memnun eden Mello Yello'muz kalmamıştı ve o huysuzlanmadan zaten ellerim doluydu. Beast'in sonu yaklaşıyordu.

Yemek kovaşının dibindeydi ve kahve kreması gibi birkaç bozulabilir malzemeyi yeniden tedarik edebilirdim. Raftan bir sürahi süt aldım, üstünü açtım ve kokladım. Ew. Ve süt.

Saat neredeyse ondu. Güneş pırıl pırıl parlıyordu. Eğer dükkâna bir gezi yapmam gerekseydi, şimdi mükemmel bir zaman olurdu. Hollywood'un en iyi özel efekt sanatçıları Dahaka ve takipçilerini bir an için görselerdi, kıskançlıktan toplu bir felç geçirirlerdi. Güpegündüz dışarı çıkmasına imkân yoktu. Ya şimdi ya da asla.

Çekmecedan arabanın anahtarlarını aldım ve çantamı kaptım. "Costco'ya gidiyorum. Birazdan dönerim. Sean geri gelirse, içeri girmesine izin verme. Eğer vampirler gitmeye çalışırsa, gitmelerine engel olmayın ama güvenli olmadığı konusunda onları uyarın." Ev onaylarcasına gıcırdadı. Dışarı çıktım, Memur Marais'e karşı ön kapıyı kilitlediğimi gösterdim.

ve arabama yöneldim.

*** **

Sabahları Costco'da yürümenin neredeyse dingin bir yanı vardı. Zeminin temiz genişliği uzayıp gidiyor, sadece yirmi ayak yüksekliğindeki raflar ve gri beton denizinde düzgün parlak adalar halinde düzenlenmiş ürün yığınları tarafından kesintiye uğruyordu.

Belki de bolluk hissiydi. Her şey çok büyüktü. Her şey kocaman kutularda geliyordu ve hacim onsla değil pintle ölçülüyordu. Tek seferde çok şey satın almanın ve bunları iyi bir fiyata almanın verdiği sahte ama hoş bir duyguydu bu. On kocaman kavanoz fıstık ezmesi alıp arabamın arkasına doldurabiliyordum. Evim huysuz bir kurt adamla kibirli bir vampirin savaş alanına dönmüştü ve katil bir uzaylı bizi öldürmeye çalışıyordu ama bir daha asla fıstık ezmeme bitmeyecekti ve hem de ucuza alacaktım.

Cebimdeki telefonum çaldı. Kontrol ettim. Sean. Numaramı nereden bulmuştu ki?

Bıraktım çalsın. Sesli mesaj bırakmadı. O zaman acil değildi.

El arabamı giysi yığınlarıyla dolu masaların yanından, dev kâğıt havlu ve tuvalet kâğıdı paketlerinin beklediği mağazanın köşesine doğru ittim. Bu erken saatte depo neredeyse bomboştu. Orada burada bir anne, yanında yürümeye başlayan bir çocukla arabasını itiyordu. Emekli bir çift hangi büyük kutu kahveyi alacağını tartışıyordu. Sıradan bir mağazada sıradan bir sabah, sessiz. Tam da sevdiğim gibi. Güzel ve sakın.

Ne yazık ki, güzel ve sakın bir mağazada neredeyse tek başıma yürümek de insanın kafasını boşaltma eğilimindeydi. Kafam hızla boşaldı ve doğrudan zor bir düşünceyle karşılaştım. Öyle ya da böyle dahakadan kurtulmam gerekiyordu. Bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Nasıl dönersem döneyim, Arland en iyi şansımdı. Bütün cevaplar ondaydı. Ancak misafirperverlik kuralları ona bir misafir gibi davranmamı gerektiriyordu. Sığınma talep etmişti ve ben de kabul etmiştim. Sözlü anlaşmamız bağlayıcıydı ve sadece çok özel koşullar altında bozulabilirdi. Eğer bir misafir durumunun ciddiyeti hakkında yalan söylemişse, hanın içindeki varlığı diğer misafirler için hancının karşı koyamayacağı bir risk oluşturuyorsa ya da misafir gizlenme hükmünün ihlal edilmesine isteyerek ve bilerek yardım etmişse, sığınma hakkı iptal edilebilirdi.

Arland durumun ciddiyeti hakkında yalan söylememişti. Amcası gerçekten ölmek üzereydi ve her ikisi de açık ve yakın bir tehlike içindeydi. İkinci madde genellikle bir misafirin handaki diğer misafirlere saldırmaya teşebbüs eden vahşi bir manyak olması durumunda devreye girerdi. Arland bu tanıma uymadığı gibi, bu maddeye başvurmak neredeyse her zaman hanınızın işaretlenmesiyle sonuçlanırdı. Bu, hancının başarısızlığını kabul etmesi anlamına geliyordu. Eğer bir hancı saldırgan bir misafirle başa çıkamayacağını biliyorsa, onu içeri almamalıydı. İçeri aldıktan sonra da misafiri zapt etmek zorundaydı, yoksa zaten hanı işletecek hali yoktu. Bu, "Merhaba, buradayım, ben beceriksizim" yazan bir tabela tutmak gibiydi. Kendime Gertrude Hunt'ın bir hedef kaybetmeyi göze alamayacağını hatırlattım.

Son madde, hanları çevreleyen gizliliği kasten ve bilerek tehlikeye atan bir misafirle ilgiliydi. Vatandaşları hanlara sığınan her gezegen ve her dünya, kendilerinin ve hancıların varlığını gizlemeye yemin etmişti. Gezegenimizin geneli evrenin büyük ifşasına hazır değildi. İnsanlar suları test etmeye çalışmışlardı -örneğin Ekim 1938'de- ve sonuçlar olumlu değildi. Ancak Arland sokakta rastgele yabancılara yaklaşıp galaksinin uzak bir köşesinden gelen bir vampir olduğunu ilan etme ve dişlerine dokunmalarına izin vermeyi teklif etme eğilimi göstermedi. Başa döndük.

Birkaç kâğıt havlu alıp arabamın alt rafına yerleştirdim. Belki çıkarken kendime bir buzlu içecek ısmarlardım. Bu karmaşadan çıkış yolumu bulmama yardımcı olmazdı ama kendimi daha iyi hissetmemi sağlardı.

Rafı yuvarladım. Yakında bir ev geliştirme mağazasına gidip biraz kereste, boya ve PVC almam gerekecekti. Eğer han genişleyecekse, bazı hammaddeler sağlayarak yardımcı olmam gerekiyordu. Gertrude Hunt'ın yaş avantajı vardı -hanın gerçekten derin kökleri vardı, ama çok uzun süredir terk edilmiş halde duruyordu. Son zamanlarda yaşanan hareketlilik onu pek zorlamamış olsa da, üzölmektense tedbirli olmayı tercih ederim...

Önümdeki tombul, siyah saçlı bir kadın olduğu yerde durdu ve neredeyse arabamı ona çarpıyordum.

"Affedersiniz." Gülümsedim.

Bana baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bunu gördün mü?" "Özür dilerim, neyi?"

"Şurada." Kadın yedi ayak yüksekliğindeki dondurucuları işaret etti.

Birimleri inceledim. Parlak kare paketlerde dondurulmuş pizzalar, mısır, bezelye ve Normandiya karışımı torbaları. Sıra dışı bir şey yoktu.

"Sanırım deliriyorum." Kadın kaşlarını çattı. "Ne gördüğünü sanıyorsun?"

Sessizliği sert, gıcırtılı bir ses böldü. Keskin bir şey metali çiziyordu. Yukarı baktım. Beyaz duvardaki dondurucunun üzerinde, kocaman pençeleriyle alçıpana tutturulmuş bir takipçi oturuyordu.

Kadının nefesi kesildi.

Orospu çocuğu. Güpegündüz dışarıda.

Süpürge yok. Güvenlik kameraları. Masum insanlarla dolu bir depoda etobur bir uzaylı canavar. Önümdeki rafların ve arabamın bir anlık envanterini çıkardım. Raflar: kağıt havlular, kağıt tabaklar, peçeteler. El arabası: on adet üç litrelik Mello Yello şişesi, büyük bir torba köpek maması, nane ve fesleğen demetleriyle dolu plastik torbalar, kurabiyeler, ikiz Clorox sürahileri, zeytinyağı...

Takipçi başını çevirdi, şeytani ve kötücül gözleri onunla aramızdaki mesafeyi ölçüyordu.

"Bu da ne böyle?" diye fısıldadı kadın.

Takipçi döndü, sanki kemiksizmiş gibi vücudunu büktü.

"Kaç," diye bağırdım ve metal rafları tutarak binaya hassas bir darbe gönderdim. Sihir zapladı raflardan geçip yere düşmüş.

Tanrım, burası çok büyüktü. Daha sert ittim, sihir benden akıyor, zeminin altındaki ve duvarlardaki kablolardan geçiyordu.

"Ne?" Kadın bana bön bön baktı.

Sapığın kasları gerildi.

"Kaçın!"

Kadın kendini yere bıraktı. "Cehennem gibi! Burası yaşlılar ve çocuklarla dolu."

Bir keresinde açıkta yakalandım ve yanımdaki kişi kaçmak yerine yerinde durmak istedi.

Sihir "tıkladı", doğru kabloları sardı. Güvenlik kameraları öldü.

Takipçi sıçradı, pençeleri öldürmek için hazırıldı. Arabadan galon büyüklüğündeki çamaşır suyu sürahisini çektim ve bir sopa gibi savurdum. Kavanoz sert bir gümbürtüyle yere çarptı ve

sapıĝı bir kenara bıraktı. Uçtu, bir kedi gibi kendini düzeltti ve geriye doğru kayarak koridora indi. Pençeleri betonu sıyırdı.

Canavar bana saldırdı. Çamaşır suyunu tekrar savurdum. Takipçi sola kaçtı. Siyah saçlı kadın arabasından altı paket Del Monte konserve mısır aldı ve yaratığa fırlattı. Darbe omzuna geldi. Sapık tökezledi ve bana doğru kaçtı. Çamaşır suyunu kafasına indirdim. Sapık geri çekildi ve pençeleriyle şişeyi tırmaladı - plastik tutuyordu.

Kocaman bir salça kavanozu canavarın yan tarafına çarptı. Takipçi, pençeleriyle saldırarak kadına doğru hamle yaptı. Pençelerinin uçları kadının ön kolunu kesti ve kadın çığlık attı. Arabasından bir şişe zeytinyağı aldım ve bir çekiç gibi indirdim. Takipçi geri sıçradı. Şişeyi ona fırlattım.

Takipçi ürkütücü, fısıltılı bir hırıltı çıkararak vücudumdaki tüm tüyleri diken diken etti. Kadın el arabasından teneke kutuları arakladı ve birbiri ardına fırlattı. Takipçi, çirkin kırmızı dişlerini göstererek teneke kutu yağmurunun altında geri çekildi. Bir adım, bir adım daha. Raflar arkasında belirdi.

Sapık doğruca ayağa fırladı, raflardaki plastik ambalajlı envanterin üzerinden öyle bir hızla geçti ki bulanıklaştı ve doğruca üzerime atladı. Tepki verecek zamanım yoktu. Kocaman pençeleri kollarımı yakaladı ve kumaşı yırttı. Acı omuzlarıma saplandı. Darbe beni geriye savurdu ve omurgam metal raflara çarptı. Kırmızı dişler yüzümden bir santim uzakta kırıldı. Kokuşmuş, ekşi bir nefes üzerimden geçti.

Çamaşır suyunun kapağını açtım ve çirkin suratının üzerine döktüm.

Sapıĝın çığlıĝı kara tahtaya çakılmış çivi gibiydi.

Kadın koşmaya başladı ve el arabasını yaratığa çarparak onu benden uzaklaştırdı ve hem arabayı hem de yaratığı raflara doğru itti. Takipçi, metal çerçeve ile araba arasında sıkışmış bir halde kıvranıyordu.

Raflardan ittim. Çamaşır suyunu seviyordu, ona çamaşır suyu verecektim. Koştum ve şişeyi canavarın suratına boşalttım. Şişe

Klor gözlerini ve ağzını boğdu.

Takipçi sarsıldı. Araba uçtu, teneke kutular ve etler betona saçıldı. Yaratık çırpındı, kasıldı, uzuvları büküldü. Kramplar vücudunu sarstı. Sarsılarak yerden kalktı ve sudan çıkmış balık gibi geriye düştü; kafası ıslak bir çıtırtı sesiyle betona çarptı. Çatlaklar kafatasını yarmış, beyaz balçık sızıyordu. Kafasını yere vurarak ıslak su birikintileri bıraktı.

Canavar sırtını kamburlaştırdı, havayı pençeledi ve sonra hareket etmeyi kesti.

Kadın yerden plastiğe sarılı bir dizi kutu aldı. On kavanoz Bush's Best Baked Beans başının üzerinde yükseldi ve takipçinin kafatasının üzerine sert, gevrek bir gümbürtüyle indi. Homo sapiens için bir puan.

Kadın harap olmuş cesede baktı. Kolundan kan damlıyordu. Yüzünü ince bir kırmızı püskürtü kaplamıştı - tenekeleri yere çarptığında dökülmüş olmalıydı. Sol ön koluyla yüzünü sildi ve sinsi ayağıyla takipçinin cesedini tekmeledi. "Teksas'a bulaşma."

Ona baktım.

Omuz silkti. "Söylenecek en doğru şey buymuş gibi geldi."

Costco'nun ortasında ölü bir takipçim vardı. Saklayacak yer yoktu. Mucizevi bir şekilde kağıt tabakların arkasına saklamayı başarsam bile kokacak ve bulunacaktı, ayrıca muhtemelen hikayesini değiştirmeyecek bir görgü tanığım vardı ve eğer biri onun deli olduğunu söylerse muhtemelen ona otuz altı onsluk bir sebze konservesiyle vuracaktı.

Tamamen açığa çıkmanın eşiğindeydik. Omurgamdan aşağı buzlar kayıyordu. Düşünceler panik içinde birbiri ardına tökezleyerek geliyordu. Ceset için gelecekler, doku örnekleri alacaklar, fotoğraf çekecekler ve belgeleyeceklerdi. Birkaç dakika içinde internette olacaktı. Ceset Costco'dan ayrıldıktan sonra onu kontrol altına almanın bir yolu olmayacaktı ve ben de geri dönülmez bir şekilde ona bağlanacaktım. Kameraları ve sabit diskini yakmıştım ama parmak izlerim her yerdeydi. Ve

kadın beni teşhis edebilirdi. Kıyafetlerimde kan ve uzaylı sümüşü vardı. Şimdi ve burada icabına bakmalıydım.

Cesedi saklamak zorundaydım.

Şimdi.

"Bu şey de ne böyle?"

"Hiçbir fikrim yok ama o koluna dikkat etmelisin." Sesimin titremesini engellemek için mücadele ettim. "Hiç sağlıklı görünmüyor."

"Gerçek bu değil mi? Seni de etkiledi. Sence müdürü çağırmalı mıyım?" Bana baktı.

Çamaşır suyu sürahisini öyle sıkı kavradım ki canım acıdı. "Temizlik beşinci koridorda." Gülümsedim.

Kıkırdadı. Ben de kıkırdadım. Biraz çılgınca geldi. Dolunayı yeni görmüş bir deli gibiydim. Kıkırdamayı yuttum. "Sen git müdürü çağır. Ben bunu izleyeceğim, bu her neyse."

"Tamam. Hemen döneceğim." "Bekle!"

Döndü.

"Sessizce," dedim. "Yaşlı insanlar ve çocuklar." Başını salladı ve gitti.

Cesede doğru koştum ve çamaşır suyu şişesini takipçinin üzerine bıraktım.

Sağlam bir beton levha üzerinde duruyordu. Han olmayan bir binada.

Bunu düşünme. Sadece düşünme. Herkesin yapılamaz demesi bir şey ifade etmez.

Zeytinyağı. Ayağımın üzerinde döndüm, koridorda koştum, şişeyi kaptım ve cesedin üzerine bıraktım. Koridorda teneke kutular vardı. Onları almak zorundaydım.

Vakit yok.

Cesedin yanına çömelip avuçlarımı yere bastırdım ve konsantre oldum. Neden tahta olmasındı ki? Tek tek tahtaları kaldırabilirdim.

Sihir benden akıyor, görünmez bir su birikintisi gibi betonun içinde birikiyordu.

Hancıların sınırları vardı. Çoğu kişi hancı olmayan bir binada sadece basit öcülerden medet umabiliyordu. Eğer kablolarla oynayabilerseniz, bir adım önde olurdunuz.

Bunu düşünmeyin. Bu imkansız çünkü daha önce kimse yapmadı. Başka seçeneğim yoktu. Yapmak zorundaydım.

Derim uyuştı ama kollarımın içi sanki biri damarlarıma kanca takmış ve onları yavaşça vücudumdan çekmeye başlamış gibi acıyordu.

Tanrım, acıttı.

Bunu düşünmeyin.

Sadece yap.

Vücudum gerginlikten titriyordu. Acı omurgamı sarmıştı. Zar zor nefes alabiliyordum. Bu sadece acı değildi, büyük bir P ile acı, diğer her şeyi engelleyen türden bir ıstıraptı.

Beton doymuştu. Daha fazla veremezdim.

Zorlandım.

Acı, sırtımda kızgın bir kırbaç gibi şakladı.

Kıldan ince bir çatlak koridor boyunca kaydı. Zemin yarıldı.

Aynen öyle. Aynen öyle.

Boşluk genişledi. Zeytinyağı şişesi içine kaydı.

Sadece biraz daha. Dişlerimi sıktım ve hareketsiz betonu ayırdım.

Ceset içine devrilmiş.

Evet.

Dünya giderek kararıyordu. Bayılmıyordum. Sadece yaşam ve ölüm arasındaki bu korkunç yerde sıkışıp kalmıştım ve bu yer acıdan oluşuyordu. Boşluğun üzerinde durakladım ve bir an için benim de içine düşeceğimi sandım.

Açmak yeterli değildi. Kapatmam gerekiyordu. Betonu geri çektim. Hadi ama. Bir kamyonu iterek yoldan çıkarmaya çalışabilirdim. Hadi ama.

Bacaklarım ve kollarım titriyordu. Beton yavaşça, santim santim hareket etti. Hadi ama.

Yapamadım. Kapatamadım.

Evet, kapatabilirdim. Kapatmak benim görevimdi. Kapatırdım.

Acı, kavurucu bir battaniye gibi etrafımı sardı.

Boşluğun son santimi de kayboldu. Beton düzleşti.

Ayağa kalkamadım. Olamaz.

Metal rafı tuttum, ona tutundum ve kendimi yukarı çektim. Başım dönüyordu. Arabama yaslandım ve onu ittim. Gitmem gerekiyordu. Mağazadan çıkmalıydım. Yürümek için kendimi zorladım. Ayakkabılarım iğneli olmalı, çünkü yürümek acıtıyordu.

Dondurucuların arkasına döndüm ve devam ettim. Aradaki boşluktan siyah saçlı kadının aceleyle geçtiğini gördüm, ardından siyah polo tişörtlü ve haki pantolonlu bir adam geliyordu. Özür dilerim. Bana yardım ettin ve benim yüzümden senin deli olduğunu düşünecekler. Eğer bir şansım olsaydı, iyiliğinin karşılığını öderdim.

Başka bir koridora geçtim, arabamın sapını gömleğimle sildim ve oradan uzaklaştım. Omuzlarım kanıyordu. Kıyafetlerin olduğu masalara doğru yöneldim ve koyu renk bir sweatshirt aldım. Üzerime geçirirken canım acıdı. Etiket gözümlerin önünde tuttum ve kasaya yöneldim.

En kısa sırada dört kişi vardı.

"Hanımefendi, size burada yardımcı olabilirim!" Bir adam. Orta boylu.

Koyu renk saç. Costco etiketi.

Onu takip ettim ve etiketi gösterdim.

"Sadece sweatshirt mü?" diye sordu.

Kelimeyi ağızımdan zorla çıkardım. "Evet."

"Kartınız."

Çantama uzandım, cüzdanımı karıştırdım, Costco kartını çıkardım, okuttum, ona yirmi dolar uzattım, bir dolar para üstü aldım ve sonra kapı açıldı ve elimde araba anahtarlarıyla kapıdan geçip güneşe çıktım.

Gümüş renkli Chevy HHR'im şeridin en sonundaydı. Her zaman otoparkın en ucuna park ederdim, çünkü hem çıkışımı kolaylaştırıyor hem de arabamı güvenlik kameralarından olabildiğince uzağa koyuyordu. Bugün bu alışkanlığım bana pahalıya mal olacaktı.

Asfalt önümde uzanıyordu. Bir ayağımı diğerinin önüne attım. Park yeri bir jig yapıyordu ve

başımı döndürüyordu. Teksas yazınının sıcağı bana saldırdı. Sweatshirt'ü çıkardım.

Otoparkta bayılsaydım, bu hiç iyi olmazdı. Çok korkunç olurdu.

Son birkaç metreyi sallanarak ve arabanın anahtarlarının kumandasını sıkarak tamamladım. Kapılar tıkladı ve arka koltuğa kaydım, kapıyı kapattım ve düz bir şekilde uzandım.

Ölmek böyle bir şey miydi? Kendimi öldürmeyi başarmış mıydım?

Annem mi? Baba? Şimdi ne olacağını biliyor musun?

Kendine gel. Telefonumu kotumdan çıkardım ve simgelerle oynadım. Son arama. Sean.

"Merhaba," dedi Sean'ın sesi kulağıma.

Bir şeyler söylemek için çırpındım ama sesim çıkmadı. "Dina, iyi misin?"

Sesime ne oldu? "Yaralandın mı?"

...

"Neredesin?"

Kısa mesaj için düğmeye basmaya çalıştım. Birisi parmaklarımı itaat etmeyi reddeden gevşek şeylere dönüştürmüştü. İşte burada. C... O... S... Metin tamamen anlamsızdı. Tamam, bu işe yaramayacak.

Resim ekle. Ekle. Üçüncü denemede çektim ve telefonu dik tuttum. Kamera tıkladı. Ekranda Gönder'e bastım.

Telefon parmaklarımın arasından kaydı.

Costco'nun otoparkında ölseydim, öbür dünyamda çok mutsuz olurum.

On İkinci Bölüm

Bilincimi kaybetmedim. Kaybedeceğimi sanmıştım ama koltukta öylece yatıyor, sudan çıkmış balık gibi havayı yutuyor ve acı çekiyordum. Ağzım kurumuş ve acılaşıyordu. Dilimin pörsümüş ve ölü bir yaprak gibi kurumuş olduğuna dair saçma bir his vardı içimde. Her nefes alışım sonsuza kadar sürüyordu.

Bu gerçekten çok aptalcaydı. Eğer hayatta kalırsam, bir daha asla yapmayacaktım. En azından çok fazla pratik yapmadan. Çok dikkatli bir alıştırma, böyle acıtmayacak türden.

Gerçekten ölmek istemiyordum. Ölmeyi düşünmek beni bıçakladı. Birden o kadar dayanılmaz bir üzüntüye kapıldım ki elimde olsa ağlardım. Ölmek istemiyordum. Yaşamak istiyordum. Hâlâ yapmak ve görmek istediğim çok şey vardı. Yıllar istiyordum. Hanı büyütmek, yabancı misafirlerle tanışmak, küçük, mutlu konforları deneyimlemek için yıllar. Aşık olmak ve mutlu olmak için yıllar. Ailemi aramak ve bulmak için yıllar.

Anne... Çok korkuyorum. Çok, çok korkuyorum. Keşke burada olsaydın. Keşke yanımda olsaydın. Sen her zaman her şeyi daha iyi yapardın.

Sean gelmiyordu. Muhtemelen nerede olduğumu bile bilmiyordu. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Bir şeyler yapmalıyım.

Sağ kolumu hareket ettirmeye çalıştım. Öylece duruyordu. Zorlandım. Parmaklarım bile kıpırdamadı. Kendi bedenimde kapana kısılmıştım.

Kimse beni bulamazdı. Bir otoparkın ortasında, camları renkli bir arabanın arka koltuğundaydım. Öğlen bile olmamıştı ama araba şimdiden bunaltıcı bir sıcaklığa bürünmüştü. Sıcaklık kalın, boğucu bir battaniye gibi üzerime bastırıyordu. Dayanmayı başarsam bile, çok geçmeden sıcak çarpmasından ölecektim.

Ayağa kalk. Burada kendi arabanın arkasında yuvarlanıp ölmeyeceksin. Kendin için üzülmeyi bırak.

Elime odaklandım. Yanıt alamadım. Gittikçe zayıflıyordum.

Tek yapmam gereken telefonumu açıp 911'i aramak ve konuşmaktı.

Ne kadar küçük bir şey. Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

İçimden ne kadar tekmeleyip çığlık atarsam atayım, bedenim tepki vermeyi reddetti. Yüzümde boncuk boncuk ter vardı.

Yolcu kapısı açıldı. Sıcak hava ani bir cereyanla dışarı çıktı ve Sean'ın yüzünü gördüm. Bana doğru eğildi. Gözleri büyüdü. Yüz ifadesi değişmedi. Sadece biraz daha solgunlaştı. Berbat görünüyor olmalıydım.

"Konuşabiliyor musun?"

...

"Hastane mi?"

"Nnnn..."

"İnn?"

Başımı sallamaya çalıştım.

"Merak etme. Ben yanıdayım."

Eğildi, vücudu benimkinin üzerindeydi, o kadar yakındı ki teninin sıcaklığını hissettim, arabanın anahtarlarını yerden aldı ve gözden kayboldu. Kapı kapandı.

Sakın gitme.

Sürücü kapısı açıldı ve Sean koltuğa yığıldı.

Motor çalıştı ve sonra hareket ettik.

On dakika. Costco'ya gitmem genelde bu kadar sürerdi. Her sokak lambasında kırmızıya yakalanırsam on beş.

On beş dakika dayanabilirim.

Hayata tutundum. Araba hareket etti, yanından geçtiğimiz ağaçların gölgeleri uzun çizgiler halinde üzerimizden kayıyordu. Üzerime soğuk bir hava çarptı. Klimayı açmış olmalıydı. Cennet gibiydi.

"Merak etme," dedi Sean. "Redford'u geçiyoruz. Neredeyse geldik.

Her şey yoluna girecek."

Sırtım uyuştı. Sanki uçuyormuşum gibi hissettim.

Sınırı geçtiği anı tam olarak hissettim. Büyünün şoku, canlı bir telden gelen akım gibi içimde titreşti. Nefesim kesildi.

Sean bana "Neredeyse geldik," dedi.

"Bekle." Sesim işe yaradı. "Teşekkür

ederim..."

Araba durdu. Kapı açıldı. Sean beni kucağına aldı, omzuna yaslanmam için kollarının arasında kaydıldı ve hana doğru koştu. Ön kapı açıldı ve içeri girdi.

Han titredi. Her duvar, zemindeki her tahta, her mertek ve kiriş hep birlikte gıcırdadı, patladı ve inledi. Ses sağır ediciydi. Duvarlar bize doğru uzanıyordu. Tüm bina kavis çiziyordu. Sağ tarafta bir yerde, Beast tiz, küçük köpek sesiyle uludu.

Sean omuzlarını dikleştirerek beni korumaya çalıştı.

"Sorun yok," diye fısıldadım. "Sadece korkuyor. Beni yere bırak."

Yavaşça, bakışları hâlâ tavanda, beni yere indirdi. Sırtım tahtaya temas etti. İçimi sıcak, rahatlatıcı bir his kapladı. Yıllar önce ailem Keys'e gittiğinde, gelgit sırasında kumlu bir kıyıya uzanmıştım. Bir jakuziden alınmış olabilecek kadar ılık okyanus suyu önce altımdan, sonra üstümden nazikçe akıp gitmişti; ta ki yükselen gelgit beni kumdan kaldırırsa ve batan güneş ve yeni doğan ayla birlikte gökyüzünde süzülene kadar. Tam olarak böyle hissettim.

"Bir şey yapabilir miyim?" Sean sordu.

Zemin eğildi. Cilalı ahşabın kalın, çizgili dalları etrafımı sararak beni yukarı kaldırdı. Sean bir adım geri çekildi.

"Bana süpürgeyi getir. Lütfen."

Arkasını döndü ve süpürgeyi köşedeki yerinden aldı. Dallar birbirine dolanarak bir koza oluşturdu, kayarak ve birbirlerine dolanarak beni yerden bir ayak yukarıda tuttu. Sean döndü, kozayı gördü ve bir adım geri çekildi.

"Sorun yok," dedim ona.

Sean yavaşça süpürgeyi bana doğru uzattı. Bir dal süpürgeyi aldı ve yanımdaki kozanın içine soktu. Koza ona doğru eğildi ve yüzümü onun yüzüne yaklaştırdı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Bir an için aramızda iki santim kalacak şekilde öylece durduk ve sonra dallar beni çekip hızla taşıdı.

zeminde, duvardaki yeni boşluktan geçip hanın kalbine doğru ilerledi.

*** **

Gözlerimi açtım. Etrafımda yumuşak ve sıcak, huzur verici bir karanlık bekliyordu. Soluk mavi ışıklar, yuvalarına giden loş elektrikli ateş böcekleri sürüsü gibi yanımdan süzülerek geçiyordu.

Beni tutan dallar yere ve tavana sabitlenmiş bir sütun oluşturmıştı. İçlerinden sıcak bir enerji akıyordu, hanın can damarı dev bir kalbin atışı gibi nabız gibi atıyordu. Dalları içeriden hafif yeşil bir parlaklıkla aydınlatıyor, ahşabı yarı saydam hale getiriyor, böylece damarları zar zor görülebiliyordu. Hava taze ve temiz kokuyordu, tıpkı güneşli bir günde ormanın derinliklerinde olduğu gibi.

Bir sürü daha uçup gitti. Burada büyü o kadar yoğunlu ki, bir fincanla toplayabilirdiniz.

Buraya ilk geldiğimde bir kez gelmişim. Hanın derinliklerine doğru yürümüşüm -uykudaydı ve duvarların arasından zorla geçmek zorunda kalmıştım- ve sonra burada, hanın köklerinden oluşan hareketsiz yumağın üzerine oturmuş, ellerimi köklerin üzerine koymuş ve kökler kıpırdayana kadar onu büyüyle beslemişim. Gertrude Hunt yıllardır uykudaydı, durağanlığı o kadar derindi ki bir tür ölüm gibiydi. Onu derin uykudan geri getirmek uzun zaman almıştı.

Şimdi dallar beni kucaklıyor, hanın büyüsunü benimle paylaşıyordu. Dönüp dolaşıp aynı yere gelmiştik. Ben şanslıydım. Yaralarım çok çabuk harcanan büyüden kaynaklanmıştı. Han bana gücünün bir kısmını vermişti. Eğer ciddi fiziksel yaralarım olsaydı, iyileşmem çok daha uzun sürerdi.

"Teşekkür ederim," dedim. "Ama zamanı geldi. Çok uzun süre kaldım."

Dallar biraz daha sıkılaştı, koruyucu, nazik ama sert.

Hancılar, hanların hissedip hissetmediği konusunda hiçbir zaman resmi olarak anlaşmaya varamadılar. Tepki verdiklerini biliyorduk ama bizi sevip sevmedikleri ya da sadece simbiyotik bir ihtiyaçtan dolayı bize hizmet edip

etmedikleri hiçbir zaman belirlenmemişti. Bu konuda benim de kendi fikrim vardı.

"Vakit geldi," diye tekrar fısıldadım ve köklerini okşadım.

Dallar birbirinden ayrıldı. Aşağı kaydım ve sıcak yüzeye bastım. Tüm giysilerim gitmişti ve ayaklarım çıplaktı.

Gölgelerin arasından küçük bir şey fırladı ve ayağımı yaladı.

"Merhaba, Beast."

Minik köpek etrafımda çılgınca bir daire çizerek koşturdu.

Bir dal yükseldi. Cübbem ondan sarktı. Sanki tereddüt ediyormuş gibi havada asılı duruyordu. Burada, dingin karanlıkta kalmak çok güzeldi. Ama korumam gereken bir han vardı. Cübbemi giydim ve süpürgemi aldım.

Karanlık önümde yarıldı, duvarlar ve boyutlar baş döndürücü bir telaşla sıkışıyor ve dönüyordu. Buna bakmak, bütün bir üniversitenin sicim teorisi fizikçilerini krizlere sokmaya yeterdi. Uzaklardan gelen tartışma sesleri süzülüyordu. Tabii ya. Onları birkaç saatliğine yalnız bırakmıştım. Arkamdaki hanın kalbine son bir kez baktım, iç çektim ve kaotik karmaşadan geçerek fuayeye giden koridora adım attım.

*** **

"Eğer Dina ölürse, seni yerim canım." Caldenia bunu büyük bir ustalıkla söyledi.

"Çok zorlanabilirsiniz Majesteleri," diye yanıtladı Arland.

"Hayır, seninle işim bittiğinde bunu kolay bulacak," dedi Sean.

Caldenia gülümsedi. "Yardıma ihtiyacım olacağını düşünmen beni eğlendirdi ama pekâlâ, önce onu alabilirsin. Etimin düzgün bir şekilde yumuşatılmasından hoşlanırım. Lütfen parçalanmış kırıkları minimumda tutmaya çalışın."

"Ne tür kırıklar?" Sean kaşlarını çattı.

"Parçalanmış. Kemikler parçalara ayrıldığında böyle olur. Terbiyemi koruyarak onları dişlerimden çıkarmak oldukça zor."

Elimi duvara dokundurdum ve odayı izole etmek için bir itme gönderdim.

Ön kapı eriyerek bir duvara dönüştü. Dışarıdaki ışık hafifçe değişerek soluk turuncu bir renk aldı. Mutfığa açılan kapı kendini mühürledi. Üst katın sahanlığı da öyle. Bedenim harcadığım büyüye karşı çıktı ama bir vampire yumruk atacaksan, ona sertçe vurmalsın. Bu sistem için büyük bir şok olacaktı.

"Ben kötü bir şey yapmadım --" Arland başladı.

Kuzey duvarı isteğime itaat ederek eridi. Arland kelimenin ortasında durdu. Sean olduğu yerde dondu kaldı. Caldenia yavaşça ayağa kalktı.

Mor gökyüzünün altında turuncu bir ova uzanıyordu. Duvar bir uçurumun tepesine açılmıştı ve bu açıdan bakıldığında çorak arazinin uçsuz bucaksız genişliği sonsuz görünüyordu. Güneş batmıştı ama uzaktaki batı hâlâ karmin ve sarı renklerle yanıyordu. Ufkun yarısını kaplayan devasa ay, karanlık gökyüzünde sol üstümüzde asılı duruyordu, arkasındaki yıldızlar parlak ve keskindi. Altında, soluk sarı otlar sert alev renkli kum tepelerine tırmanıyordu. Kıvrık dalları kurumuş cılız ağaçlar, yeşil iğnelerden oluşan düz taşlarını destekleyerek orada burada duruyordu.

Ova onlara baktı ve yüzlerine doğru nefes verdi, odayı kuru acı ot kokusu ve başka bir şeyle doldurdu. Hayvani ve vahşi bir şey. İçgüdülerinizi bir bıçak gibi kesen ve doğrudan zihninize fısıldayan vahşi, iğrenç bir kokuydu. "Yakında büyük bir şey var. Aç ve vahşi bir şey."

Yer sarsıldı. Devasa bir yaratık, her biri bir arabayı dümdüz edecek kadar büyük olan altı devasa bacağının üzerinde ilerliyordu. Hızlı hareket ediyordu, altı bacağı birbirine tutunuyor, ucunda ağır bir diken bulunan uzun parçalı kuyruğu tırıs giderken şaklıyordu. Sönmekte olan ışık mor postunun üzerinde oynaşıyordu.

Sean ağzını açtı ve bir saniye öyle kaldı. Arland'ın sağ eli açılmış ve sıkılmıştı, muhtemelen kılıcının kabzasını arıyordu.

Canavar durakladı ve aniden şaha kalktı, cüssesini kuyruğunun tabanına dayadı, yola dikey olarak yerleştirilmiş bir tır gibi ovanın üzerinde yükseldi. Dinozor boynu eğildi, geniş başını önce sağa sonra sola çevirdi. Altı çift kan turuncusu göz çimenleri taradı. Canavar burun deliklerini çırparak nefes aldı. Garip kokuyor olmalıydık.

Canavarın dev ağzı o kadar geniş açılmıştı ki, kafası ikiye ayrılmış gibi görünüyordu ve trafik konisi dışlarından oluşan bir orman ortaya çıkmıştı. Yaratık kükredi.

Çoğu uygar varlığın asla duymayacağı bir sestir bu, ama duyarlarsa sonsuza dek hatırlayacaklardı. Uykularında bile tanıyacaklar ve bir daha duyarlarsa konuşmayı ve düşünmeyi bırakıp en yakın karanlık deliği bulup içine saklanacaklardı.

Hem Arland hem de Sean gerildi ve arkalarına baktılar. "Çıkışlar yok," dedi Arland.

"Gördüm." Sean koşmaya hazırlanır gibi omuzlarını silkti.

Gölgelerden çıktım ve aralarında yürüdüm. Solmakta olan gün batımının ışığına adım attığımda, cübbem kıızıla döndü ve silüetini hafifçe değiştirerek kendini farklı dünyaya ayarladı.

"Nedir bu?" Arland sordu.

"Kolinda. Han birden fazla yerde var. Dünyalar arasında kapılar vardır ve bazıları buraya açılır. Dünya'da iki tür bekçi vardır: hancılar ve ad-hal."

Düzlükteki canavar bize doğru döndü ve sonunda tuhaf kokuların kaynağını tespit etti. Ona sırtımı döndüm.

"Ad-hal gizli anlamına gelen eski bir kelimedir." Sean omzumun üzerinden bakarak, "Dina," dedi.

"Dünyamıza giren herkes Kozmik Senato tarafından onaylanan anlaşmaya tabidir ve anlaşmanın en önemli hükmü gizli kalması gerektirir."

Yer sarsıldı ve zemine titreşimler yayıldı.
Canavar dörttnala bize doğru geliyordu.

"Hanlarını kaybedenler ya da tutacak hanı olmayan hancıların çocukları bazen ad-hal olurlar," dedim. "Onlar burada, Dünya'da Senato'ya hizmet ediyorlar. Birisi aktif olarak hancıları ifşa etmeye çalıştığında gelirler. Bu çok nadiren olur ama yine de olur. Suçluları yakalarlar ve böyle yerlere götürürler."

Şimdi tüm han sallanıyordu. Altı bacaklı canavar uçuşundan bize doğru tırmanıyordu.

"Leydim!" Arland bir adım öne çıktı

"Mekik olmayacak," dedim. "Boyutsal geçit yok, sihirli portal yok. Kurtarma yok, evi aramanın bir yolu yok. Sadece sen ve vahşi doğa var."

Yavaşça döndüm, öfkeli gözleri ve ardından kocaman dişleri görmek için tam zamanında.

Kötü kokulu, sıcak bir nefes bulutu üzerime çöktü. Süpürgeyi yere vurdum. Duvar yeniden ortaya çıktı, şeffaftı. Canavar hırladı, kafası karışmıştı ama hiç ses çıkmadı. Önündeki boş havayı tırmaladı ama ulaşamayacağı bir yerdeydik. Cübbem kendini yeniden şekillendirdi.

"Bugün sapık bana gündüz vakti kalabalık bir mağazada tanıkların önünde saldırdı. Maruz kalmayı engellemek için elimden gelen her şeyi yaptım ve sonuç olarak neredeyse ölüyordum. Bu bilgiyi saklayarak siz ve Krahr Evi bu ihlale ortak oldunuz."

Arland'ın gözleri kısıldı. "Yani bu bir tehdit mi?"

"Ben misafirlerimi tehdit etmem lordum. Bunu yapmama gerek yok. Bu bir gerçeklik kontrolü. Dahaka saldırmaya devam ederse, bunu gizleyebileceğimi garanti edemem. Kimse böyle bir söz veremez, çünkü umurunda değil. Eğer katlettiği sığır sürüsü vahşi hayvanlar tarafından saldırıya uğramış gibi görünmeseydi, sır bekçileri çoktan burada olurdu. Eğer reklamcılar senin için gelirse, seni koruyamam. Sadece koruyamam değil, korumam da. Sırların hepimizi ve benim güvenliğimi tehlikeye atıyor.

misafirler benim birinci önceliğimdir. Eğer fark ediliyorsanız, Evinizin onuru kırılacak ve Dünya'dan men edileceksiniz."

Oturdum.

"Burada bir söz vardır. Top senin sahandadır. Sanırım sizde de benzer bir ifade var."

"Krahr atlarınızı yiyor," dedi Arland. Yüzü asıktı. "Sana söylersem, bu bilginin bu odada kalacağını nasıl garanti edebilirim?"

"Kiminle paylaşacağız?" Ben sordum.

Arland Caldenia'ya baktı. Omuz silkti. "Duymuş olabileceğin gibi han benim daimi ikametgâhım."

Vampir Sean'a döndü.

"Evet, bunu akşam haberlerine götüreceğim, çünkü her zaman tam bir deli olarak görülmek istemişimdir. Hayatımın geri kalanında kilit altında olmak hoşuma giderdi. Ve hala gezegende olan ve hala uzaylı olan ailem benimle gurur duyardı."

Arland, "Basit bir evet yeterli olacaktır," dedi.

Hepimiz bekledik. Oturdu ve ağzını açtı. "Her şey bir düşünle başladı."

On Üçüncü Bölüm

"Ne kadar eğlenceli." Caldenia kaşlarını kaldırdı. "Genellikle bir düşünle biter."

"Kim evleniyordu?" Arkamdaki duvarı opak hale getirip çıkışları açarak sordum. Demek istediğimi anlatmıştım ve geçidi açık tutmak hanın kaynaklarını tüketiyordu.

Arland omuzlarını silkti ve sandalyesine yerleşti. "İkinci kuzenim. Rütbem nedeniyle olayın tam ortasıdaydım ve tam bir kâbustu. Küçük şeyler yanlış gider ve normalde mantıklı insanlar bunun üzerine histeriye yatkın hale gelir. Sadece çiçek meselesi bile... Evlendiğimde, tüm hazırlıkları başkasına devretmek niyetindeyim. Bana nereye gideceğimi söyledikleri sürece, kurdelelerin nasıl katlandığı ve kırmızının doğru tonu olup olmadığı umurumda bile olmaz."

Arland başıyla mutfak kapısını işaret etti. "Kapıları açtın. Bu benim güvenilir olduğuma karar verdiğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır, sadece bir fincan çay istiyorum." Ayağa kalktım ve mutfaka doğru yürüdüm. "Bir şey isteyen var mı?"

Başlarını salladılar. Kendime bir fincan Earl Grey yaptım ve koltuğuma geri döndüm.

"Düğüne Gron Hanesi de dâhil olmak üzere birçok dostumuz ve müttefikimiz davet edilmişti," diye devam etti Arland. "Hanelerimiz uzun zamandır barışçıl ilişkiler içindeydi ve üç yıl önce Kardeşlik Paktı'nı imzaladık."

"Kardeşlik anlaşmaları nadirdir," dedim Sean'ın yararına.

"Evet," diye onayladı vampir. "Anlaşmalar yapılır ve her zaman bozulur. Kardeşlik Paktı bağlayıcı bir şeydir. Zincirler ve Işık Katedrali'nde ittifak yemini ettik. Bu sıradan bir bıçak darbesiyle göz ardı edilebilecek bir şey değil."

"Neden kendini bu şekilde bağladın?" Caldenia sordu. "Bu tür bağlar sizi aşağı çekmeye meyillidir."

Arland içini çekti. "Ticaret yollarını, karşılıklı düşmanları ve gayrimeşru bir çocuğu içeren karmaşık bir mesele. Sizin için detaylandırabilirim ama ittifakın bizim çıkarımıza olduğunu söylemek yeterli. Büyük ölçüde ortak planlamaya dayanan bir operasyonun içindeyiz. Düğün, Hanelerimizin birbirlerine olan bağılıklarının altını çizmek içindi."

"Dur tahmin edeyim," dedi Sean, yüzü kararmıştı. "Biri öldürüldü."

"Bando Taşıyıcısı," dedi Arland.

Sean'a "Yüzük yerine kolluk ve bilezik kullanıyorlar," dedim. "Bandoyu taşıyan kişi tören sırasında bantları korur. Bu kişi olmak bir onurdur."

Arland, "Bandocu önemli bir şöhrete sahip ve öldürülmesi son derece zor bir şövalyeydi," dedi. "Biri onu pusuya düşürdü ve oldukça korkunç bir şekilde öldürdü. Onu düğün sabahı bulduk. Katedralin kapıları açıldığında, tüm düğün ekibi onun kanlı cesedinin tavandan sarktığını ve kutsal zincirlerin boğazına dolandığını gördü." Kaşları birbirine yaklaştı, yüzü sertleşti. "O benim en küçük teyzemdi. Evimizin onuru kırıldı, Kutsal Mekânımıza saygısızlık edildi ve cesedinde Gron Hanesi'nin bir üyesinin DNA'sı ve kanı bulundu."

Bu büyük bir hakaretti. Birileri Krahr Hanesi'nin topraklarının kalbine sızmakla kalmamış, kilisedeki bir düğünde bir şövalyeyi öldürmüştü. Krahr Hanesi hızlı bir şekilde intikamını almalı ya da Anokrasi içindeki itibarını kaybetmeliydi.

"Ne yaptın sen?" Caldenia sordu.

"Moleküler analiz sonuçlarını kendimize sakladık, yoksa elimiz kan gölüne dönerdi. Sadece bir avuç insan biliyor. Gron Hanesi ile özel olarak görüştük ve tüm suçlamaları reddettiler. Olinia'nın vücudundaki yabancı kanın varlığını açıklayamadılar.

Sulindar Gron'u dört yaşımdan beri tanıyoruz. Çok iyi arkadaş ve silah arkadaşımız. Bunu kendi halkının yapmadığına yemin etti ve ben de ona inanmaya meyilliyim."

Caldenia gözlerini kıstı. "Neden, duygusal çocukluk bağları yüzünden mi?"

"Hayır, çünkü Sulindar sinsi, işbirlikçi bir piç. Bu onun için çok açıktı."

Vampirler. "İlk suç mahallini bulabildiniz mi?" Ben sordum.

Arland başını salladı. "Hayır. Ama teyzem saldırgandan kan almış. Bunu gizlemek için bir buharlaştırıcı kullanmış; ancak dişlerinde yabancı bir sıvının izlerini bulduk. Bunun Dahaka'ya ait olduğunu tespit etmemiz için üç değerli gün geçmesi gerekti. Türleri nadirdir ve fark edilirdi, bu yüzden normal kanallardan gelmemiştir. İçeri nasıl girdiğini ya da dışarı nasıl çıktığını bilmiyoruz."

Caldenia, "Olaylar daha da karmaşıklaşıyor," dedi.

"Bu bir suikasttı." Arland dişlerini gösterdi. "Bu bile başlı başına zayıflık. Hangi vampirin bir suikastçı tutmaya ihtiyacı olur ki? Ama daha da önemlisi, Krahr ve Gron arasında bir çatlak yaratmak için tasarlanmıştır. Bu ortak saldırı üzerinde ne kadar uzun süre çalıştığımızı tahmin bile edemezsiniz. Tüm bu durum bir tıslama."

"Bu ne anlama geliyor?" Sean sordu.

"Zehirli yılanlardan oluşan, iğrençliği dillere destan bir düğüm." Arland'ın sesinde hayal kırıklığı titreşiyordu. "İki sezonluk planlama yok oldu. Suçluların cezalandırılmasını talep eden elli bin Krahr takipçisi var, her kimlerse ve bir o kadar Gron yandaşı da alarma geçti çünkü liderleri misilleme olarak onları istila etmeye hazırlandığımızı düşünüyor. Dahaka'nın ölmesi yeterli değil. Onu kimin tuttuğunu bulmalıyız. Düşmanlarımız için, üçüncü bir taraf için, hatta belki de Gron için çalışıyor olabilir. Amcamın yaralanmasının sebebi de bu. Dahaka'yı öldürmeye çalışmıyordu. Onu yakalamaya çalışıyordu."

Sean öne doğru eğildi. "Amcanın adamlarına ne yaptığını gördüm. İnan bana, onu tutacak kaynağımız yok."

"Bir çavuş gibi konuştun," dedi

Arland. Sean ona düz bir bakış attı.

"Beni yanlış anlamayın, çavuşlar ordunun bel kemiğidir. İyi bir tanesi ağırlığınca altın değerindedir. Ama onlar büyük resimle ilgilenmezler. Mesele sadece intikam değil. Bu iki hanenin istikrarı ile ilgili. Dahaka canlı ele geçirilmeli."

Sean kollarını kavuşturdu.

"Tek başıma rakibim yok," dedi Arland. "Ancak ortak çıkarlarımız var. Dahaka'nın gezegeninizden gitmesini istiyorsunuz, ben de öyle. Birlikte savaşıma şansımız var."

"Bunu yakalamak için yeterli sayıda insanımız yok," dedi Sean. "Bu basit bir gerçek. Biraz düşünürseniz siz de aynı sonuca varacaksınız."

"Onu hanın arazisine çekebiliriz." "İşe yaramaz," dedim.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz leydim?"

Arland sordu. "Onunla konuştum."

Vampir bana baktı. Sean'ın yüzündeki bu kesin ifadeyi daha önce de görmüştüm.

"Bu ne zaman oldu?" Arland sessizce sordu.

"Sean Lord Soren'i getirdiğinde. Bir rahatsızlık hissettim, dışarı çıktım ve onu elektrik direğinde gördüm. Bir konuşma yaptık."

"Ve bana söyleme ihtiyacı hissetmedin mi?" Arland sordu. "Hayır."

Sean zaten biliyordu. Dahaka'yı kaçarken görmüştü. Ama vampirler bilgi vermedikleri için bunu kendime saklamıştım.

Arland ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı. Bir tür muazzam mücadele gerçekleşiyor gibiydi. Sonunda bazı kelimeler ortaya çıktı. "Bu son derece akılsızcaydı."

"Bana bu gezegendeki amacınızı söylememeniz daha da büyük bir eksiklikti."

Sean o yakışıklı şeytan gülümsemesiyle gülümsedi.

Arland bunu düşündü. "Pekâlâ. Bunu hak ettim."

Sean bana baktı. "Ben de sana sormak istiyordum, ne istiyordu?"

"Lord Soren."

Sean kaşlarını çattı. "Neden?"

"Bonus," diye mırıldandı Caldenia.

Ona baktık. Elini zarif bir hareketle salladı. "Beni görmezden gelin."

"Dahaka bana zeki ve gaddar göründü. Bizi tamamen hor görüyor. Bana et dedi. Ama saldırmadı ve takipçilerinden hiçbiri hana saldırmak için ciddi bir çaba göstermedi. Benim ne olduğumu biliyor ve araziye girmemek için çok dikkatli davranıyor."

"Öyle olsaydı onu zapt edebilir miydin?" Arland sordu.

"Arazide, muhtemelen. Evin içinde, kesinlikle. Ama kendisini hana çekmelerine izin verecek gibi görünmüyor."

Arland geriye doğru sallandı ve hayal kırıklığını dışa vurarak nefes verdi. "Onu tuzağa düşürmenin bir yolu olmalı. Kusura bakmayın ama siz sadece bir hancısınız leydim. Av avlama konusunda hiç tecrübeniz yok."

Tamam o zaman. Bunu açıklığa kavuşturmaya karar verdiğimizize sevindim.

"Belki de onu dışarı çıkarabiliriz," dedi Arland.

"Dikkat çekmeden olmaz," dedi Sean. "Dikkat çekmek ihtiyacımız olan son şey."

"Anlaştık." Vampir dişlerini gösterdi.

Birbirlerine baktılar, sonra bana baktılar.

Omuz silktim. "Ben güçlü bir avcı değilim. Ben sadece evde oturan, kurabiye pişiren ve güçlü avcılar uğrarsa onlara buzlu çay ikram eden Güneyli bir dilberim."

Arland gözlerini kırıştırdı.

Sean, "Sen kırdın, sen tamir et," dedi.

Vampir öne doğru eğildi ve bana odaklandı. Gözleri ısındı ve büyüleyici, kendini küçümseyen bir gülümseme yüzünü aydınlattı.

Vay canına.

"Sözlerimi nazikçe seçmedim leydim. Ne de olsa ben sadece bir erkeğim ve bir askerim, kibar bir toplum için gerekli becerilere sahip değilim. Kendimi Hanedanlığımın hizmetine adadım. Benim işim kan ve katliam ve bir kadının nazik dokunuşuyla arınacak kadar şanslı değilim."

Sean yumruğunun içine öksürdü. Öksürüklerden birinin sesi şüpheli bir şekilde "saçmalık" gibiydi.

"Alçakgönüllülükle beni bağışlamanızı istiyorum. Bunu ne hak ediyorum ne de bekliyorum ve bu nedenle sadece merhametinize başvuruyorum. Eğer affedilecek kadar şanslı olursam, günahımı bir daha asla tekrarlamayacağıma söz veriyorum."

Ne yazık ki Arland için, daha önce birkaç vampirle karşılaşmıştı. "Bir keresinde farklı bir evden bir vampir bana çok benzer bir şey söylemişti. Hatta bunu söylerken tek dizinin üzerine çökmüştü."

"Onu affettin mi?" Arland bana başka bir gülümsemeye vurdu.

Vampir gülümsemeleri gerçekten yasaklanmalı.

"Ben bunu düşünmekle meşgulken üzerime atladı ve dişleriyle boynumu kırmaya çalıştı, yani hayır." O zamanlar on beş yaşındaydım ve bu vampir davranışları konusunda mükemmel bir dersti. Güzel yüzlerine, dinlerine, törenlerine, çekiciliklerine rağmen vampirler yırtıcı hayvanlardı. Bunu bir an bile unutursanız hayatınızı riske atmış olurdunuz, çünkü her zaman hatırlarlardı.

Arland ağzını açtı.

"Size kızgın değilim lordum. Sadece Dahaka'yı nasıl tuzığa düşüreceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Ya da onu nasıl öldüreceğim."

"Biraz çay alabilir miyim?" Caldenia sordu.

"Tabii ki." Mutfağa gittim ve dolaptan en sevdiği kupayı aldım.

"Yüksek güçlü bir tüfek işe yarar mı?" Sean sordu. "Ne tür bir tüfek?" Arland sordu.

"Stealth Recon Scout," dedi Sean.

"Metal bir mermi atıyor mu?" "Evet."

"Ne kadar hızlı?"

"İki bin metre öteden bir adamı öldürecek kadar hızlı."

"Sanmıyorum." Arland yüzünü buruşturdu. "Dahaka muhtemelen

zırh, kask ve son derece kalın bir kafatasına ek olarak manyetik bozuculara sahip olmak."

Caldenia'ya bir fincan Limon Zinger getirdim. Başını sallayarak kabul etti.

Sean, "Zırh delici bir mermi deneyebiliriz," dedi.

"İzin verirsiniz." Caldenia çayını karıştırdı. "Yanlış sorular soruyorsunuz."

"Peki doğru soru ne olurdu, Majesteleri?" Arland sordu.

"Aranızda hiç suikastçı kiralayan oldu mu?" Caldenia çay fincanını dudaklarına götürdü ve uzun parmaklarıyla tuttu. Manikürlü ve özenle şekillendirilmiş tırnakları hâlâ pençeleri andırıyordu.

"Hayır," dedi Arland.

Sean başını salladı.

"Karmaşık bir iş. Hassas bir şey için birini tutarsanız, onu öldürtmeniz gerekir ve sonra katili öldürmesi için başka birini bulmanız gerekir... Domino taşları gibi. Bunun sonu yok." Caldenia omuz silkti. "İyi bir suikastçı her zaman sigorta bulundurur. Kendini ortadan kaldırılma tehlikesiyle karşı karşıya bulunduğu işverenini tehdit etmesine izin verecek bir tür simge, bir kanıt, ki söz konusu işveren eğer akıllıysa bunu kesinlikle denemelidir."

Sean, "Bu bir çıkmaz sokak," dedi.

"Bir ikilem," dedi Caldenia. "Çoğu işveren iş tamamlandıktan sonra suikastçıyı ortadan kaldırmak ister ve çoğu suikastçı da tahmin edilebileceği gibi hayatta kalmak ister. Bunu göz önünde bulundurarak, dahaka'nın neden burada olduğunu kendinize sorun."

"Anlamıyorum." Arland kaşlarını çattı.

"Neden diğer dahakalarla dolu gezegenine geri dönmedi?"

"Erkek olup olmadığını bilmiyoruz," diye mırıldandım.

Caldenia, "Düşmana her zaman bir cinsiyet atayın," dedi. "Bu sizi aptal bir hayvanla karşı karşıya olduğunuzu düşünmekten alıkoyar. Dokunulmaz olduğu kendi gezegeninde emeğinin meyvelerinin tadını çıkarabilecekken, neden burada tarafsız bir dünyada kalıp keşfedilme riskini göze alıyor?"

Güzel soru. "Belki de eve gidemiyordur? Belki sürgün edilmiştir ama o zaman bile yoluna devam etmeli, etrafta takılmamalı."

Caldenia başını salladı ve Arland'a baktı. "Hatırlatın bana, bir gemi sizin gezegeninizin atmosferine girdiğinde ne olur?"

"Prosedür Kutsal Anokrasi'deki altı gezegen için de aynı," dedi Arland. "Yörünge savunması gemiye meydan okur, gemi de bir Ev arması aracılığıyla bir şifre iletir. Araç belirli bir Evin topraklarına indiğinde, hava savunması da ona meydan okur. Yine arma bir parola iletir. Örneğin, Gron Hanesi üyelerinin düğün şenliklerine katılmaları için gereken bir hafta boyunca atmosferimize girmelerine geçici olarak izin verdik."

Olamaz. "Evin arması çoğaltılabilir mi?" Ben sordum.

"Hayır. Meclis'in her bir rütbeli üyesine genetik olarak kodlanmıştır ve taşıyanın eylemleriyle birlikte gelişir. Bu bir iletişim birimi, acil durum güç kaynağı ve daha pek çok şey. Bir vampir asla ondan ayrılmaz..."

Caldenia çayına gülümsedi.

Arland sessizliğe gömüldü. "Ben bir aptalım."

Sean, "Dahaka'nın bir Ev arması var," diye tahmin etti.

"Meclis'in hava savunma sisteminden geçmesinin tek yolu buydu. Kaçırıldığını düşündük ama cinayetin işlendiği zaman aralığında bir geminin geri döndüğüne ya da havalandığına dair herhangi bir kayıt bulamadık. Elbette, eğer bir arması olsaydı, bunu bilemezdik. Ev armalarından gelen yayınlar bir anahtar gibi çalışır: güvenli geçişin kilidini açarlar, ancak hangilerinin ne zaman etkinleştirildiğine dair bir kayıt yoktur."

Sean, "Bir güvenlik ihmali gibi görünüyor," dedi.

"Takip edilmekten hoşlanmayız. Dahaka'nın bir arması varsa, vahşi doğaya düşmüş, yürüyerek çıkmış, teyzemi öldürmüş ve tekrar kaçmış olabilir."

Kaslar Arland'ın gövdesi boyunca esnedi. Saldırmak üzere olan bir kedi gibi görünüyordu. Gözleri kıpkırmızı parlıyordu. "Bir yabancıнын armanıza sahip olmasına izin verecek kadar alçalmak. Bu, Ev'in ihlaline benzer. Bunu her kim yaptıysa çaresiz olmalı."

"Bu doğru," dedi Caldenia. "Sonunda doğru yönde düşünüyorsun."

"Arma hâlâ onda," diye hırladı Arland. "Arma hâlâ onda, yoksa gezegeni terk edemezdi."

"Eğer onu ele geçirirsen, kime ait olduğunu biliyor musun?" Sean sordu.

"Evet."

Arland dişlerini gösterdi ve ben de geri çekilmek için bir dürtü hissettim. Canavar sandalyemin altından hırladı. İşte oradaydı, gerçek vampir. Durdurulamaz, öfkeli bir katil. Onları savaşta bu kadar iyi yapan da buydu. Eğer kendi aralarında bu kadar çok kavga etmeselerdi, galaksinin kendi köşelerini uzun zaman önce fethedebilirlerdi.

"Dünya'da müteahhit tuttuğumuzda yarısını peşin öderiz," dedim. "Yarısını da daha sonra, iş bittiğinde."

Arland, "Bizde de aynı uygulama var," dedi.

"Yani eğer hâlâ Ev'in armasını taşıyorsa..." diye başladım.

"Sahibinin gelip onu almasını bekliyor," dedi Sean. "Arma onun sigortası. Paranın geri kalanıyla takas ediyor ve gidiyor. Bu yüzden burada takılıyor. Eve gidemez çünkü vampirler onu takip etmez ve o da parasını istiyor."

Arland, "Ve Kutsal Anokrasi'de kalamaz, çünkü görülen herhangi bir dahaka anında tutuklanır," dedi. "Kimin armasına sahip, asıl soru bu. Gron mu yoksa Krahr mı?"

Caldenia öne doğru eğildi, yüzü aniden keskinleşti. "Düşün. Amcanı düşün."

Arland'ın gözleri kısıldı. "Dahaka onu öldürmek istedi. Neden? Bu bir fetih cinayeti olamaz. Dahaka amcamı çoktan alt etmişti ve kanıtlayacak bir şeyi yoktu. Bu bir ganimet avı olamazdı, çünkü suikastçı olmak ganimet toplamının ötesinde bir disiplin gerektirir ve teyzemin bedeninden hiçbir şey alınmamıştı. Dahaka para için öldürür." Parçalar kafamda birleşti. Caldenia'ya baktım.

"Bonus."

Başını salladı.

Arland volta attı. "Dahaka'ya amcam için ekstra ödeme yapılacaktı. Soren özel bir hedefti. Eğer üçüncü bir taraf Krahr ve Gron'un arasını açmak istediye bunu çoktan başarmıştı. Neden amcam için fazladan ödeme yapsınlar? Aynı sebepten ötürü, eğer cinayetden Gron sorumluyorsa, Soren'i öldürmenin bir anlamı yok. O Gron yanlısı ve benimle ve Meclis liderliğiyle sıkı sıkıya bağlı ama ana politika belirleyici o değil. Eğer Gron'dan biri Soren'in kişisel nedenlerle ortadan kaldırılmasını isteseydi, ona doğrudan meydan okurdu. Suikastın onuru yoktur."

Arland boşluğa baktı. Beyninin zorlandığını neredeyse hissedebiliyordum.

"Soren görevden alınır, mal varlığı ve birliklerinin kontrolü Renadra'ya geçer. Renadra genç ve kıdemsiz, bu yüzden normal şartlar altında Hanedan liderliği ne karar verirse versin muhtemelen destekleyecektir, ancak babasına da tapıyor, bu yüzden eğer babası öldürülür ve Gron suçlanırsa, intikam almak isteyecektir. Anne tarafından büyükannesi Kızıl Manastır'ın Kan Başimandriti'dir. Gron ve Krahr arasındaki savaş başlamadan önce Pakt'ın bozulması gerekiyor. Bir Kardeşlik Anlaşması'nı feshetmek için kilisenin yüksek bir şövalyesinden izin almak gerekir. Renadra'nın büyükannesi buna uygun. Renadra onun sahip olduğu tek kız torunu ve ona çok düşkün. Ona bu iyiliği yapacaktır. Başimandrit bu savaşı kutsayacaktır."

"Gron bunu biliyor muydu?" Sean sordu.

"Hayır." Arland'ın sesi sessiz ve hırçındı. "Yapmazlar."

"Kim olduğunu biliyorsun," dedi Caldenia, sesi gizli ve ikna ediciydi. "Düşünmesi acı verici olduğu için cevap vermekten kaçınıyorsun. O kişi bir akraban, bir arkadaşın. Ama işaretleri, küçük şeyleri, hoşnutsuzluk fısıltılarını, birinin yüzündeki yanlış ifadeyi gördün. Bırakın size gelsin. Bunu kanıtlayamazsınız, ama bu kanıtlamakla ilgili değil, bunu bilmekle ilgili."

Arland ona baktı. Gözleri saf, yoğun bir kırmızıyla parlıyordu, tıpkı karanlığın içinden kendi bölgesine giren davetsiz misafire bakan kâbus gibi bir orman kedisinin gözleri gibi. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Dahaka ödeme yapılmasını bekliyor," dedi Arland. "Hainin arması yok ama armanın yanıt vermesini sağlayacak bir kod gönderebilir. Ben de yapabilirim. Ölülerimizi böyle buluruz."

Caldenia başını salladı. "Senin için hâlâ umut var, oğlum." "Ya yanılıyorsam?"

Omuz silktili. "Hiçbir şey riske atılmaz, hiçbir şey kazanılmaz. Ama doğru olanı yap."

Sean, "Ona ve takipçilerine karşı hâlâ sadece ikimiz varız," dedi.

"Üç," dedim ona.

Vampir ve kurt adam yüzlerinde aynı ifadeyle bana baktılar.

"Hayır," dedi Sean.

"Kesinlikle hayır," diye onayladı Arland. "Handan uzakta en zayıf halinizdesiniz."

"O zaman seni handan çok uzağa çekmesine izin verme," dedim. "Bana ihtiyacın olacak."

Sean sessizce, "Dina, onu meşgul etmek için ikimize ihtiyaç var," dedi. "Takipçiler etrafımızı saracak. Arland zırh giyiyor ve benim de gelişmiş rejenerasyonum var. Sende ikisi de yok. Sana kilitlenecekler ve bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok."

"Takipçilere yardımcı olacak bir şeyim olabilir," dedim.
"Ne kadar parayı bir araya getirebileceğime bağlı olarak."

"Krahr Hanesi'nin imkânları yok değil," dedi
Arland. "Kendi imkanlarımı tüketirsem size
haber veririm."

Arland başıyla onayladı. "Dahaka'yı cezbedeceksek,
gözden uzak, tanıklardan uzak ve hareket alanı olan ama
handan da çok uzak olmayan bir yere ihtiyacımız olacak."

"Meyve bahçesinin arkasında bir tarla var." Sean söyledi.
"Gözlerden uzak ve her tarafı ağaçlarla kaplı."

"Evet, uzun zaman önce burası bir at merasıydı. Çitler
gitti ama çimleri biçmeye devam ediyorum," dedim. "Bunu
nereden biliyorsun?"

"Tüm arazinizin haritasını çıkardım," dedi Sean. "Benim
bölgemde."

Tabii ki.

Arland ayağa kalktı. "Bu merayı incelemek
istiyorum." "Ben de seninle geleceğim," dedi
Sean.

İyi fikir. Kendi haline bırakılırsa Arland'ın nereye
v a r a c a ğ ı belli olmazdı.

Vampir kapıya yöneldi. Sean sandalyemin yanında durdu.
"Sana zarar gelmesini istemiyorum."

"Endişenizi takdir ediyorum."

Kaşlarını çattı. "Bunu konuşmamız gerek. Özel olarak."

"Yarım saat içinde alışverişe çıkacağım. Bana
katılabilirsin."

Başını salladı ve Arland'ın peşinden gitti.

Son kalan soğuk çayımı da içtim.

"Alışverişe mi gidiyorsun?"

Caldenia sordu. "Evet, Majesteleri."

"Birkaç isim ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim." Ayağa kalktım. Yolculuk için
bornozdan başka bir şey giymem gerekiyordu. Eğer
şanslıysam, bu yolculuk sadece birikimlerimi silip süpürecek
ve bacaklarımla kollarımı sağlam bırakacaktı.

"Dina?"

Döndüm

Yaşlı kadın gülümsedi. "Neden onlara yardım ediyorsun?"

"Çünkü hanın ve misafirlerinin güvenliği şu anda tehlikede."

"İkisinin de kalp kırıcı olmasının bununla bir ilgisi yok mu?"

"Bakması çok güzel. Ama Dahaka beni kendi evimde tehdit etti. Buna müsamaha göstermeyeceğim." Sesimdeki hırçınlık biraz şaşırtıcıydı.

Caldenia sessizce güldü.

Giyinmeye gittim. Bunun için iyi botlara ihtiyacım olacaktı.

Bölüm On Dört

Sean hanın kapısından içeri girdiğinde giyinmiş ve gitmeye hazırdım. Beni gördü ve kaşları yukarı kalktı. Koyu mor bir tişört, kot pantolon ve kalın botlar giymiştim. Ayrıca üzerinde büyük bir bıçak olan bir kemer takmıştım.

Bornozumu aldım ve kıyafetimin üzerine geçirdim. Hava sıcak olacaktı ama yapacak bir şey yoktu. "Arland nerede?"

"Rapunzel 'savaş alanını hissetmek' için ormanda dolaşmaya karar verdi. Ormandan ayrılmayacak ve 'vücudundaki tüm güçle' hanı savunacağına söz veriyor. Başı belaya girerse, ormandaki arkadaşlarının onu kurtarmaya gelmesi için güzel şarkı söylemeyi denemesini söyledim. Anladığını sanmıyorum."

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordum. "Elbette."

Sandalyeden büyük gri bir pelerin aldım ve ona uzattım. Yanıma geldi.

"Neden?"

"Çünkü insanlar tam olarak hangi silahları taşıdığınızı ya da paranızın nerede olduğunu bilmediğinde, size saldırma olasılıkları azalıyor."

"Saldırıya uğramayı beklemeli miyim?"

"Bu ihtimal dışı değil."

Pelerini omuzlarına sardım ve önden bağladım. Boynundan tırnağına kadar saklıyordu.

Kafamı kaldırdım ve onun kehribar rengi gözleriyle bana baktığını gördüm. Bu bir hataydı. Gözleri beni yakaladı, büyüleyiciydi, garip bir vahşilikle doluydu, tehlikeli ama çok çekiciydi. Her zaman oradaydı ama genellikle yarı gizli tutardı, özellikle de vampirler ortaya çıktıktan sonra. Ağaçların arasından dalan bir kurdun parıltısı gibi anlık bakışlarını yakalamıştım, ama şimdi, hiçbir uyarıda bulunmadan, kurt

Döndü ve sanki daha yakından bakmam için bana meydan okurcasına eğlenen bir ilgiyle bana baktı.

İçimden bir alarm geçti.

Çok yakınımda duruyordum.

Ve ona dokunuyordum.

Sean evcil bir kurt değildi. Onun gözlerine bakmaya hiç hakkım yoktu.

"Tam olarak nereye alışverişe gidiyoruz?" diye sordu sessizce.

Dudakları hafifçe kıvrıldı.

Bana öyle bakarak ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Ellerimi bıraktım, geri çekildim ve gülümsedim. "Baha-char'a. Beni takip edin."

Süpürgemi aldım, sırt çantamı yerden aldım ve koridordan aşağı indim. Canavar önümde koşuyordu. Süpürge sapında elektrik mavisıyla parlayan kıl kadar ince çatlaklar oluştu ve süpürge akarak kendini topuzlu bir asaya dönüştürdü. Tepesinde jilet keskinliğinde bir hilal bıçak ve ortasında yumruk büyüklüğünde bir küre oluştu. Sırt çantamı omuzladım, ağırlığını sırtımda ayarladım.

"Bırak ben taşıyayım," dedi Sean.

"Onu taşıyamazsın. Sen benim korumamsın. Ellerini serbest bırakman gerekebilir."

"Bu bir çanta değil. Onu ellerimde taşımayacağım." Ellerini havaya kaldırdı. "Sırtıma koyacağım."

Yüzüne bakılırsa, onu almasına izin vermek daha kolay olurdu. Onu benden alana kadar sakinleşmezdi.

Çantayı ona uzattım. "Her konuda zor olmak zorunda mısın?"

"Sadece önemli olan şeyler hakkında." Sırt çantasını omzuna astı.

"Bana yakın dur. Lütfen uzaklaşmayın. Lütfen kavga çıkarmayın. Biri size saldırırsa, onu öldürmenizde bir sakınca yok, ancak azami güç kullanmanız gerekmiyorsa, bunu yapmazsanız memnun olurum. "

Önümüzdeki kapı açıldı. Parlak ışık koridora yayıldı.

"Hazır mısın?"

"Ben hazır doğdum."

Elimle kapıyı işaret ettim. İçeri girdi ve ben de onu ışığa kadar takip ettim.

*** **

Sıcak beni sardı, kurak mevsimin ortasındaki bir savanın kuru ve amansız sıcağı. Bir an için etrafı dolduran parlak güneş ışığından başka bir şey göremedim, altın rengindeydi ama bir şekilde hafif bir lavanta tonuna sahipti. Sonra önümdeki yolu kaplayan büyük, soluk sarı kiremitler odak noktası haline geldi. Bir an sonra caddenin her iki yanında yükselen yüksek binaları gördüm. Kum rengi taşlarla inşa edilmiş ve geometrik çinilerle süslenmiş bu binalar gökyüzüne doğru uzanıyordu, on beş kat yüksekliğindeydiler ve her biri aynı geometrik çinilerle süslenmiş ve yeşillikler içinde boğulmuş teraslar, balkonlar, çıkıntılar ve köprülerle donatılmıştı. Şurada burada, duvarlardan aşağı tırmanan tuhaf sarmaşıkların arasında parlak bordo, altın ve turkuaz renkli pankartlar rüzgârda dalgalanıyordu. Issız bir ara sokakta durduk. İleride bir yerden bir uğultu geldi.

Sean güneşe gözlerini kırptırdı ve bana baktı. "Bu gerçek, değil mi?"

Hanın kapısını kapattım ve ara sokaktan aşağı inmeye başladım. "Devam edin, Bay Wolf."

Sokak daraldı, döndü ve caddeye açıldı. Sean dondu kaldı.

Altı şeritli bir otoyol büyüklüğünde işlek bir cadde uzaklara doğru uzanıyordu. Her iki yanında yükselen teraslı binalar, dokulu çıkıntıları ve bitkilerle dolu balkonlarıyla dikkat çekiyordu. Cadde üzerinde tehlikeli yükseklikte taş köprüler uzanıyordu. Tüccar tezgâhları, süslü kasalar içinde tuhaf meyveler, robotik parçalar, yüksek kaliteli sibernetikler, parfümler, boyalar, kafesler sunan parlak kanvas kumaşlar altında orada burada filizleniyordu.

yaratıklar, silahlar ve mücevherler. Parlayan işaretlerin altındaki kapıları açın davet edildi Alışveriş yapanlar, ve ve tüccarlar mallarının holografik görüntülerini sokaktaki kalabalığa doğru salladı.

Rengârenk, çeşit çeşit yaratıklardan oluşan bir kitle, tüm bunların arasında hareket ediyordu, ve gürültülü. Bazıları insan, bazıları kürklü, bazıları tüylü, diğerleri ise kumaş veya zırhla sarılmıştı. Hava yüzlerce pazarlık sesiyle ve fayansları kazıyan çizme, toynak ve pençe sesleriyle titreşiyordu. Esinti, pişmiş etin, ekşi ve acı baharatların ve kalabalığın çok katmanlı, karmaşık kokularının aromasını getirdi.

Her şeyin üzerinde, mor gökyüzünde, devasa bir lavanta gezegeni yükseldi, ruhani ve soluk. Ana kütlede ayrılmış devasa parçaları hareketsiz bir şekilde asılı duruyordu, sanki gezegen kilden yapılmış ve birisi hassas bir çekiç darbesiyle kenarını parçalamış gibiydi.

"Bu da ne?" Sean yanımda fısıldadı.

"Düğüm. Burası Baha-char. Bir şeyler satın alabileceğiniz yer."

Şok geçirmiş gibiydi. Burun delikleri alevlendi. Tüm farklı kokuları ayırıyor olmalıydı. Beş yaşımdan beri Node'a geliyordum. Benim için heyecan vericiydi ama tanıdıktı. Onun içinse tüm o farklı sesler, kokular ve yaratıklarla birlikte muhtemelen bunaltıcıydı.

"Haydi." Trafiğe çıktım. O da beni takip etti. Sağa döndük ve kalabalığın akışıyla ilerledik. Beast birkaç adım önümüzde tırıs gidiyordu, keşif gezisinin sorumlusu olduğu belliydi.

Sol tarafta küçük, kapüşonlu bir yaratık kalabalığının arasından fırladı. İskelet gibi zayıf ve yüzlerce gümüşü zincire sarılmış uzun boylu bir kadın bağırarak peşinden koştu. Yaratık zikzaklar çizerek sağa doğru yöneldi. Kadın onu takip etmeye çalıştı ve büyük, pelerinli bir yaratıkla çarpıştı. Yüzü dinozor ve insanın tuhaf bir karışımı olan yaratık etrafında döndü ve kadına saldırdı. Kadın uludu ve uzun pençeleriyle ona saldırdı. Birbirlerini parçaladılar ve yerde yuvarlandılar. Kalabalık etraflarından ayrılıp ilerlemeye devam etti ve onları hırıltılar ve hırıltılar içinde

bıraktı.

"Eğlenceli bir yer," dedi Sean.

"Her ne arıyorsan Baha- char'da bulacaksın," dedim.
"Buna bela da dahil."

Caddeyi geçtik ve sola, biraz daha az geniş olan yan sokaklardan birine döndük. Burada trafik daha hafifti. Solumuzda ve biraz önümüzde iki adam omuz omuza yürüyordu. İlki deri pantolon, geniş kollu beyaz bir gömlek ve üzerine deri bir yelek giymişti. Sol ön kolunu geniş bir deri bileklik çevreliyordu. Nadir rastlanan bir sarı tonunda, neredeyse altın renginde olan saçları atkuyruğu şeklinde sırtından aşağı sarkıyordu. Sıradan bir aristokrat zarafetiyle, mükemmel bir dengeyle hareket ediyordu. Onu izlerken, yol aniden dar bir ip haline gelse, adımlarını hiç bozmadan yürümeye devam edeceği hissine kapılırdınız. Babam da böyle hareket ederdi. Biraz hızlandım. Ödeştik ve belinde ince bir kılıç gördüm. Ben de öyle düşündüm. Usta bir kılıç ustası.

Yüzüne baktım ve göz kırptım. Oldukça yakışıklıydı.

Solundaki adam daha iriydi, omuzları daha genişti, vücudundan saldırganlık yayılıyordu. Yürümüyordu, sinsice yaklaşıyordu ve hareketlerinden çok güçlü olduğu anlaşılıyordu. Kumral saçları yataktan kalkmış, elini saçlarında gezdirmiş ve gününe devam etmiş gibi görünüyordu. Koyu renk pantolon ve motosikletten çok dublöre benzeyen siyah bir deri ceket giymişti. Sol yanağında düzensiz bir yara izi vardı ve başını çevirdiğinde gözleri sarı renkte parlıyordu. İlginçti.

"Seninle her zaman çalışıyorum," dedi kızıl saçlı adam.

"Bazılarımız krallığın güvenliğini düşünmek zorunda," dedi sarışın. Dudaklarında dar bir gülümseme belirdi.

"Krallığa hayatımın sekiz yılını verdim. Beni ısırabilir," diye karşılık verdi tıknaz arkadaşı. "Ne kadar uzakta?"

Zayıf adam sol kolunu kaldırdı. Gökyüzünden bir şahin düştü ve kolluğunun üzerine kondu. "Neredeyse vardık. İki blok kaldı."

"Güzel. Hadi şu pisliği alıp eve gidelim."

Yan sokağa döndüler.

"O kuş ölü gibi kokuyordu," dedi Sean.

"Ölü mü?"

Başını salladı. "En azından birkaç gün. Bana bir şey söyle. Burada yaşamak varken neden Dünya'da yaşayasın ki?"

"Bazı insanlar egzotik yerlere tatile gider ve oralara aşık olurlar. Hatta bazıları orada kalır ve yeniliğin etkisi geçtikten sonra bu yeni yerin de en az terk ettikleri yer kadar kaba ve sıradan olduğunu görürler. Diğer insanlar egzotik yerlere gider, ziyaret eder ve sonra 'Bu güzel ama evimi özledim ve eve dönme zamanı geldi' derler. Dünya evimizdir. Daha güzel bir gökyüzü, daha yeşil çimler ve bu kadar doğru hissettiren başka bir yer yoktur."

Bunu düşündü.

Önce sağa, sonra bir sağa daha döndük ve büyük bir binanın önünde durduk. Ortada, bir canavarın ağzı gibi karanlık, dikdörtgen bir kapı boşluğu vardı. Gri tenli bir kadın kapıyı kapatmıştı. Koyu renk saçları ince teller halinde belinin altına düşüyordu. Altın rengi gözleriyle bize baktı, yüzümü gördü ve keskin, üçgen dişlerle dolu ağzını göstererek gülümsedi.

"Selamlar, Dina."

"Selamlar, saar ah. Tüccar beni görececek mi?"

"Nuan Cee'nin senin için her zaman vakti vardır." Saar ah kenara çekildi. "İçeri gelin."

Giriş holü geniş bir odaya açılıyordu. Tanıdık geometrik kenarlıklı gri renkli büyük kare karolar zemini kaplıyor ve duvarlara tırmanıyordu. Yeşil, mavi ve koyu mor renkli bitkiler süslü saksılarda orada burada yetişiyordu. Uzak duvarda, uzun bir yarıktan fayansların üzerine su dökülüyor ve su yirmi metrelik duvardan aşağı akarak yumuşak bir şırıltıyla dar bir leğene düşüyordu.

Sol tarafta, volkanik camdan yekpare bir bloktan oyulmuş alçak bir masa duruyordu ve etrafı rahat, koyu mor kanepelerle çevriliydi. Saar ah bizi masaya götürdü, gülümsedi ve köpekbalığı dişlerini gösterdi, sonra duvarın yanında durmaya gitti. İkimiz de ayakta kaldık.

"O ne?" Sean bana sessizce sordu.

"Onun halkını birkaç kez gördüm ama münzeviler ve genellikle kendi dünyalarına çekiliyorlar. Saar Ah'ın bir Tüccara hizmet edebilmesi için gerçekten iyi olması gerektiğini söyleyebilirim. Baha- char'da yüzlerce satıcı var ama bunların sadece birkaç düzinesi Tüccar. Tüccarlar önemli işlemlerle ilgilenirler ve tüccar olabilmek için bir filoya sahip olmanız ve çok kâr etmeniz gerekir. Bazıları büyük sevkiyatlarda uzmanlaşmıştır. Nuan Cee gibi bazıları nadir mallarla ilgilenir. Temel olarak, bulunması zor olduğu için sokakta kolayca satın alamayacağınız bir şey istiyorsanız veya büyük miktarda ihtiyacınız varsa, bir Tüccara gidersiniz."

"Bu özel tüccar hakkında bilmem gereken bir şey var mı?" Sean sordu.

"Nuan Cee kibirli, telaşlı ve zor biri." Saar Ah'a baktım. "Atladığım bir şey var mı?"

Bir köpekbalığı dişi parıltısı. "Heyecanlı."

"O da var. O da zengin ve çok saygın biri ve eğer aradığınız şeyi bulamıyorsa, o zaman istediğiniz şey imkânsız demektir." Muhtemelen Nuan Cee bizi dinliyordu ve biraz iltifattan zarar gelmezdi.

Sağ taraftaki eflatun ve maviden oluşan tül perde aralandı ve bir yaratık ortaya çıktı. Dik yürüyordu ama vaşak kulakları da dahil olmak üzere boyu bir metreyi ancak buluyordu. Kısa, gümüş mavisi kürkü yumuşak bir kadife gibi vücudunu kaplıyor, sırtında soluk altın rengi rozetlerle benekleniyor ve karnında neredeyse beyaza dönüşüyordu. Tilki burnunu andıran uzun ağzı olmasaydı yüzü bir kediye benzeyebilirdi. İpek bir önlük ve küçük krem ve mavi deniz kabuklarından yapılmış takılar takıyordu. Büyük yuvarlak gözleri canlı turkuaz irisleriyle parlıyordu.

Keskin dişlerini göstererek bana gülümsedi. "Dina. Gel otur, otur, otur."

Oturduk.

Sean'a baktı. "Görüyorum ki sonunda Saar'ı işe almışsın."

"O bir arkadaş," dedim ona. "Bir korumaya ihtiyacım yok. Ben büyük Nuan Cee gibi önemli biri değilim."

Tüccar gülümsedi. "Sizinle sohbet etmek hoşuma gidiyor. Her zaman çok hoşsunuz." Tüylü yüzü kasvetli bir hal aldı. "Ebeveynlerinizden haber var mı?"

"Hayır."

Başını salladı. "Kulağımı rüzgârdan ayırmadım ama cevap yok, sadece hissedilemeyecek kadar belirsiz fısıltılar var. Bir şey duyarsam haber göndereceğim."

Bu kelime pahalı olabilir ama bedeli ne olursa olsun bunun için ödeme yaparım.

"Peki bu mütevazı tüccar bugün size nasıl yardımcı olabilir?" "Bir tutam Anansi incisi satın almak istiyorum."

Nuan Cee öne doğru eğildi. Gözleri yırtıcı bir neşeyle parlıyordu. Dudakları aralandı ve rahatsız edici bir gülümsemeyele etobur dişlerini ortaya çıkardı. "Ooooh. Birini hasta edeceksin. Kim o? Tanıdığım biri mi?"

"Muhtemelen hayır."

Hapşıran bir kedi gibi güldü ve patilerini salladı. "Çok iyi, çok iyi, sırlarınızı saklayın, saklayın, saklayın. Şimdi, ticaret için ne getirdin?"

Birkaç şey getirmiştım. Ailem Nuan Cee ile ticaret yapardı; küçüklüğümden beri onları anlaşıma yaparken izlerdim. Altın ve mücevher gibi şeyler bir nadir mal tüccarı için hiçbir şey ifade etmezdi. Ne de olsa altın yüzlerce dünyada bulunabilen bir metaldi. Nuan Cee eşsiz ve nadir bir şey istiyordu. Efsaneye sarılmış bir şey. Ve Anansi incilerinin bedelini ödemek için o şeyin çok özel olması gerekiyordu.

Sean sırt çantasını bana uzattı. Fermuarını açtım ve üç büyük şişe çıkardım. Her birinin üzerinde puro içen yaşlı bir adamın portresi olan sarı bir etiket vardı. "Pappy Van Winkle'ın on beş yıllık Family Reserve burbonu. San Francisco'daki World Spirits'te sergilenen en iyi küçük parti burbon. Bulmak neredeyse imkansız."

Açılış takası olarak hiç de fena değildi. Burbonu almam çok uzun sürmüştü ve Nuan'ın

Cee düzinelerce gezegendeki alkol ticaretini takip ediyordu. Bu benim nadir bulunan bir şeyi temin edebileceğimin kanıtıydı.

Nuan Cee coşkuyla öne doğru eğildi. "İlginç. Dört inci. Senin için beş tane. Ebeveynleriniz bana her zaman en iyi şeyleri getirmiştir ve ben de onların anısına cömert olacağım."

Beş yetmezdi. Burbon istiyordu ama yeterince değil. Gerçek olanın zamanı gelmişti. Umarım işini yeterince iyi yapmıştır.

Sırt çantasına uzandım ve balonlu naylonla sarılmış küçük bir kavanoz çıkardım. Sargıyı sıyırdım ve kavanozu masanın üzerine koydum. Nuan Cee içindeki yapışkan sarı sıvıya baktı.

"Bu ne olabilir?"

"Bir hazine." Öne doğru eğildim ve kavanozu hareket ettirdim. Pencereden gelen güneş ışınları kavanozun içindekileri delip geçti ve sıvı erimiş altın gibi parladı.

Nuan Cee'nin gözleri parladı.

"Dünya üzerinde, benim çok güneyimde ve ekvatorun yakınında, saf kristal mavisi bir deniz uzanır. Kuzey ucunda, iki kıtanın birbirine değdiği yerde, kurak bir ova uzanıyor. Sudan uzaklaştıkça ova yükselir ve çorak tepelere ve ıssız dağlara dönüşür. Dağların arasında, dünyadan gizlenmiş dar ve verimli vadiler olan wadisler gizlidir. Adını acımasız bir savaş lordundan alan kadim bir topraktır. Efsaneye göre savaşta o kadar yıkıcıymış ki düşmanları onun ordusuyla karşılaşmanın varlıklarının sonu anlamına geldiğini bilirmiş. Buraya Hadramout demişler. Anlamı 'ölüm geldi'."

Nuan Cee dinliyordu.

"Yılda iki kez, basit zanaatkârlar atalarının yedi bin yıldır yaptığı gibi bu dağlarda zorlu bir yürüyüş yaparlar. Sidr ağaçlarının yetiştiği vadiye gelene kadar doğuya, doğan güneşe doğru gizli patikaları tırmanırlar. Sidr ağaçları birçok din için kutsaldır. Müslümanlar onları cennet ağaçları olarak bilir. Hristiyanlar, insanoğlu Tanrı tarafından Cennet Bahçesi'nden kovulduğunda, bunun ilk meyvesinin sidr ağacı olduğuna inanırlar.

onu besledi. K  kleri toprağın derinliklerine iner, o kadar ki en şiddetli sel ve kuraklıklarda bile hayatta kalabilir. Ağacın her parçası şıfalı, her yaprağı değerli. Ama zanaatkârlar hiçbirini almaz. Bu ağağların polenleriyle beslenen arıların ballarını dikkatle, nazikęe toplayıp uzun ve tehlikeli geri dönüş yolculuklarını yapıyorlar. Yanlarında getirdikleri sidr balı biręok derde deva oluyor. O kadim, vahşi toprakların özüdür. Can damarıdır. Bundan daha nadir ve daha değerli bir şey yoktur."

Nuan Cee kavanoza baktı. "On iki."

Ayağa kalktım. "  z  r dilerim. Büyük Nuan Cee'nin zor günler geğirdiğini fark etmemiştim. Beni affedin. G  cendirmek istememiştim."

Nuan Cee bu hakaret karşısında tısladı. Kavanoza uzandım. "Yirmi," diye havladı.

Önümdeki kavanozu düşündüm. İpte yürüyormuş gibi hissediyordum. Anlaşma bozulursa, bir sonraki adımda nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. "ok ihtiyaım var. Ondan ayrılmak istememin tek nedeni bu. Hayatım için pazarlık yapıyorum, Tüccar. Fiyatımı biliyorsun."

"Otuz iki," dedi. "Tam debriyaj. Bu benim son teklifim."

Acı dolu beş saniye boyunca bekledim. "Anlaştık."

Yirmi dakika sonra Nuan Cee'nin deposundan çıktık, önümüzde ağır bir arabayı itiyorduk. İçinde, mühürlü kasalarda Anansi incileri duruyordu. Otuz iki tane. Bir tabur Navy SEAL'ı öldürmeye yetecek kadar. Belki iki tabur.

"Donanma SEAL'lerinin taburları var mı?" Ben sordum.

"Hayır. SEAL'lerin savaş grupları halinde organize edilmiş ekipleri vardır. Her takımın içinde birkaç müfreze vardır, genellikle altı. Orduda taburlar vardır. Bu hikayenin herhangi biri doğru muydu?"

"Bal hakkında mı? Evet, bal. Dünyanın en pahalı balı ve Yemen'de hasat ediliyor."

Homurdandı. "Sana ne kadara patladı?"

"Elindeki kavanoz bir kilo, yani yaklaşık iki buçuk kilo. Kilosu yaklaşık doksan dolara gidiyor. ile

Nakliye, büyük kavanoz başına iki elli civarında oluyor. Tabii ki gerçek olanı nereden alacağınızı bilmeniz gerekiyor..."

Sean bana baktı. "Ne?"

"İki yüz elli dolar mı?"

"Şey, bu bal, beyaz yer mantarı değil. Orada bir fiyat tavanı var."

"İki yüz elli dolara alabileceği bir kavanoz balı ona sattığınızı fark ettiğinde ne olacak?"

"Ona Dünya gezegenindeki en nadir, en pahalı balı sattım. Tam olarak reklamı yapıldığı gibi. Hikayemi kullanarak balı istediği para birimiyle binlerce dolara satacak. Eğer onu alt ettiğime karar verirse, bu sadece bana daha fazla saygı duymasını sağlar."

Sean başını salladı.

"Ayrıca, işler kötüye giderse beni kurtarmaya koşarsın. Eminim vahşi bir hırıltı çıkarırsan..."

Sean durdu ve sokağın aşağısına baktı. Ben de dinledim. Rüzgârda sessiz bir melodi süzülüyordu, güzel ve hüzünlü. Az ilerideki karanlık kemerden geliyordu. Sean orada olduğumu unutarak arabayı ileri itti ve kapının önünde durdu.

Bir adam kapı aralığına yaslanmıştı. Uzun boylu, geniş omuzlu, kırlaşmış saçlarıyla gölgelerin arasından bizi izliyordu. Işık gözlerine vurdu ve gözleri sarı renkte parladı. Bir kurt adam.

Yanımdaki Sean gerçekten hareketsiz kaldı. Korkmuyordu. Sadece bekledi, gevşek ve hazırды, izliyor, dinliyordu.

"Hangi birim?" diye seslendi adam. Sean cevap vermedi.

"İ sordu sen a Soru, Asker. Nerede? vardı Görev yeriniz?"

"Fort Benning," dedi Sean. "Sizin savaşınızda sizin dünyanız için savaşmadım. Kendi savaşımда ülkem için savaşım."

Adam bir adım öne çıktı. Hava koşulları ve yaşlılık yüzünü yontmuştu. Kırlaşmış, kenarları aşınmış görünüyordu.

Eski bir silah, ama daha az ölümcül değil. Derin nefes aldı.

"Alfa türü. Otuz yaşından fazla olamazsın. Bu seni Dünya doğumlu yapar." Kapı aralığına doğru biraz yığıldı. "Peki, buna ne dersin. Sonunda yaşayabilir yavrular elde ettik. İçeri gel. Sen benim hayatımın eserisin. Benden korkmana gerek yok."

On Beşinci Bölüm

Dükkânın içi düzenliydi; mallar camın altına, tezgâhın üzerine ve duvarlara askeri bir hassasiyetle yerleştirilmişti. Ahşap teşhir standlarında bıçaklar, kavisli hilal silahlar, ne işe yaradığı bilinmeyen metal kutular, deri koşum takımları ve kemerler, botlar, mücevherler, koyu turuncu toz dolu kutular, turkuaz sıvı dolu şişeler... Buraya adım atmak başka bir dünyaya adım atmak gibiydi.

"Gorvar!" diye hırladı yaşlı kurt adam.

Mavi-yeşil devasa bir hayvan diğer kapıdan içeri girdi. Yaratığın kafası, kocaman kulakları ve kalın koyu yelesiyle bile göğsüme kadar geliyordu. Kafasının hatları ve uzun gövdesi kurt olduğunu söylüyordu ama bir Dünya kurdu ile bu yaratık arasındaki fark, bir köpek yavrusu ile bir sürünün lideri arasındaki fark gibiydi. Bizim dünyamızda, tüm kurtların kralı olurdu.

"Git arabaya göz kulak ol," dedi kurt adam. Kurt kapıdan dışarı fırladı.

Yaşlı kurt adam tezgâhtan her biri yaklaşık bir ceviz büyüklüğünde küçük yuvarlak kürelerle dolu bir cam bardak aldı, bir tanesini kopardı ve işaret parmağıyla başparmağı arasında tuttu. "Bunların ne olduğunu biliyor musun?" dedi Sean'a.

"Hayır."

"Misket bombaları."

Kurt adam küreyi yavaşça bardağa geri koydu, bardağa baktı ve içindekileri Sean'a fırlattı.

Zaman durdu.

Ciğerlerim panik içinde havayı emerken göğsüm yükselmeye başladı. Parlak cam küreler havada uçuyordu. Sean hareket etti, odayı bıçak gibi kesen bir bulanıklık.

Görünmez, her şeye gücü yeten bir varlık uzaktan kumandadaki Play tuşuna bastı. Nefes verdim ve göz kırptım. Sean'ın sol eli

küreler. Sağ elindeki bıçağı yaşlı kurt adamın boğazına dayadı.

Yaşlı adam elini yavaşça kaldırdı ve bileğini kontrol etti. Derisinin altında mavi semboller parlıyordu.

"Nokta altı saniye. Sen gerçek bir şeysin." Beyaz dişlerini göstererek sırıttı. "Gerçek şey."

"Bence sen delirmiş olabilirsin," dedi Sean.

"Hayatta olmanın ne kadar şaşırtıcı olduğunu bilemezsin.

Korkuttuğum için üzgünüm. Silahlı değiller. Patlatıcı yok. Sadece bilmem gerekiyordu." Kurt adam Sean'ın elinden bir

küre aldı ve yere fırlattı. Zararsız bir şekilde döşeme tahtalarının üzerinde yuvarlandı. "Onları hediye olarak satıyorum. Ölü gezegenden bir teknoloji parçasına sahip olun. Kendi yıkımımızın araçları, zeki müşterilere tanesi yirmi krediden sunuluyor." Gülümsedi ve yavaş bir adım geri çekildi. Sean onu bıraktı ve bıçağı tekrar tezgâhın üzerine bıraktı. Daha bıçağı görmemiştim bile.

onu alsın.

Yaşlı kurt adam dükkânın karşısına geçti, duvardaki bir paneli kaydırarak açtı ve koyu mor bir sıvıyla dolu cam bir sürahi çıkardı.

"Devam et, etrafına bak. Auul'a en fazla bu kadar yaklaşabilirsin. Hoşunuza gitsin ya da gitmesin, burası ailenize hayat veren gezegendi. Senin mirasın."

Sean küreleri bardağın içine geri koydu ve dönerek etrafı taradı. Çok sevdiği atasının bir seri katil olduğunu yeni öğrenmiş ve şimdi onun mezarında duran, bu konuda ne hissettiğinden emin olmayan bir adama benziyordu.

"Adım Wilmos Gerwar, 7-7-12," dedi yaşlı kurt adam ve sürahiye üç süslü bardak ekledi. "Yedinci Sürü, Yedinci Kurt, On İkinci Diş. Gerwar, Sıhhiyeci anlamına geliyor."

"Soyadı yok mu?" Ben sordum.

"Hayır. Eskiden bundan daha karmaşıktı. Eskiden bir kabileniz vardı ve adınızdan sonra dört kuşak boyunca atalarınızı sıralardınız. Ama savaş başladığında en iyisinin kısa olduğuna karar verildi. Ayrıca, artık kim olduğunuzun pek bir önemi yoktu. İnsanlar o kadar hızlı ölüyordu ki

ne yaptığın önemliydi. Ben Fang'imdeki otuz ikinci Gerwar'dım. Uzun bir savaştı."

Wilmos bardakları ve sürahiyi küçük bir masaya götürdü ve beni oturmaya davet etti. Yastıklı bankın üzerine kaydım. Beast ayaklarımın dibine kıvrıldı. Wilmos bardakları doldurdu ve birini Sean'a doğru itti.

"Hayır, teşekkürler," dedi Sean.

Wilmos bardağından bir yudum aldı. "Bu Auul çayı. Kentucky'de arazisi olan eski bir Boom-Boom -yani ağır topçu nişancısı- tanıyorum. Bu maldan beş dönümlük arazisi var. Galakside bizden geriye kalan yarım düzine satıcıya ihraç ediyor. Seni zehirlemem. Ben de asla bir hancıyı zehirlemem." Bardağı bana doğru uzattı. "Arada bir hepimizin bir sığınağa ihtiyacı olur."

Bir yudum aldım. Çayın tadı ekşi, ferahlatıcı ve garip bir şekilde yabancıydı. Tam olarak ne olduğunu anlayamadım ama tadında Dünya'ya benzemeyen bir şeyler vardı.

Sean üçüncü sandalyeye oturdu ve çayın tadına baktı. Yüz ifadesinden çayı sevdiğini mi yoksa nefret mi ettiğini anlayamadım. Bakışları sürekli köşedeki bir noktaya gidiyordu. Orada, küçük bir güç alanının mavi ışıltısı altında bir zırh duruyordu. Koyu gri, neredeyse siyah, küçük, keskin pullardan yapılmış bir zincir zırhına benziyordu, eğer zincir zırhı ipek gibi ince olabilseydi. Omuzlarda pullar plakaların içine doğru genişliyordu. Yeleli bir kurdun belli belirsiz görüntüsü göğsü işaretliyordu, bir şekilde birbirine geçen pulların çizgileriyle oluşmuştu. Bir zırh takımına benziyordu ama zırh olması mümkün değildi, çok inceydi.

"Ben dördüncü kuşağım," dedi Wilmos. "Benim annem ve babam kurt adamdı, onların anneleri ve babaları da öyleydi. Gençken hizmet etmek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Mraar'ı yenmiştik. Barışçıl bir geleceğe doğru bakıyordum. Ben bir nano cerrahım. Sonra Mraar'ın Rao'o'su Ossai'yi yeniden inşa etti ve Güneş Ordusu'nu kurdu. Lanet kediler. Gizli silahımız artık gizli değildi ve sonumuzun geldiğini biliyorduk. Uzun ve kanlı olacaktı ama kaçınılmazdı.

Çoğu insan kapılar üzerinde çalışmaya yöneldi. Ben ise kapıları açık tutacak olanlar üzerinde çalışıyordum."

Bardağını boşalttı ve yeniden doldurdu. "İki düzine kişiydik, genetikçiler, cerrahlar, tıpçılar. Alfaları sıfırdan yetiştirdik. Sana hiç Probira diyen oldu mu?"

"Hayır," dedi Sean. Bakışları karardı. "Belki. Bir kez."

"Savaştan önce Mraar'ın ana ihracatı sibernetikti. Sen Auul'un ne olduğunu biliyor musun? Şairler." Wilmos güldü. "Sanata ve beşeri bilimlere çok önem verirdik. Her şey aile ve doğru eğitimle ilgiliydi. Medeniyetimiz, 'güzel ruhlar' olmaları için yavrularınızı nasıl düzgün bir şekilde yetiştireceğinize dair binlerce kitap üretmişti. Eğer bir çocuk on yaşına kadar bir kahramanlık destanı yazmamışsa, ailesi onu kafasını muayene ettirmek için bir uzmana götürürdü. Savaşta bile bir zafer kazanır ve ardından bunun hakkında şarkılar yazmak için iki kat daha fazla enerji harcardık. Ay'ı seyretme ve ruhsal sorgulama çok teşvik edilirdi. Sizden biraz daha gençken, vahşi doğada tek başıma bir yıl geçirdim. Yanıma sadece küçük bir sırt çantası almıştım. Çok yumuşak olduğumu hissediyordum ve sert olup olamayacağımı görmek istiyordum. Sanki kendimi cezalandırmam gerekiyordu, anlıyor musun?"

Sean başını salladı. Sanırım belki de öyleydi. Vahşi doğada tek başıma yaşamak gibi bir isteğim hiç olmamıştı, yani orada tek başınaydı.

"Ebeveynleriniz yapay bir ortamda gebe kalmış ve dünyaya getirilmiş. Dünya'da ne derler?" Bana baktı.

"Tüp bebekler."

"Evet. O. Embriyoları gönüllülere nakletmeyi denedik ama yeni modifikasyonlar çok farklıydı. Ossai'yi yeniden tasarladık ve bu yeni, geliştirilmiş alfa ossai, taşıyıcı annelerin içindeki ossai ile çatıştı. Şansımız yaver gittiğinde hamilelik düşükle sonuçlanıyordu. Şanslı olmadığımızda ise anneyi öldürüyordu." Durakladı. "Bebekleri rahim dışında büyütmenin bilgeliği hakkında ciddi şüpheleri olanlar vardı. Onların... insanlığını sorguladılar."

Sean'ın yüzü sertleşti. "Probira ne anlama geliyor?"

"Ruhsuz," dedi Wilmos.

Ouch.

Sean başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Demek bu yüzden diğer kurtadamlar onlardan uzak duruyordu. Mantıklı.

"Bize canavar yapıcılar diyorlardı. Alt-insanların ebeveynleri. Evrene ruhsuz bir şey salmaktansa yok olmanın daha iyi olup olmayacağı konusunda çok tartışma oldu. Ama sonunda herkes alfalara ihtiyacımız olduğu konusunda hemfikir, yoksa hiçbirimiz başaramazdık. Tüm büyüklenmemize rağmen, biz bencil bir toplumuz. Kimse alfaların hayatta kalmasını beklemiyordu. Ya da üremelerini. Benim hep umudum vardı."

"Neden?" Sean sordu.

Wilmos masaya yaslandı. "Beş yaşına kadar anne babanızın kuşağıyla birlikteydim. İlk kez gülümsemelerini izledim. İlk adımlarını atmalarına yardım ettim. Normal çocuklar kadar gerçek ve canlıydılar. Bir ruh, eğer böyle bir şey varsa, doğumda annenizin göbek bağından size süzülmez. Ruhlar, siz büyüdükçe sizi şekillendiren insanlardan gelir. Alfalar çocuktur. Benim çocuklarım. Onlara elimden geldiğince iyi baktım. Ekipteki hepimiz öyle yaptık ve bu sırada onları katliama göndereceğimizi biliyorduk. Onlar savunmanın son hattı olacaktı. Kurşun eti."

Wilmos omuz silkti ve gülümsedi. Zoraki görünüyordu. "Dediğim gibi, kara kara düşünmeye meyilliyiz. Uzun zaman önceydi. Hepimiz fedakârlıklar yaptık. Bana ailenin kim olduğunu hiç söylemedin."

"Bunu bilmene gerek yok," dedi Sean.

"Güzel," dedi Wilmos. "Mecbur değilseniz sırlarınızı paylaşmanıza gerek yok. Bu kazanan bir strateji. En azından bana ne yaptığınızı söyleyin. Onlar ne yapıyor? Uyum sağlayabildiler mi? Çocukluğunuz nasıl geçti?"

"Annem de babam da Dünya ordusuna katıldı," dedi Sean. "İyi iş çıkardılar ve emekli oldular. Babam bir avukat. Benim

Annesi ona yardım ediyor. Neredeyse hiç ayrılmıyorlar. Kitapları ve şiddet içeren bilgisayar oyunlarını seviyorlar. Balık tutmaya giderler ama hiçbir şey yakalamazlar. Sadece oltalarıyla birlikte oturup konuşurlar. Çok sonraları, ben askere gidip bunun onların kapalı modu olduğunu fark edene kadar bundan ne anladıklarını anlamamıştım. Çocukken bu beni deli ederdi. Sıkıcı olduklarını düşünürdüm. Normal bir çocukluk geçirdim, ya da bir ordu çocuğu ve kurt adam olarak ne kadar normal olabilirsiniz o kadar normal. Dönüşme yüzünden birkaç olay oldu ama önemli bir şey değildi. Bir sürü spor, bir sürü hareket. Ailem sade yaşardı ama ben şımarık bir çocuktum. Tüm havalı oyuncaklara ve doğru kıyafetlere sahiptim. Üniversiteye gidebilirdim ama onun yerine askere gittim. Kendimi bulunduğum yere ait hissetmiyordum ve kendi başıma olmak istiyordum. Ayrıca aileme de kızgındım. Nedenini bile bilmiyorum. Bana rahat bir hayat sağladıkları için sanırım. Çıldırmağk üzereydin ve üzülecek bir trajediye hakkım olduğunu hissediyordum ama hiç trajedim yoktu."

"O duyguyu bilirim," dedi Wimos. Öne doğru eğildi, Sean'a odaklandı. "Ne kadar süre içeride kaldın? Zor muydu? Neden çıktın? Anlat bana."

"Sekiz yıl, birkaç küçük çatışma ve iki savaşta görev yaptım. Ordu kolaydı. Olman gereken zamanda olman gereken yerde ol ve sana söyleneni yap. Ben en hızlı ve en güçlüydüm. İnsanları öldürdüm, bazen yakın mesafeden. Bunu sevmiyordum ama uykularım da kaçmıyordu. Bu bir işti ve bu işte çok iyiydim. İçeride olmayı seviyordum. Gerginliğimi alıyordu ve kendimi normal hissediyordum. Çabucak terfi ettim, üç yıl içinde E-5, beş yıl içinde E-6. Ordu size uyuyacak bir yer sağlar, sizi besler, giydirir. Eğer bir aileniz yoksa ve en parlak jantlara sahip en yeni arabayı önemsemiyorsanız, para harcamak için fazla fırsatınız olmuyor. İlk günden beri maaşımın yarısını kenara koydum ve yılda bir kez ordunun beni göndermediğı yerlere giderdim. Yedi kıtadan altısında bulundum ve yedincisi donmuş bir çorak arazi. Bana doğru gelen yeri aramaya devam ettim ama hiçbiri doğru gelmedi. E-6'da iki yıl geçirdikten sonra

beni E-7'ye, Kıdemli Başçavuşluğa itmeye başladı. Neredeyse her zaman bir yönetici işidir. E-6, askerlerle birlikte kalabileceğim en yüksek seviyeydi. Beni bir masaya zincirlerlerse uçurumdan düşeceğimi biliyordum."

Sean arkasına yaslandı ve çayından bir yudum daha aldı. "Onlarla elimden geldiğince mücadele ettim ve daha fazla dayanamadığımda süremi tamamlayıp çıktım. Daimi görev yerime ilk geldiğimde bir arkadaşımınla birlikte bir restorana gittik. Süslü bir şey değildi, sadece Kore yemekleri sunan sağlam bir öğle yemeği yeri idi. İyi bir konumu vardı ve iyi iş yapıyordu. Çıktığımda iki yeri daha vardı ve küçük bir zincire dönüşüyordu. Arkadaşım beni satın aldı. Biriktirdiğim para ve satın alma ile ne yapmak istediğime karar vermek için yaklaşık beş yılım vardı. Özel şirkete geçmeyi düşündüm ama daha önce müteahhitlerle çalışmıştım ve bundan hoşlanmadım. Kiralık askerlik işinde beni rahatsız eden bir şey vardı. Teksas'a birkaç kez gitmiştim ve hoşuma gitmişti. Bu yüzden küçük bir kasaba seçtim, iyi bir ev aldım ve ne kadar dayanabileceğimi görmek için sivil olmayı denedim. Sonra uzaylı bir pislik benim bölgeme geldi ve köpekleri ve insanları öldürmeye başladı, işte buradayız."

Bu, onu konuşurken duyduğum en uzun süreydi. Sürekli aramak ve aramak ve asla doğru noktayı, ev diyen o yeri bulamamak zor olmalı.

"Bir nesil sonra bile, dünyadaki tüm fırsatlara rağmen, hala bir asker. Genetik programlama bir sonraki nesilde de devam etti." Wilmos onu inceledi. "Sana Auul'dan bahsetmediler mi?"

Sean başını salladı.

Wilmos içini çekti. "Onları suçladığımı söyleyemem." Bana döndü.

"Sepetinizdeki Anansi incileri mi?" "Evet."

"Neyle karşı karşıyasın?"

"Bir dahaka," dedim. Neden olmasın? Belki bu konuda bir şeyler biliyordu.

"Kötü bir cins. Elde edebileceğiniz tüm cephaneye ihtiyacınız var."

Sean'a baktı. Sean yine köşeye, ölçekli zırha bakıyordu.

"Neden daha yakından bakmıyorsun?" Wilmos söyledi. Sean ayağa kalktı ve zırha doğru yürüdü.

"Nedir bu?"

"Auroon Twelve. Özellikle alfalar için yapılmış gizli zırh."

"Görünüşe göre..." Doğru kelimeyi aradım.

"Dayanıksız mı?" Wilmos başını salladı. "Bu nano zırh. Derinizin altına sığması için tasarlandı. Bir kez giydin mi, bir daha asla çıkmıyor. Her alfa bunun bir versiyonunu giyerdi. Eskiden derlerdi ki sen zırhı giymeysin, zırh seni giyer. Vücudunuzla birlikte değişecek şekilde tasarlanmıştır, her formda, her şekilde. Hiç annenizin ya da babanızın üzgün olduklarında boyunlarındaki dövmeleeri gösterdiklerini gördünüz mü?"

Sean başını salladı. "Elbette."

"O zaman dövmeleer ortaya çıktığında başınızın belada olduğunu anlarsınız. Bu içgüdüsel bir tepkidir. Öfkelendiğinizde ya da tehdit edildiğinizde, zırhınız savunmasız bölgeleri örtmek için genişler. Seni çağırıyor, değil mi?"

"Evet," dedi Sean.

"Satılık mı?" Ben sordum.

"Hayır. Ama olabilir." Wilmos Sean'a gülümsedi. "Eğer istiyorsan, senindir. Benim işime yaramaz. Ama gelecekte bir gün senden bir iyilik isteyebilirim, Alfa. O zaman asla ya da yarın gelmeyeabilir."

Sean bunu düşündü.

"Al," dedi Wilmos. "Bu iyi bir takas."

"Hayır. Bu kötü bir fikir." Asla kabul etmeyeceğini biliyordum. Milyon yıl geçse bile Wilmos'a güvenmiyordu ve bu enayi işi bir anlaşmaydı...

Sean elini uzattı. "Anlaştık."

Wilmos elini sıktı. "Güzel. Gömleğini çıkar. Giydireceğiz."

"Sean..." dedim.

Bana baktı. "Nedenini bilmiyorum ama bunu almak zorundayım. Kendimi durduramıyorum."

Wilson, "Bu yerleşik bir zorunluluk," dedi. "Endişelenmeyin. Bir kez başladığında, bu his geçecektir."

"Eğer bu bir zorunluluksa, iyi bir fikir olmayabilir," dedim ona.

"Biliyorum." Sean'ın gözleri kocaman açılmıştı, göz bebekleri o kadar büyümüştü ki irisleri tamamen siyah görünüyordu.

"Sizin için faydalı olacak. Söz veriyorum," dedi Wilmos. "Kendini daha iyi hissedeceksin."

Güç alanını kapattı. Sean öne çıktı, gömleğini çıkardı ve parlak pullara dokundu. Metal eriyerek parmaklarının etrafını sardı. İnce gri çizgiler metal yılanlar gibi kolunun etrafında, omuzlarının üzerinde, göğsünün üzerinde kayıyordu... Metal genişledi, onu kapladı ve binlerce küçük metal noktaya ayrıldı. Bir saniye boyunca hiçbir şey olmadı, sonra noktalar tek bir parça halinde hareket ederek Sean'ın derisini deldi.

Bir kükremeye dönüşen gırtlaktan gelen, acımasız bir çığlık attı.

Sırtını dikleştirdi, omuzları irileşti. Eti tüylü bir kasırgaya dönüştü ve Sean'ın yerinde kocaman bir kurt adam durdu. Ne kadar büyük olduğunu unutmuştum.

Wilmos gözlerini kırptırdı. "Bu ne biçim bir ıslak çalışma şekli böyle." Kurtadam-Sean kocaman dişlerini göstererek hırladı.

"Zırhın içinde hareket ettiğini hissedin," dedi Wilmos. "Bırak bağ kursun. Bu sizi daha güçlü kılacak. Hemen bazı geri bildirimler hissedeceksin ama tam birleşme zaman alacak. Yirmi dört saat verin ve iliklerinize işlesin."

Sean döndü. Göğsündeki derinin altında zırhlı plakalar oluştu, göğüs kaslarını ve karnının düz çıkıntılarını korudu. Zırh eridi ve büyük kısmı omuzlarına doğru kayarak siperlikler oluşturdu. Boynu kalınlaştı. Hırladı. Kürkü yok oldu, vücudu göz açıp kapayıncaya kadar inceldi ve insan Sean geri döndü. Koyu mavi-gri pigment girdapları

Göğsünde ve karnında kaplan çizgileri gibi çapraz çizgiler vardı. Kendine baktı. Pigment hareket etti.

"İşte bu," dedi Wilmos. "Şekillendirin."

Pigment eriyerek Sean'ın gövdesinin büyük bölümünü kaplayan bir kabile desenine dönüştü. Kaburgalarının etrafını sarıyor, sırtına akıyor ve yerleşiyordu.

Sean nefes verdi.

"Ve şimdi savaşa hazırsın. İyi şanslar, asker."

On Altıncı Bölüm

Geri döndüğümüzde Arland mutfakta bizi bekliyordu. Rahat etmesi için odaya bıraktığım misafir dizüstü bilgisayarını bulmuş ve ekranda bir şeyler okuyordu. Yanında üzerinde küçük güller olan bir fincan çay duruyordu. Hava nane gibi kokuyordu. Beyaz bir tişört ve kot pantolonla bile Arland mutfağa sığmıyordu. Odanıza girdiğinizde, çiçekli porselen fincanınızdan çayınızı yudumlayan, süperstar suratlı bir ortaçağ şövalyesiyle karşılaşmak gibiydi.

Vampir Sean'ı gördü. Gözleri kısıldı. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır," dedi Sean ona.

Arland onu inceledi. "Farklı görünüyorsun. Daha iri görünüyorsun." Nefes aldı. "Ve kokun da değişmiş. Bir şeyler olmuş."

Bir şeyler oldu. Sean dükkândan çıktıktan sonra tek kelime etmemişti. Daha iri, daha belirgin görünüyordu, sanki yaklaşık on kilo kas kazanmış ve hepsi doğru yerlere gitmişti. Artık kehribardan çok altın rengi olan gözleri uzaklara bakıyordu. Kafasının içinde bir yerlerde geziniyordu ve şu anda onu kışkırtmak akıllıca değildi. Nedense kurt adam şiiriyle karşılık vereceğini düşünmemiştim. Sanki onları test etmek istiyormuş gibi omuzlarını silkmeye devam etti.

"Ne okuyorsun?" diye sordum.

"Sadece küçük bir sosyal araştırma," dedi Arland.

Tamam. "Savaş alanı onayınızı aldı mı?" "Yeterli olacaktır. Silahlarınızı aldınız mı?" "Evet," dedim.

"Ben koşmaya gidiyorum." Sean arka kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Pencereye doğru ilerledim. Çimlerin üzerinde durmuş gökyüzüne bakıyordu.

Arland'ın kaşları birbirine çarptı. "Endişelenmeli miyim?"

"Muhtemelen hayır." Hiçbir fikrim yoktu. Endişeliydim. Benim kitabıma göre, vücudunuzla bağ kuran uzaylı giysileri giymek akıllıca değildi. Ama Sean yetişkin bir adamdı ve bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Bu gösterinin ne gibi yan etkileri olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sean tekrar omuzlarını silkti ve ağaçların arasına dalarak uzaklaştı. Bir an sonra tamamen gözden kayboldu.

Umarım tek parça halinde geri dönmüştür. "Leydi Dina," dedi Arland.

Ona döndüm. "Dina, lütfen."

"Dina." Arland arkasına yaslandı ve dişlerini göstererek bana göz kamaştırıcı bir gülümseme sundu.

Uh-oh. Belki de adımın önünde "bayan" kelimesini tutmak daha iyi bir strateji olurdu.

Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Neredeyse bir buçuk metre boyunda olan eski bir askeri dedektif hakkında bir aksiyon serisi okurdum. Bunun ne kadar uzun olduğunu hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştım ama Arland bana çok iyi bir fikir vermişti.

"Herhangi bir hazırlık yapmana gerek var mı?" Arland yanımda durdu ve kolunu duvara yaslayarak pencereden dışarı baktı. "Eğer öyleyse, ne kadar sürecek?"

"Yaklaşık yedi saat, sıcaklığa bağlı olarak birkaç dakika aşağı yukarı," dedim. Bu, incilerin ekildikten sonra olgunlaşması için geçen ortalama süreydi.

"Bu gece dövüşmek seni rahatlatacak mı?" diye sordu.

"Evet." Bu çok tuhaf bir konuşmaydı.

Arland başını salladı.

"Dina..." "Evet?"

"Tüm bu olayın içinde birçok bileşen var. Gurur, intikam, ihanet. Hepsi çok önemli." Döndü ve koyu mavi gözleriyle bana baktı. "Bunu çözmek benim için onur ve görev meselesi. Evimin geleceği buna bağlı. Sean'ın motivasyonunun ne olduğunu bilmiyorum.

ve ona güvenebilir miyim bilmiyorum. Ancak taahhütlerim ne olursa olsun, size şu sözü veriyorum: güvenliğiniz benim birinci önceliğimdir. Keşke geride kalmayı tercih etseydin."

"Kadın olduğum için mi?" Sessizce sordum.

"Çünkü savaşta bir katil olarak eğitilmemiş tek kişi sen olacaksın. Annemi ve büyükannemi savaş alanında gördüm. Birazcık akıllı olan her vampir, bir kadınla seçtiği hedef arasında durmaması gerektiğini bilir. Bir erkek silahlandığında, bunu birçok nedenden dolayı yapar. Bazen cezalandırmak için, bazen gözdağı vermek ya da korkutmak için. Ama bir kadın eline silah aldığında, öldürmek ister. Bu yüzden lütfen bunu bir hakaret olarak algılamayın."

Bana doğru eğildi. Birden aramızdaki boşluk daraldı.

"Hayatta kalmanızı sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım ve ihtiyaç duyulması halinde kendimi tehlikeyle sizin aranızda koyacağım." Sesi sessiz ve samimiydi. "Beni kalkanınız olarak kullanmaktan çekinmeyin."

Sesi içime küçük ürpermeler gönderdi.

Vay canına. O başka bir şeydi.

Arland bana dişlerini göstererek tekrar gülümsedi. Vampirler pek çok nedenden ötürü gülümserdi ama bir vampir erkek bu mesafeden, gözlerinde o bakışla size gülümsediğinde bunun tek bir amacı vardı: etkilemek. Şu koca dişlerime bakın. Ben bir apeks yırtıcısıyım. Genetik materyalim harika.

Bir şeyler söylemek zorundaydım. "Bunu aklımda tutacağım. Şimdi müsaade ederseniz, yapmam gereken bazı hazırlıklar var."

Süpürgemi aldım, dışarı çıktım, sihrimle arabayı çektim, süpürgeyi içine soktum ve açıklığa doğru ilerlemeye başladım. Araba arkamdan yuvarlandı.

Hayır, bu olmazdı. En azından normallik görüntüsünü korumam gerekiyordu ve ben özensizleşiyordum. Kimse bizi göremezken bile normal görünmek

Hancıların kılık değiştirmemizi bu kadar uzun süre nasıl sürdürdüklerini. İçimi çektim, arabanın etrafında döndüm ve ellerimi tutacaklara koydum.

On beş yaşımdan beri vampirler bana asılıyor. Çoğunlukla vampir erkekler. Vampirler, bir tür olarak, fethetmek için yaşarlardı. Kültürel kimlikleri meydan okumalar etrafında şekillenirdi ve hem erkek hem de dişi vampirler hedeflerinin peşinden tek bir kararlılıkla giderlerdi. Hancıların kızı olarak ben yasak bölgedeydim ve bu yüzden karşı konulmazdım. Şimdiye kadar hiçbir şey olmamıştı ve artık buna alışmıştım ama Arland'la ilgili bir şey, bana bakışı ya da gülümseyişi içimi ürpertiyordu. Hoş olmayan bir şey değildi ama rahatsız ediciydi. Bir Kutsal Anokrasi Evi'nin Mareşaliyle ilişki kurmak gündemimde yoktu. Onlar "dahil" olmamışlardı. Sadece tam ve eksiksiz zafer kazanıyorlardı. Bu işin önünü kesmeliydim.

Sean nereye gitmiş olabilir? Eğer o kıyafet onu boğduysa ve şimdi bir yerlerde ölmek üzere yatıyorsa, bunu bilemem bile. Aptal kurt adam.

Açıklığın kenarına ulaştım. Burada kısa, tıknaz ağaclar açık bir alanı çevrelemek için ayrılıyordu. Hanın sınırı yaklaşık on iki metre ileride bitiyordu. Arabadan süpürgeyi aldım, dar bir kürek haline getirdim ve toprağa sapladım. Çukur onun etrafında büyüdü, genişledi, derinleşti...

Biraz daha.

Hmm. Yaklaşık bir ayak derinliğinde olmalı.

Tamam, yeterince iyi. Şimdi sadece otuz bir tane daha yapmam gerekiyordu.

Döndüm ve neredeyse Sean'ın üzerine yürüyordum. Yüzünde belli belirsiz bir ter tabakası vardı. Pelerini yoktu. Kollarını çıplak bırakan bir tişört giymişti ve aynı nemli parlaklık pazularının oyulmuş kaslarını da kaplamıştı. Yüzüme baktı, gözleri o kadar hafifti ki neredeyse parlıyordu. Onlara baktım ve kurdun bana baktığını gördüm.

Vücudumdaki her hücre alarm durumuna geçti. Süpürgemin bıçağı filizlendi.

Sean gülümsedi, nefes nefese kalmış bir kurt gibi vahşi bir sırıttı. "Dina." Neredeyse mırıldanıyordu.

"İyi misin?"

Eğlenerek süpürgeme baktı. "Burada tek başına ne yapıyorsun?"

Bu bana Kırmızı Başlıklı Kız'ı hatırlatıyordu. Sepetimde ne olduğunu sorarsa pişman olacaktı. "Yalnız değilim. Süpürgem yanımda."

Öne doğru eğildi ve aramızdaki on santimi kapattı. Koyu renkli dövme desenleri boynunda ve göğsünde aşağı yukarı kayıyordu. Gözlerindeki kurt çağırıyordu.

Olamaz. Hayır, hayır, hayır. Oraya, o karanlık ormana gitmiyorduk.

Mızrağımın ucunu çenesinin alt tarafına dokundurdum. Teninden yayılan sıcaklık elimi ısıttı. "Ooh."

Burnunu bana doğru kırıştırdı. "Keskin."

"Sanırım yeni kıyafetin seni biraz fazla heyecanlandırdı." Büyüyü onun altında biriktirmeye başladım.

"Seni öpeceğim," dedi. "Ne?"

Parmaklarıyla mızrağımı kenara itti ve eğildi. Eli saçlarımın arasına kaydı. Ağzı benimkinin üzerine kapandı.

Sean Evans'ı öpmek, yanarken dünyanın en güçlü liköründen bir yudum içmek gibiydi.

Dili dudaklarıma dokundu, okşadı, alay etti, saldırmadı ama baştan çıkardı; kendinden emin ama incelikli. Heyecan bir elektrik şoku gibi içime işledi ve beynimdeki bir tür hayati düğme arızalandı, ihtiyaç patlamasıyla kızardı. Ağzımı açtım ve onu içeri aldım, vücutlarımız mükemmel bir uyum içindeydi. Beni istiyordu ve ben de onu öptüm.

Birbirimizden ayrıldık. Vücudum sıcaktı, başım dönüyordu. Kurt gözleri bana gülüyordu. O öpücüğü tekrarlayacakmış gibi görünüyordu.

Sean öne doğru eğildi.

İttim. Altındaki toprak esnedi ve kalçalarına kadar toprağın içine gömüldü.

Sırıttı. "Senin için o kadar iyi miydi?"

Onu on sekiz santim daha indirdim.

Sean güldü.

"İşimi engelliyorsun. Seni gömmek zorunda bırakma beni."

"Beni gömersen, dövüş için kazıp çıkarman gerekecek." "Belki de seni toprakta bırakırım."

Bir delik daha açtım, arabadan yaklaşık bir kavun büyüklüğünde bir inci aldım ve toprağa yerleştirdim.

"Neden?" diye sordu.

"Bu gece göreceksin." Bir delik daha açtım ve bir sonraki inciyi içine yerleştirdim. "Bu takım kafana girmiş."

"Takım elbise değil, düğün

çiçeğim." "Ben evcil hayvan

isimleri kullanmam."

"Kurt adam yapıyor musunuz?"

"Tamam, artık seninle konuşmuyorum. Bunların geri kalanını ekeceğim ve eğer çok sessiz kalırsan, kalbimde bir damla merhamet bulabilirim ve köklerin filizlenmeden seni çıkarabilirim."

Sırıttı ve gerindi. Göğsündeki kaslar şişti. "Çok etkileyici, ama --"

Sean delikten fırladı ve ağaçların arasına daldı. Vay be.

Büyümle onu takip ettim. Çılgınlar gibi koşuyor, ağaç gövdelerinde bir aşağı bir yukarı zıplıyordu.

Önce Arland, şimdi de o. Havada bir şey mi vardı? Belki de Dahaka'yla savaşmak hepsini heyecanlandırmıştı. Bilmiyordum ve açıkçası umurumda da değildi. Dahaka'yı öldürmek ve ikisini de evlerine göndermek istiyordum.

Dahaka. Dövüşü düşünmek midemde kapanmayı reddeden bir delik açtı. Belki de ikisi de öleceklerini düşünmüşlerdi ve bu onların güçlü çıkmak için bir şansıydı. Gerçekten öyle olmamasını umuyordum.

Güzel bir öpücüktü. Çok... unutulmaz.

Bir daha o bakışla yanıma gelirse, kafasına vurur ve nefsi müdafaa iddiasında bulunurdum. Dünyadaki hiçbir jüri beni suçlu bulmaz.

*** **

Gün yavaş yavaş akşama doğru ilerliyordu. Mutfak saatini kurmuştum ve bana incileri ektiğimden bu yana tam altı saat otuz beş dakika geçtiğini söylüyordu. On dokuz dakika içinde yumurtadan çıkacaklardı.

Antrede Arland bir koltuğa oturmuş, nane çayı yudumluyordu. Vampir tam takım bir zırh giymişti; göğüs zırhı ve yükseltilmiş siperler omuzlarını ve göğsünü devasa gösteriyordu. Silahı, dev bir kan gürzü, yanında yerde duruyordu; başı simsiyahtı ve kırmızı çizgilerle çevriliydi.

Sean onun karşısındaki sandalyeye oturmuş, Beast de ayaklarının dibine kıvrılmıştı. Sean eşofman altı ve koyu renk bir tişört giymişti. Çıplak ayakları döşeme tahtalarının üzerinde duruyordu. Islak çalışma şekline girmeyi planlıyordu ve botların hareket kabiliyetini engellediğini söylüyordu. Yanında iki büyük pala duruyordu. Biri palaydı. Diğeri ise gladius ile büyük boy bir bowie bıçağının melezine benziyordu.

"Yani haçlar sizin türünüze karşı bir şey yapmıyor mu?" Sean sordu.

"Hayır," dedi Arland. "Bizi iten mistik bir güç yok." "O zaman neden?"

"Dua ederken ya da tanrılarına yakarırken bir yaratığı öldürmemiz yasak. Teknik olarak öldürebiliriz ama kefareti ödemeniz ve kendinizi arındırmanız gerekir ve kimse kutsal mağara kaynaklarında haftalarca dua edip yıkanmak istemez. Su sadece buzdan biraz daha sıcak. Biriniz bir haç tuttuğunda, dua mı ediyorsunuz, yalvarıyor musunuz yoksa sadece sallıyor musunuz anlamak zor. Bu yüzden aklı başında strateji geri çekilmektir."

"Peki ya sarımsak?"

"Bu mezar kazıcılarından geliyor," dedim ona. "Cesetleri mezardan çıkardıklarında, öğürmemek için sarımsaktan çelenkler takarlardı."

"Kutsal su mu?" Sean sordu.

"Bu büyüleyici uygulama Bizans'ta ortaya çıktı," dedi Arland. "Kiliseleriniz çok fazla altın depolardı, bu yüzden istenmeyen kişileri uzak tutmak için rahipler ellerinde sönmemiş kireç tozu bulundurlardı. Tozun içinde başka maddeler de olduğundan eminiz ama sönmemiş kireç bol miktarda bulunurdu. Yüzünüze bir avuç sönmemiş kireç atarlar ve üzerinize kutsal su dökerlerdi. Su sönmemiş kireçle tepkimeye girerek tutuşur ve aşırı derecede aşındırıcı hale gelir. Ama hayır, daha önce elimi sizin kutsanmış suyunuza daldırmıştım ve tek başına hiçbir şey yapmıyordu."

"Kutsal suyu nereden buldun?" Ben sordum.

"Kuzenim hatıra olarak getirdi. Bunu bir cesaretle yaptım. Mantıken tabii ki derimi eritmeyeceğini biliyordum ama insan asla emin olamıyor."

Bir leğenin etrafında duran bir grup genç vampir hayal ettim. "Sen dokun." "Hayır, sen dokun..." Tabii ki elini içine sokacaktı.

Zamanlayıcıım kapandı.

"Vakit geldi mi?" Sean sordu.

Başımı salladım ve Beast'i son bir kez okşadım. "Evi koru. İçeride kal."

Beast usulca sızlandı. Ben de gitmemi istemiyordum ama başka seçeneğim yoktu.

Kapıdan çıktık. Sean her elinde bir bıçak taşıyordu. Arland topuzunu taşıyordu. Ben süpürgemi taşıdım. Güneş batmıştı ama ardında bıraktığı izler batıda gökyüzünün mor rengini soluk sarıya çevirmeye devam ediyordu. Ay yükseldi, parlak, kocaman, gökyüzünde gümüş bir para gibi. Çimen kokusu ve birinin ateş çukurundan gelen yanan odunun zayıf aroması etrafımda dönüyordu. Sesler net bir şekilde geliyordu: ayaklarımızın zayıf sesi, bir köpeğin uzaktan gelen havlaması, uzaklarda bir yerde bir siren sesi... Dünya

bir şekilde çok keskin görünüyordu. Bir Teksas yaz akşamında kot pantolon giyiyordum ve yine de üşüdüğümü hissediyordum.

Gerçekten ölmek istemiyordum. Sean bana

"Korku iyidir," dedi.

"Çok fazla korku iyi değildir," dedi Arland. "Merak etme, orada olacağım."

Sean elini koluma koydu ve Arland'ın birkaç adım ilerlemesine izin vererek durdu. Bana doğru eğildi ve sessizce, "Ne ona ne de bana güvenme. Eğer işler yolunda gitmezse, arkanı dön, eve geri koş ve eğer takip ederse hanın silahlarının o piçi paramparça etmesine izin ver. Annemle babamın numarasını mutfak masana bıraktım. Bir şey olursa onları ara. Yardım edeceklerdir."

Aynı anda iki şey düşündüm. Birincisi "Dahaka'yı araziye sokabilseydim, silahlara ihtiyacım olmazdı", ikincisi ise "Bunu benim için yapacak kadar endişeli" dedi. Bu sonuncusu yaklaşan ölüm korkusunun tam ortasından geçti ve beni çok korkuttu.

Sean Evans'a aşık olmama imkân yoktu. Eksikliklerinin listesi bir mil uzunluğundaydı: kibirli, dengesiz, otoriter, kurt adam... beni Costco otoparkında ölmekten kurtaran ve... Beynimi kapattım ve dudaklarımı hareket ettirdim. "Teşekkür ederim."

Sean başını salladı.

Tarlanın kenarına geldik. Anansi incileri büyümüş ve topraktan kopmuş, kopmak üzere olan dev mantarların tepeleri gibi toprağın birkaç santim üzerinde yükseliyordu. Her biri şu anda küçük bir lastik büyüklüğünde olmalıydı ama büyük bir kısmı gömülü olduğu için bunu söylemek zordu. İşlerinin bittiğini umuyordum. Bazen sıcaklığa bağlı olarak bazı küçük değişiklikler olabiliyordu. Emin olmanın tek yolu bir tanesini kırmaktır ama kırıldıktan sonra Dünya atmosferinde uzun süre dayanamazlardı.

Sean incilere baktı. Arland kaşlarını kaldırdı.

"Bundan emin misin?" Sean bana sordu.

"Evet. Babam onları daha önce kullanmıştı."

Sean ve Arland tarlaya doğru yürüdüler. Teknik olarak benim mülküm olmasına rağmen, han henüz onu talep edecek kadar güçlü değildi. Arazi, tarlanın kenarında sona eriyordu. İçimi çektim ve iki adamı takip ettim. Büyünün koruyucu örtüsü üzerimden kaydı. Kendimi çıplak hissettim.

Arland armasını çıkardı. Parmakları yüzeyde dans etti. "İşi bitti. Bize ihanet ettiğini düşündüğüm kişinin sinyalini yayınlıyor. Dahaka yakında ortaya çıkacak."

"Umarım haklısındır," dedim.

Bir dakika geçti. Bir dakika daha. Zaman yavaşladı. Bir dakikanın ne kadar uzun sürebileceği komik. Eğer iyi bir kitap okuyorsanız, uçup gider. Nefesinizi tutuyorsanız, bir salyangozdan daha yavaş ilerler.

"Ya gelmezse?" Ben sordum.

"Gösterecek," dedi Sean. "Parasını almak istiyor."

Arland, "Ve bizi gördüğünde, bu bir meydan okuma olacak," dedi.

Omuz omuza durduk. "Birkaç tuzak kurmamız gerekmez miydi?" diye sordum.

"Çok hareketli," dedi Arland. "Ne kurarsak kuralım kaçır ve savaşta savunmalarımıza takılırız. Ayrıca, tuzak biziz."

O ve Sean birkaç saat önce bir enerji bozucu yerleştirmişlerdi. Arland'a göre, dahakaların taşıdığı enerji silahlarını etkisiz hale getirecekti ve görünüşe göre dahakalar mermi teknolojisini umursamıyordu.

Sean yüzünü aya doğru kaldırdı ve içine çekti. Kulakları seğirdi. "Geliyor. Yaklaşık iki mil uzakta." Bana baktı. "Dina, unutma, ne kadar zor olursa olsun plana sadık kal. Bu iyi bir plan ve işe yarayacak."

Omurgasından aşağı bir ürperti aktı, tıpkı fünüye kablolarındaki ateş gibi. Derisi yarıldı. Etrafında sis dönmeye başladı. Uzun bir an boyunca yüzü insan olarak kaldı ve sonra o da patladı, kemikleri büyüdü, eti gerildi. Sırtı genişledi, kalın ve sert kaslarla kaplandı. Gri kürkle kaplı yeni devasa kollarını kaldırdı ve uzattı. Kolları

Zırhı gözeneklerinden dışarı fırladı ve vücudunu sıkı, koyu renkli bir kılıfla kapladı. Karnının üzerinde güçlendirilmiş plakalar oluştu. Esnek karanlık devasa boynunu kapladı. Kıyafetlerini çıkardı, neredeyse sonradan düşünülmüş gibi yırttı.

Onu kaplayan zırh katran gibi karanlıktı ama parlak katranın aksine ay ışığını yutuyordu. Siyah döndü, büküldü, aydınlandı ve yüzeyinde gri ve maviden oluşan bir desen oluştu, ağaçlara ve çimenlere o kadar uyuyordu ki neredeyse görünmez oldu.

"Onu hareketsiz tutmaya çalış," diye hırladı Sean-kurt. "Sen kendin için endişelen," dedi Arland.

Sean başıyla onayladı, açıklığı koşarak geçti ve zıplayarak ağaca tırmandı. Zırhı değişti, ayarlandı ve artık onu göremiyordum.

Alçak, mırıltılı bir hırıltı, aynı anda konuşan bir düzine ses gibi, ağaçların arasından yuvarlandı. Takipçiler geliyordu.

"Tıpkı prova ettiğimiz gibi," dedi Arland ve yan tarafa doğru yürüdü.

"Hatırlıyorum," dedim ona.

Açıklığın diğer ucunda soluk gözler parladı. İnce şekiller ağaçların arasından fırladı.

"Korkmayın," dedi Arland.

Biri kork diyor, diğeri korkma diyor. Mükemmel. İlk takipçi ay ışığında ortaya çıktı, çirkin bir şeydi, uzaylı şey. Havayı belli belirsiz kokladı ve bana baktı.

Arland kıpırdamadan durdu.

Alacakaranlıkta yoğunlaşan başka takipçiler de ilkin katıldı. Vay canına. Bu kadarını beklemiyordum. Alarm içimde kıpırdandı.

Baş takipçi başını eğdi, emin değildi. Sürünün arkasında, daha uzun boylu ve iki ayağı üzerinde duran karanlık bir şekil yükseldi. Dahaka.

Sapıklar yırtıcı hayvanlardı. Köpekler gibi, kediler gibi, ayılar gibi, hepsi aynı davranışa tepki verirdi. Bu içgüdüsel bir tepkiydi ve biz de buna güveniyorduk.

Döndüm ve koştum.

Arkamdan gelen hırıltılar ensemdeki tüyleri diken diken etti ve beni çılgına çevirdi. Tarlayı hızla geçtim. Arkamdaki gürültü daha da arttı. Beni kovaladılar.

Hanın sınırından içeri girdim ve önümdeki büyüü geniş bir yelpaze halinde gönderdim. Anansi incilerinin tepeleri hep birlikte çatırdadı.

Etrafımda döndüm, elimdeki süpürge bir baltaya dönüştü.

Takipçilerin yarısından fazlası Arland'ı görmezden gelerek düzensiz bir dalga halinde tarlaya doğru koştu. Geri kalanlar tarlanın kenarında oyalandı.

Dahaka ağaçların arasından çıktı. Eğer şimdi onları geri çağırırsa, her şey biterdi. Hem Arland hem de Sean bunu yapacağını düşünmüyordu -hana ulaşip savunmasını ona çevirmeden önce beni öldürmek isteyebilirdi.

Arland'ın zırhında kırmızı çizgiler tutuştu. Kanlı topuz hazırlanıyordu.

Dahaka kükredi, kalan takipçiler onun sesini yankıladı.

Arland hırlayarak karşılık verdi, sert, ilkel bir meydan okumaydı. Takipçiler neredeyse üzerime geliyordu.

İncilerin tepeleri titreşiyordu. Lütfen olgun olsun, lütfen olgun olsun...

Arland hızlanmaya çalışan bir tank gibi tırısla ilerledi.

İlk takipçi sınırı aştı. Gelmesine izin verdim.

Bana doğru sıçradı. Kılıcımı döndürdüm ve kaburgalarını kestim. Beyaz kan aktı. Takipçiler hep bir ağızdan uludular ve hızlandılar. İşte böyle. Yaklaşın.

Yaralı takipçi, ağaç kökleri vücudunu ve boğazını sararken dönerek yere düştü.

Takipçi kitlesinin ötesinde, dahaka ağaçların arasından fırladı ve Arland'a saldırdı.

Takipçiler bana saldırdı. Önce ilkini, sonra ikincisini kestim, kargıları etrafımda döndürerek zamana oynadım. Pençeler bacağımı oydu. Biri sırtımı parçaladı. Şimdi.

Zemin, avcılarının altına girerek onları içine çekti. Birkaç saniye dışında tutmaz. Bu yeterli olmalı.

Anansi incilerinin tepeleri patladı. Yumruğum kadar büyük, sırtları elektrik yeşiliyle parlayan örümcekler yumurtalardan döküldü. Takipçilerin üzerine üşüştüler. Çeneleri eti delip öldürücü zehir enjekte ediyordu. Dokuları sıvılaşmaya başladığında takipçiler hep bir ağızdan çığlık attılar.

Arazide, Arland ve dahaka çarpıştı. Uzaylı vampiri cüceleştirmiş, Arland'ın başının tam bir karış üzerinde yükseliyordu. Arland yavaş değildi ama dahaka çok hızlıydı. Hırladı, ileri geri dönerek kısa mavi kılıcıyla Arland'a kesikler attı. Darbeler vampirin üzerine yağıyordu ama o yerinde durdu. Takipçiler ona saldırdı ve pençeleri zırhını sıyıırıp geçti.

Arland'ın zırhının bir parçası kanla ıslanarak yere düştü.

Vampir dişlerini göstererek homurdandı. Gürzü Dahaka'nın omzuna saplandı. Darbe dahakayı geriye savurdu. Tökezledi, sonra tekrar saldırdı. Arland kendini hazırladı. Uzaylı döndü ve devasa kuyruğunu savurdu. Arland'a çarparak onu yana doğru sendeletti.

"Daha hızlı," diye fısıldadım Anansi'nin çocuklarına. "Daha hızlı öldürün."

Sözlerimi anlamadılar ama ses tonumu anladılar. Örümcekler daha hızlı beslenip karınlarını doyurdular. Han sınırının içindeki takipçiler inleyerek sarsıldılar. Takipçiler ölene kadar yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hem Sean hem de Arland bana bunun planın bana düşen kısmı olduğunu ve hepsini öldürmemin şart olduğunu vurgulamışlardı.

Arland'dan bir zırh parçası daha fırladı. Dahaka onu parça parça oyuyordu.

Sean hangi cehennemdeydi? Hadi ama. Korkup kaçmazdı. Sadece yapamazdı.

Arland bir kuyruk darbesi daha aldı. Başını salladı. Sersemlemiş gibi yavaşça salladı.

"Daha hızlı," diye örümcekleri ittim. Onlar olmadan hareket edersem sürünün kontrolünü kaybedecektim. Avalon Alt Bölümü'nü eski sakinlerinin cansız kabuklarıyla dolduracak kadar uzun yaşayacaklardı. "Acele edin."

Dahaka vampirin etrafında bıçaklı bir kasırga gibi döndü. Kan Arland'ın zırhını ıslattı. Nefes nefese kaldı. Dahaka bacaklarının arkasını kesti. Arland tek dizinin üzerine çöktü.

Örümceklerin en büyüğü yan yattı. Bacakları kasıldı ve hareketsiz kaldı. Onları çok hızlı itmiştim. Lanet olsun.

Son takipçi feryat etti ve öldü.

Sınırı adım adım geçtim ve geri kalan örümcekler büyümlle sarhoş olmuş bir halde beni takip ettiler. Arkamda kalan son takipçiler usulca yere çöktüler, eskiden etkileyici olan benliklerinin kuru kabukları.

Dahaka kısa bir emir verdi. Kalan takipçiler bana saldırdı.

Uzaylı kılıcını savurarak Arland'ın eğilmiş kafasını hedef aldı.

Koştum. Örümcekler uzaylıya doğru ilerledi ve kalan takipçilerin üzerinden geçti.

Aynı anda üç şey oldu: Dahaka kılıcını indirerek saldırdı; Arland dönerek yoldan çekildi; ve zayıf bir gölge sanki sihirle dahakanın arkasında belirdi ve kılıcını omurgasına sapladı.

Uzaylı çığlık attı. Sean kılıçlarıyla kesip biçerek ona saldırdı. Dahaka hızlı ve acımasız kesiklerle karşı saldırıya geçti ama Sean çok hızlıydı. Suikastçının kılıcı havada ısıklık çalarak hiçbir şey kesmedi.

Ayağımın dibindeki iki örümcek sinerek yere düştü. Örümcek sürülerim teker teker ölmeye başladı.

Arland birdenbire hızlı ve esnek bir şekilde ayağa kalktı ve topuzuyla dahakanın yan tarafına vurdu. Kurt adam ve vampir birlikte dahakayı itmeye başladılar. Kanlı gürz vızıldadı ve her darbesinde

Arland'ın silahıyla Sean iki ya da üç kesik attı. Dahaka şiddetli bir öfkeyle karşılık verdi. Kan püskürüyordu ve artık kimin olduğunu söyleyemiyordum. Onu sıkıştırmaya devam ettiler, açıklık boyunca bana doğru sürdüler.

Şimdiye kadar devre dışı bırakılmış olmalıydı. Plan buydu. Ama ileri geri dans etti, tamamen hareketliydi. Her an kaçıp kurtulabilirdi ve biz de onu kovalamak zorunda kalırdık. Ne Arland ne de ben yeterince hızlı olabilirdik. Dahaka sayıca azdı ve yaralıydı. Kaybediyordu ve bunu biliyordu. Bir kararın eşiğinde sallanıp durduğunu hissedebiliyordum. Eğer kaçarsa, her şey biterdi.

Kargılarımı mavi ipliklerden oluşan bir demet halinde erittim. Ellerimin ve belimin etrafında spiral çizerek arkamdaki toprağın derinliklerine doğru uzandı. Büyümü onun içinden aşağı gönderdim. Gücüm benden elektrik akımı gibi telin içinden geçerek hana geri aktı ve bir bağlantı kurdu.

Bağırdım. Küçük, korkmuş bir sestti.

Dahaka döndü ve beni gördü, hanın sınırının dışında tek başıma ve silahsız duruyordum, örümceklerim etrafımda ölmüştü. Mor gözleri parladı. Bana baktığı bir saniye içinde, o uzaylı gözlerindeki hesaplamaı açıkça gördüm. Sean onu bir taraftan, Arland da diğer taraftan sıkıştırdı. Tek olası çıkış yolu bendim. Geçerken beni sakatlayabilir ya da yakalayıp rehine olarak kullanabilirdi ve her iki durumda da iki adam takibi bırakıp bana yardım etmeye odaklanırdı. Bu bir kazan-kazan senaryosuydu.

Dahaka dönüp bana saldırdı. Sean onu kovaladı ama uzaylı çok hızlı hareket ediyordu.

Kıpırdamadan durdum. Kalbim sayılamayacak kadar hızlı çarpıyordu.

Kan başımın içinde gümbürdedi. Havanın tadı metal gibiydi.

Dahaka bana doğru geldi, hızlı, durdurulamaz, raylardan çıkan bir tren gibi.

Kollarımı açtım ve öne doğru eğildim, onları birleştirdim, parmaklarım ona uzandı. Tüm gücüm, beni bir hancı yapan her şey benimle birlikte hareket etti. Arkamdaki ev, hareketimi taklit ederek gıcırdadı.

Her ağaç dalı, her ot parçası ve her başıboş kök benimle birlikte ileriye uzandı. Rüzgâr dahakayı, nefes almadan hemen önce ciğerlerini temizleyen bir devin nefesi gibi yıkadı. Uzunlu bunun bir tuzak olduğunu anladı ve kaçmak için umutsuz bir telaşla etrafında döndü. Sean ona doğru hamle yaptı ama uzunlu onu kenara itti. Bir an için kaçış yolu açık gibi göründü ama sonra Arland devasa omzunu dahakaya saplayarak onu bana doğru geri savurdu.

Doğrudum ve iki elimle boş havayı çektim. Tüm han benimle birlikte çekilirken rüzgâr kükredi. Dahaka uludu, sadece onun için yaratılmış fırtınaya direnmeye çalıştı. Ayakları toprağa battı. Dört ayak üzerine düştü, toprağı pençeliyor, saf dehşet içinde çığlık atıyordu.

Ev ve ben onu hanın içine çekmeye çalıştık.

Dahaka çimlerin üzerinden kayarak doğruca bana geldi. Bir şekilde takla atıp bana doğru sıçradı, pençelerini çıkardı, dişlerini gösterdi. Filamentler dar ciritler gibi kılılandı ve benden fırlayarak onu bir düzine yerinden deldi. Dahaka uludu, havada asılı kaldı, oltaya takılmış bir balık gibi çırpınıyordu. Arkasından Sean üç metre yukarı sıçradı ve dahakanın kafasını tek bir darbeye kopardı.

Ayaklarıma doğru yuvarlandı. Uzunlunun gözlerindeki mor ateş söndü.

Dizlerimin bağı çözüldü ve çimlerin üzerine oturdum. Bana doğru uzandı, sırtını sıvazlamak için sabırsızlanan bir kedi gibi bana sürtündü.

Biz kazanmıştık.

*** **

Sean yanımdaki çimlerin üzerine oturdu. Cildi kanla kaplıydı.

Dahaka birkaç iyi kesik atmıştı.

Arland'ın Dahaka'nın zırhını aramasını izledik. Bir şey buldu, yakından inceledi ve yanıma oturmaya geldi. Elinde bir vampir arması vardı. Onu bana gösterdi. "Onu etkinleştirdim ve bir mesaj gönderdim. Geliyor."

"O mu?" Sean sordu.

"Kuzenim."

"Nereden biliyorsun?" Sean sordu.

"Kardeşlik Paktı'na karşı çıkmıştı. Zorlayıcı bir şey yapmadı, sadece orada burada küçümseyici bir yorum yaptı, bu konuda mutlu olmadığını bilmemize yetecek kadar. Orig'in dürtü kontrolü zayıftır. Çocukken anlamsız nedenlerle kavgalara karışırdı. Bir ergen olarak, kadınların saldırıya uğramaktan hoşlanmadığını zor yoldan öğrenmek zorunda kaldı. Savaş alanında saflarda serbest bırakıldığında en iyi halindedir, ancak zihninde o bir Mareşaldir. Teyzemi gömdükten sonra onun onuruna verilen ziyafette konuştu. Öfke ve palavradan ibaretti ve sorumluları bulup onları annelerinin rahminden çıktıklarına pişman edeceğimizi söyledi. Cenazeden sonra onu tek başına dururken gördüm. Terasta onun üzerindeydim ve o yalnız olduğunu sanıyordu. Gülümsüyordu. O zaman bunun tuhaf olduğunu düşünmüştüm. Meclis'i kontrol etmek için terminalinizi kullandım. Son altı ayın uçuş planlarını çıkardılar. Düğünden bir ay önce Savva'ya gitmiş. Salak herif yakıt parasını evden almış. Her ailede bir tane vardır."

Sean bana baktı.

"Savva galaksinin paralı asker başkenti," dedim ona. "Eğer bir katil kiralamak istiyorsan, orası tam yeri."

Arland yüzünü buruşturdu. "Şimdi onun pisliğini temizlemek zorunda kalacağım." "Şimdi mi?" Ben sordum.

Başını salladı. "Bu işi bir an önce bitirmek istiyorum." "İyileşmek istemiyor musun?" diye sordum.

"Hayır, bilmiyorum." Bunu söyleme şeklinden soruların sorulmamasını istediği anlaşılıyordu.

Birlikte oturduk, çimlerin üzerinde sessizce kanadık. Yarım düzine yerim acıyordu. Kavgı sırasında fark etmemiş olmam ne tuhaftı ama görünüşe göre her yerim kesilmişti. Han büyüğü yaraları iyileştirebiliyordu ama fiziksel olanları iyileştiremiyordu. Bu beni en azından birkaç hafta bela aramaktan kurtaracaktı.

Paravan kapı gıcırdadı. Arkamı döndüm. Lord Soren zırhını çıkarmış, topallayarak ilerliyordu. Araziyi geçti ve Arland'ın yanındaki çimlerin üzerine çöktü.

Arland başıyla onu onayladı. "Yabancıların tanık olarak görev yapmasının bir örneği var mı?"

"Evet," dedi Lord

Soren. "Güzel."

Üzerimizdeki gökyüzü yarıldı. Havada parlak kırmızı bir küre oluştu ve sessiz, parlayan bir kırmızı şelale halinde aşağı süzülerek çimlerin üzerinde üç yeni vampir bıraktı. En uzun olanı Arland'a çok benziyordu. İnsan olsalardı kuzeninin altı yedi yaş daha büyük olduğunu söyleyebilirdim ama vampirlerde bunu kimse söyleyemezdi.

Arland ayağa kalktı ve yanına gitti.

"Neden?" Vampir hırlayarak karşılık verdi.

Arland, "Tercümanınızı devreye sokun," dedi. "Tanıklarım bizim dilimizi konuşmuyor."

Lord Soren'e doğru eğildim. "Orig sizin oğlunuz değil, değil mi?" Çünkü bu korkunç olurdu.

"Hayır," dedi yaşlı vampir. "Ailenin diğer tarafı."

Orig, Arland'ı parlayan bir bakışla sabitledi. "Bu ittifak, senin ve babanın bizi içine sürüklediği bu kardeşlik. Kimse için iyi değil. İki yıldır barış içindeyiz. İki yıldır akın yok, meydan okuma yok ve zafer yok. Yumuşuyoruz ve bayatlıyoruz. Umursamıyorsun ve umursamadığınızı anlıyorum. Sen yerini aldın ama geri kalanımız o kadar şanslı değil. Herkes altın evlat olamaz. Bazılarımızın tırmanması gereken rütbelere var."

"Benim sahip olduğum fırsatların aynısına sen de sahiptin," dedi Arland. "Disiplinsiz bir aptal olduğun için yükselmedin. Sırrımı bilmek ister misin? Emir verme hakkını kazanmadan önce, emirlere uymak zorundasın. Bu sonbaharda Lon Hanesi'ne karşı ortak bir saldırı başlatacaktık. Çok büyük olacaktı ve nüfuzumuzu tüm kıtaya yaymamızı sağlayacaktı. Saldırı artık sona erdi. Tebrikler, Orig. Tek başına

Üç yıllık planlama. Kendi halanıza suikast düzenlemesi için bir yabancıyı getirdiniz ve onun armanızı kirletmesine izin verdiniz. Adımıza sürdüğünüz bu pis lekeyi temizleyebilmemiz için yıllar geçmesi gerekecek."

"Peki ya bir deneme istersem?" Orig sordu.

Arland eldivenlerini çimlerin üzerine bıraktı. Göğüs zırhı da onu takip etti. "Burada yargılanacaksın. Saray'a dönüp tribünlere oynamayacaksın. Ben Krahr Hanesi'nin Mareşaliyim. Soruşturmamı yürüttüm. Burada, bu tanıkların önünde, seni vatana ihanetten suçlu buluyorum. Kendini savun."

Orig dişlerini gösterdi. Zırhı üzerinden düştü. "Seni bu gezegene gömeceğim."

"Büyük laflar. Sadece iyi ölmeye çalış. Evi daha fazla utandırmayın."

Çarpıştılar. Silah yok, sadece çıplak eller ve dişler. Kısa ve acımasızdı. Birkaç kez gerçekten gözlerimi kapatmak istedim ama ben bir tanığım ve bu yüzden Arland kuzeninin boynunun arkasını ısırana kadar izledim. Avını bir köpeğin fareyi salladığı gibi bir kez salladı ve tükürdü.

"Kaldırın şu pisliği."

Orig'le birlikte gelen iki vampir onun cesedini topladı. Lord Soren ayağa kalktı ve onları takip etti. Arland dudaklarındaki kanı sildi.

"Sen de onlarla gitmiyor musun?" Sean sordu.

Arland bana, "Seni biraz daha zorlayabileceğimi düşündüm," dedi. "Gerçekten düş almak istiyorum. Ve dişlerimi fırçalamak. Ailemin tadını ağzımdan çıkarmam gerekiyor."

*** **

Fuayede oturmuş, melekler ve onlara aşık olan kadınlar hakkında bir roman okumaya çalışıyordum. Roman harikaydı ama bir türlü içine giremiyordum. Düş almış ve kendime papatya çayı yapmıştım ama uyumak imkânsız görünüyordu.

Bu benim kendi hanemdeki ilk büyük çatışmamdı. Kazanmıştım ama nedense zafer kazanmış gibi hissetmiyordum. Harcanmış hissettim.

Sean mutfaktan çıktı ve önüme bir fincan kahve koydu. Yüzündeki kanı yıkamıştı. "Selam."

"Hey," dedim.

"Peki sırada ne var?" diye sordu.

"Bundan sonra her zamanki gibi devam edeceğim," dedim. "Hancılar Meclisi soruşturma için birini gönderebilir ama onları oyalayabilirim. Senin için sırada ne var?"

Sean, "Wilmos'a bir iyilik borcum var," dedi.

Hayır. Birden ne olacağını anladım.

Kahvesine baktı. "Ne tür bir iyilik istediğini bildiğimden oldukça eminim. O bir şeyler düşünmeden önce gidip ona borcumu ödeyeyim dedim. Dışarıda ne olduğunu görmek istiyorum. Savva'yı görmek istiyorum. Başka yerleri. Bilirsin işte."

Biliyordum. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Bir zamanlar ben de aynı bakışa sahiptim, uzay ufkunun hemen ötesinde bir yerlerde gizli ve heyecan verici bir şeyin sizi beklediğine dair o heyecan verici bilgi. Daha önce hiç görmediğiniz ve muhtemelen bir daha asla göremeyeceğiniz bir şey. Her zaman ait olduğu yeri aramıştı. Bilinmeyen cazibesi karşı konulmazdı. "Gidiyorsun."

"Sonsuza kadar değil," dedi. "Wilmos'a olan borcumu ödemek istiyorum. Biri bir gezegenden ya da bir aletten bahsettiğinde, odada bunun ne olduğunu bilmeyen tek kişi olmak istemiyorum. Bu şeyi gözlerim yarı kapalı bir şekilde sersemlemiş gibi hissediyorum. Onları açmak ve görmek istiyorum."

İçimde bir şey düştü. Ondan ne kadar hoşlandığımı fark etmemiştim ve şimdi gidiyordu.

Ondan kalmasını isteyebilirim. Bunu bile yapabilirdi. Benden hoşlanıyordu. En azından ben öyle sanıyordum. Ama mutlu olmayacaktı ve bu uzun sürmeyecekti. Öteki Dünya çağırıyordu. Bu çekimin ne kadar güçlü olduğunu biliyordum. Ona cevap vermiş ve sonunda eve dönmeden önce yıllarca evrende dolaşmıştım. Orada zaman buradakiyle aynı değildi.

Kelimeler yavaşça döküldü. "Galaksi çok büyük. Kardeşimi çekip götürdü. Klaus hâlâ oralarda bir yerde." Yukarıyı işaret ettim. "Ondan uzun zamandır haber almadım. Kardeşim gibi olma, Sean. İletişimde kal."

"Denerim."

"Sizin için bir kapı açmamı ister misiniz?"

Sean başını salladı. "Wilmos bana bir alet verdi. Baha-char'a tek yönlü ulaşım."

"Orada kaybolmak çok kolay. Dikkatli olun." "Dikkat edeceğim," dedi.

Arland merdivenlerden indi. Yeni duş almıştı. "Daha uzun kalmayı düşünmüştüm ama görünüşe göre Ev bana izin vermeyecek. Hesabımı kapattım Leydi Dina. Amcam ve ben konaklamamızdan ve sizin sağduyunuzdan çok memnun kaldık."

Herkes gidiyordu. Bu hancının hayatının bir gerçeği: misafirler giderdi. Yeni konuklar gelirdi. Onlardan biriyle fazla içli dışlı olmak gibi bir hata yapmıştım. Bir dahaki sefere tekrarlamayacaktım. "Teşekkür ederim."

Arland yanımda diz çöktü. "Gitmek zorundayım ama geri döneceğim. Ve döndüğümde, umarım bana hanınızda kalma ayrıcalığını verirsiniz."

"Her zaman bekleriz, Lord Arland."

Tereddüt etti. "Bana katılacağını sanmıyorum..."

"Katılmam. Şu anda olmaz. Ben hana aitim."

Başını salladı. "Fikrinizi değiştirmeye çalışma hakkımı saklı tutuyorum."

Zorla gülümsedim.

Arland kapıdan çıktı.

Sean durdu. "Bir veda öpücüğü alabilir miyim?"

"Bu sadece işleri daha da zorlaştıracak, Sean. Sen kendi yolunu seçtin. Onu takip etmeli ve arkana bakmamalısın."

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, döndü ve dışarı çıktı. Parmaklarımı şıklattım. "Terminal, lütfen." Duvarda düz bir ekran oluştu ve onların meyve bahçesine gidişini izledim. Güneş yükseliyordu. Acele etmeleri gerekiyordu.

Han güvendedeydi. İşimi yapmıştım. Her şey yolundaydı.

Her şey yolundaydı.

"Dina'ya karşı niyetiniz nedir?" Arland ekranda sordu.

Sean, "Benim niyetim beni ilgilendirir," dedi.

"Mhm," dedi Arland. "Boş zamanımı bu gezegenin genç kadınları arasında popüler olan edebiyatı inceleyerek geçirdim. İnsan her zaman savaş alanını incelemelidir."

Sean ona baktı. "Ve?"

"Şimdi vazgeçmenizi öneririm. Araştırmalarım göre, bir vampir-kurtadam aşk üçgeninde, vampir her zaman kızı alır."

"Öyle mi?" Sean sordu.

"Öyle."

"Bu durumda, iyi olan kazansın."

Arland bunu düşündü ve sıırttı. "Bununla yaşayabilirim."

Kırmızı parıltı onu ele geçirdi ve yukarı doğru çekilerek gözden kayboldu.

Sean durdu. Meyve bahçesi önünde uzanıyordu. Cebinden bir şey çıkardı. Gerçeklik, plastik bir torbanın parçalanması gibi önünde yırtıldı. Ağaçların arasında dar bir boşluk oluştu ve oradan tanıdık işlek caddeyi gördüm. Wilmos'un dükkânı uzakta parıldıyordu.

Sean derin bir nefes aldı ve boşluğa doğru adım attı.

Sonsöz

Telefon çaldı. Romanımdan başımı kaldırdım. Beast bacaklarımın yanındaki halının üzerindeki yerinden başını kaldırdı. Gertrude Hunt normal otel rehberlerinin hiçbirinde kayıtlı değildi. Ne bir web sitemiz ne de sarı sayfalarda kayıtlı bir numaramız vardı. Normalde çalan bir telefon olağandışı olurdu, ancak numaram bir şekilde bir siyasi anket şirketinin hedef listesine girmişti ve onlara Aramayın listesinde olduğumu söylemenin hiçbir yolu onları durmaya ikna edemezdi.

Başka bir yüzük. Günün çoğunu okuyarak ve çay içerek geçirmiştım, karışık sonuçlarla iyileşmeye çalışıyordum ve kalkmak istemiyordum.

Başka bir yüzük. Güzel.

Sandalyemden sürünerek kalktım ve telefona doğru yürüdüm. Bana bir kez daha kongre üyemi onaylayıp onaylamadığımı sorarlarsa, güçlerimi kötülük için kullanacaktım.

"Gertrude Hunt," dedim telefona.

"Dina," dedi Bay Rodriguez. "Nasılsın?"

"İyiym, teşekkür ederim."

"Sorununuzu hallettiğiniz için tebrikler." "Nereden bildin?"

Bay Rodriguez kıkırdadı. "Posta kutunuzu kontrol edin." Bağlantı kesme sinyalini dinledim. Hmm.

Beast'e baktım. "Yapmalı mıyız?"

Ayağa fırladı ve ayaklarımın etrafında bir daire çizdi.

Öğleden sonra sıcağında dışarı çıktım ve posta kutumu açtım. Önemsiz postalar, pizza ilanları... ve Bay Rodriguez'den gelen küçük bir zarf. Açtım ve içinden küçük bir broşür çıkardım. Düz beyaz kağıt üzerine siyah baskılı kapakta "Rehber" yazıyordu.

Tam olarak ne olduğunu biliyordum. Hancılar Meclisi tarafından yayınlanan tüm hanların listesiydi. Ön kapağını açtım.

sayfasını açtı ve Haberler ve Değişiklikler bölümüne geçti. Tek bir madde tükenmez kalemle daire içine alınmıştı.

Kutsal Kozmik Anokrasi Krahr Evi, Kuzey Amerika'daki üyeleriyle ilgili tüm soruların Gertrude Hunt Inn'e yöneltilmesi gerektiğini duyurdu. Bu duyuru, Baha-char'dan Wilmos Gerwar'ın aynı hanı desteklemesinin hemen ardından geldi.

Gertrude Hunt kelimelerinin yanında iki buçuk yıldız vardı.

Meşeye yaslandım. Yarım yıldız kazanmıştım. Buna inanmakta güçlük çekiyordum.

Bay Rodriguez sayfanın kenarına "Ailen seninle gurur duyardı" diye yazmıştı.

Gökyüzüne baktım. Orada bir yerdeydiler.

"Yoldayım," diye fısıldadım. "Beni bekle. Seni bulacağım, söz veriyorum."

Son

Teşekkür

CLEAN SWEEP'e eğlenceli, aşk için bir proje olarak başladık. Her hafta biraz yazıp ilk taslağı <http://demo.ilona-andrews.com/> adresinde yayınlıyorduk ve okuyucular yorum yapabiliyordu. Neredeyse bir izleyici kitlesi önünde yazmak gibiydi. En zoru hikayenin kendisiydi. Normal bir romanda geri dönüp sahneleri yeniden yazabilirsiniz. CLEAN SWEEP'in formatı ikinci bir şansın olmayacağı anlamına geliyordu. Bir şey bir kez yayınlandığında, orada kalacaktı.

Bir yazarın izleyicileriyle bu ölçüde etkileşime girmesi çok nadir görülen bir durumdur. Clean Sweep'i yazmak bizim için çok eğitici bir deneyim oldu. Hikaye ortaya çıkarken sizlerin görüşlerini alabildiğimiz için şanslıydık ve birçoğunuzun hikayeyi okumayı ve yorum yapmayı tercih etmesinden dolayı kendimizi ayrıcalıklı hissediyoruz. Katkılarınız ve yorumlarınız hikayeyi çok daha iyi hale getirdi ve hepinize minnettarız. Özellikle teşekkür etmek istediğimiz birkaç kişi var.

Doris Mantair'e inanılmaz sanatı için teşekkür ederiz. Doris hakkında daha fazla bilgiyi disanthus.com/ adresinde bulabilirsiniz.

Anne Victory redaksiyonu için. Anne hakkında daha fazla bilgiyi web sitesinde bulabilirsiniz: victoryediting.com/.

Beta Okuyucuları, bu el yazmasını olabilecek en iyi hale getirmek için gösterdikleri çabalar için: Julie Heckert, Shannon Daigle, William Stonier, Erin Oleski, Bethany Geleskie, Neal Bravin, Christian, Mary Roark, Denise Gray, Sarah Gibson, Katelin Campbell, Areerat Dallimore, Ruth Hardaway, Victoria, Milly Ward ve diğerleri.

Her zaman olduğu gibi, tüm gerçek ve dilbilgisi hataları tamamen bizim hatamızdır. Clean Sweep'in devamı için 2014'ün başlarında bize tekrar katılacağınızı umuyoruz.

Yazarlar Hakkında

Ilona Andrews, karı-koca bir yazar ekibinin takma adıdır. Ilona doğuştan Rus, Gordon ise ABD Ordusu'nda eski bir iletişim çavuşu. Sanılanın aksine Gordon hiçbir zaman öldürme yetkisi olan bir istihbarat subayı, Ilona da onu baştan çıkararak gizemli Rus casusu olmamıştır. Üniversitede, Ilona'nın daha iyi bir not aldığı İngilizce Kompozisyon 101 dersinde tanıştılar. (Gordon bu konuda hâlâ kızgındır.)

Gordon ve Ilona şu anda iki çocukları ve çok sayıda köpek ve kedileriyle birlikte Teksas'ta yaşamaktadır. Kate Daniels'ın çok satan şehir fantezisi ve The Edge'in romantik şehir fantezisi olmak üzere iki serinin ortak yazarlarıdır.

[Kate Daniels hakkında devamını](#)

[oku... The Edge hakkında](#)

[devamını oku...](#)

[Innkeeper Serisi, ekstralar, duvar kağıtları vb. hakkında daha fazla bilgi edinin...](#)

İçindekiler

[Birinci Bölüm](#)
[İkinci Bölüm](#)
[Üçüncü Bölüm](#)
[Dördüncü Bölüm](#)
[Beşinci Bölüm](#)
[Altıncı Bölüm](#)
[Yedinci Bölüm](#)
[Sekizinci Bölüm](#)
[Dokuzuncu](#)
[Bölüm Onuncu](#)
[Bölüm Onbirinci](#)
[Bölüm Oniki](#)
[Bölüm Onüçüncü](#)
[Bölüm](#)
[Ondördüncü](#)
[Bölüm Onbeşinci](#)
[Bölüm Onaltı](#)
[Bölüm Sonsöz](#)

İçindekiler

[Birinci Bölüm](#)
[İkinci Bölüm](#)
[Üçüncü Bölüm](#)
[Dördüncü Bölüm](#)
[Beşinci Bölüm](#)
[Altıncı Bölüm](#)
[Yedinci Bölüm](#)
[Sekizinci Bölüm](#)
[Dokuzuncu](#)
[Bölüm Onuncu](#)
[Bölüm Onbirinci](#)
[Bölüm Oniki](#)
[Bölüm Onüçüncü](#)
[Bölüm](#)
[Ondördüncü](#)
[Bölüm Onbeşinci](#)
[Bölüm Onaltı](#)
[Bölüm Sonsöz](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.